

Derleyen ve Araştıran: Abd-i Aciz

MEDRESET-ÜZ ZEHRA’NIN MAHİYETİ VE VAZİFESİ

[Dört sene evvel Üstadımız hastalığı yüzünden beni Ankara'da Risale-i Nur'un mahkemeleri ile alâkadar işlerini takib için tevkil ettiği zaman, bazı meb'uslara gönderdiğimiz ilişik mektubumuzu yeniden sizlere ve muhterem meb'usların nazar-ı irfanlarına takdim ediyoruz. **Buna sebep, aynı mes'elenin devam etmesidir. Bilhâssa son aylarda şark vilayetlerinde kurulması için teşebbüse geçilen yeni üniversitedir.]**

Risale-i Nur'un bu otuz senelik zamanda dâhil ve hariçteki fevkalâde intişarıyla her tarafta hüsn-ü tesiri Ve şark vilayetlerinde ellibeş seneden beri büyük bir dârülfünunun kurulmasına çalışması, birbirini takib eden ve birbirini tamamlayan bu zamanda âlem-i İslâmî şiddetli alâkadar eden iki mühim mes'eledir.

Bu iki netice-i azîme; hem bu milleti, **hususan şark vilayetlerini hem dörtyüz milyon İslâm milletlerini, Hem sulh-u umumîye muhtaç Hristiyanlık dünyasını da alâkadar edip ve tesirini gösteren** medar-ı iftihar iki ehemmiyetli hâdisedir. İslâm Dininin ve Kur'an hakikatlarının küllî ve umumî iki naşiri ve ilâncısıdır.

Medreset-üz Zehra’nın Vazifesi:

Üstadımız ellibeş seneden beri a'zamî gayretle ve müteaddid vesilelerle şarkî Anadolu'da Câmi-ül Ezher'e **muvafık Medreset-üz Zehra namıyla bir İslâm üniversitesinin kurulması** için çalışmış ve bunun kat'î lüzumunu daima ileri sürmüştür. Reisicumhur'a ve Başvekil'e hitaben onları bu mes'eleden tebrik eden Üstadımızın yazısında denildiği gibi, Şark dârülfünunu âlem-i İslâm'ın bir nevi merkezinde olarak beyn-el İslâm medar-ı iftihar bir makam kazanacaktır. **O vilayetlerde medfun çok aziz ve mübarek binlerle ülema ve ârifin, şüheda ve muhakkikîn ecdadlarımızın mazideki pek kıymetli ve kudsî hizmet-i diniyeleri, manevî, bâki hasletleri bu dârülfünunla dahi tecessüm ederek vazife-i imaniyelerini daha geniş bir sahada yapacaklardır.**

Medreset-üz Zehra’nın Mahiyeti:

Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevaplar/ Münazarat

Ey ehl-i medaris, me'yus olmayınız! Şimdi ilim ve fen hâkimdir. Her nev'iyile teali edecek. En a'lâsı en âlî tabakaya çıkacak

Şark Üniversitesi'nin bir nevi programı olmaya lâyık üss-ül esas dersi ise, Kur'an-ı Hakîm'in hakaik-i imaniyesini tefsir eden ve bütün mes'elelerini fünun-u akliye ile ve delail-i mantıkiye ve müsbete ile tesbit ettiren ve makulatla ders veren Risale-i Nur'dur ki; yeni asrın üniversitelerinde ve mekteblerinde okutulmaya şâyandır.

Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevaplar /Münazarat

Üçüncüsü: Şu medrese neşredeceği semeratla, tamim edeceği ziya ile, İslâmiyete edeceği hizmetle ukûl yanında en a'lâ bir mekteb olduğu gibi; kulûb yanında en ekmel bir medrese, vicdanlar nazarında en mukaddes bir zaviyeyi temsil edecektir. Nasıl medrese,

öyle de mekteb, öyle de tekke olduğundan; İslâmiyetin ianat-ı milliyesi olan nüzur ve sadakat kısmen ona teveccüh edecektir.

Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevaplar /Münazarat

S- Şu mezcede ne hikmet var ki, o kadar tarafdarsın; daima söylüyorsun?

C- Dört kıyas-ı fasid {1: İşte o kıyaslar, maneviyatı maddiyata kıyas edip Avrupa sözünü onda dahi hüccet tutmak. Hem de bazı fûnunda meşhur olanların, başkasında da sözünü hüccet tutmak. Hem de bazı fûnun-u cedideyi bilmeyen ülemanın sözünü, ulûm-u diniyede dahi kabul etmemek. Hem de fûnun-u cedidede mehareti için gurura gelip, dinde de nefesine itimad etmek. Hem de selefi halefe, maziye hale kıyas edip haksız itirazda bulunmak gibi fasid kıyaslardır.} ile hasıl olan safsatanın zulmünden muhakeme-i zihniyeyi halas etmek, meleke-i feylesofanenin taklid-i tufeylaneye ettiği mugalatayı izale etmek...

S- Ne gibi?

C- Vicdanın ziyası, ulûm-u diniyedir. Akhın nuru, fûnun-u medeniyedir. İkisinin imtizacıyla hakikat tecelli eder. O iki cenah ile talebenin himmeti pervaz eder. İftirak ettikleri vakit; birincisinde taassub, ikincisinde hile, şübhe tevellüd eder.

Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevaplar /Münazarat (87)

Dâr-ül muallimîni muvakkaten şu dâr-ül fûnun dairesinde merkez kılmak, mezcetmektir. Tâ ki, intizam ve tefeyyüz ondan buna geçsin ve fazilet ve diyanet, bundan ona geçsin; tebadül ile herbiri ötekine bir kanaat verip zülcenaheyn olsun.

Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevaplar /Münazarat (88)

S- Bunun semeratı nedir ki, on belki elli seneden beri bağırıyorsun?

C- İcmali: {1: Şu Medreset-üz Zehra'ya dair mebahisi, hürriyetin üçüncü senesinde nutuk suretiyle Bitlis'te, Van'da, Diyarbekir'de, daha birçok yerlerde ahaliye ders verdim. Umumen dediler: "Hakikattır, hem mümkündür." Demek diyebilirim ki, ben bu mes'elede onların tercümanıyım.} Kürd ve Türk ülemasının

istikbalini temin ve maarifi, Kürdistan'a medrese kapısıyla sokmak ve meşrutiyetin ve hürriyetin mehasinini göstermek ve ondan istifade ettirmektir.

S- İzah etsen fena olmaz.

C- **Birincisi:** Medarisin tevhid ve ıslahı...

İkincisi: İslâmiyeti, onu paslandıran hikâyat ve İsrailiyat ve taassubat-ı bârideden kurtarmak. Evet İslâmiyetin şe'ni metanet, sebat, iltizam-ı hak olan salabet-i diniyedir. Yoksa cehilden, adem-i muhakemeden neş'et eden taassub değildir. Bence taassubun en dehşetlisi, bazı Avrupa mukallidlerinde ve dinsizlerinde bulunur ki; sathî şübhelerinde muannidane ısrar gösteriyorlar. Bürhan ile temessük eden ülemanın şanı değildir.

Üçüncüsü: Mehasin-i meşrutiyeti neşr için bir kapı açmaktır. Evet Ekrad'da meşrutiyeti incitecek niyet yoktur. Fakat istihsan edilmezse istifade edilmez, o daha zarardır.

Hasta, tiryakı zehir-âlûd zannetse elbette istimal etmez.

Dördüncüsü: Maarif-i cedideyi medarise sokmak için bir tarîk ve ehl-i medresenin nefret etmeyeceği saf bir menba'-ı fûnun açmaktır. Zira mükerreren söylemişim: Fena bir tefehhüm, meş'um bir tevehhüm şimdiye kadar sed çekmiştir.

Beşinci: Yüz defa söylemişim, yine söyleyeceğim: Ehl-i medrese, ehl-i mekteb, ehl-i tekkenin musalahalarıdır. Tâ, temayül ve tebadül-ü efkârıyla lâekall maksadda ittihad eylesinler. Teessüf ile görülüyor ki: Onların tebayün-ü efkârı, ittihadı tefrik ettiği gibi; tehalüf-ü meşaribi de, terakkiyi tevkif etmiştir. Zira herbiri mesleğine taassub, başkasının mesleğine sathiyeti itibariyle tefrit ve ifrat ederek; biri diğerini tatlil, öteki de berikini techil ediyor.

Elhasıl: İslâmiyet hariçte temessül etse; bir menzili mekteb, bir hücre medrese, bir köşesi zaviye, salonu dahi mecma-ül küll.. biri diğerinin noksanını tekmil için bir meclis-i şûra olarak, bir kasr-ı meşîd-i nuranî timsalinde arz-ı didar edecektir. **Âyine kendince güneşi temsil ettiği gibi, şu Medreset-üz Zehra dahi o kasr-ı İlahiyeyi haricen temsil edecektir.**

Emirdağ Lahikası-2 (223)

Altmışbeş sene evvel Câmi-ül Ezher'e gitmek istiyordum. Âlem-i İslâm'ın medresesidir diye, ben de o mübarek medresede bir ders almaya niyet ettim. Fakat kısmet olmadı. Cenab-ı Hak rahmetiyle bir fikir ruhuma verdi ki: Câmi-ül Ezher Afrika'da bir medrese-i umumiye olduğu gibi; Asya, Afrika'dan ne kadar büyük ise, daha büyük bir dârülfûnun, bir İslâm üniversitesi Asya'da lâzımdır. Tâ ki İslâm kavimlerini, meselâ Arabistan, Hindistan, İran, Kafkas, Türkistan, Kürdistan'daki milletleri, menfi ırkçılık ifsad etmesin. Hakikî, müsbet ve kudsî ve umumî milliyet-i hakikiye olan İslâmiyet milliyeti ile اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ Kur'anın bir kanun-u esasîsinin tam inkişafına mazhar olsun. Ve felsefe fûnunu ile ulûm-u diniye birbiriyle barışsın ve Avrupa medeniyeti, İslâmiyet hakaikıyla tam musalaha etsin.

Ve Anadolu'daki ehl-i mekteb ve ehl-i medrese birbirine yardımcı olarak ittifak etsin diye vilayat-ı şarkıyenin merkezinde hem Hindistan, hem Arabistan, hem İran, hem Kafkas, hem Türkistan'ın ortasında **Medreset-üz Zehra manasında, Câmi-ül Ezher üslûbunda bir dârülfûnun; hem mekteb, hem medrese olarak bir üniversite için, tam ellibeş senedir Risale-i Nur'un hakaikına çalıştığım gibi, ona da çalışmışım.**

Emirdağ Lahikası-2 (193)

Risale-i Nur şarkî Anadolu'da yer yer kurulmuş ve yüzyıllardan beri o havalide manevî âb-ı hayat menba'ları vazifesini görmüş bulunan medreselerinin ve üstadlarının bir talebesi (*Risale-i Nur*) vasıtasıyla zuhur etmiştir ki; bu son münevver meyveleriyle o muhterem üstadlar, yeniden vazife başına geçip vazife-i tenviriyelerini ve hizmet-i Kur'anîyelerini bu suretle cihanşumul bir vüs'ate inkılab ettirmelerini bütün ruhumuzla ümid ve rahmet-i İlahiyeden temenni ve niyaz ediyoruz. Bu duamıza zaman ve zeminin şerait-i hayatiyesi ve müsalemet-i umumiyenin lüzumu da "âmîn, âmîn" diyor ve diyecektir.

Evet şarktaki ilim ve irfan faaliyetinin bir semeresi ve netice-i külliyesi olan Risale-i Nur, şark dârülfünununun İslâmiyet noktasında bir proğramı olması hasebiyle İslâmiyet'e, bu millete ve âlem-i İslâm'a hizmete çalışanları şiddetle alâkadar etmektedir. Ve şimdi Amerika'da ve Avrupa'da, Nur Risalelerini istemeleri ve oralarda intişarı, bu müddeamızın fevkalâde ehemmiyetini gösterir.

Mustafa Sungur

14.Şua(497)

Birtek gayem vardır: O da, mezara yaklaştığım bu zamanda, İslâm memleketi olan bu vatanda bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses, âlem-i İslâmın iman esaslarını zedeliyor. Halkı, bilhâssa gençleri imansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek gençleri ve müslümanları imana davet ediyorum. Bu imansız kitleye karşı mücadele ediyorum. Bu mücahedem ile inşâallah Allah huzuruna girmek istiyorum, bütün faaliyetim budur. Beni bu gayemden alıkoyanlar da, korkarım ki bolşevikler olsun! Bu iman düşmanlarına karşı mücahede açan dindar kuvvetlerle el ele vermek, benim için mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız. El birliğiyle, komünistlikle zehirlenen gençlerin ıslahına ve memleketin imanına, Allah'ın birliğine hizmet edeyim. Mevkuf Said Nursî

FENLERİN HAKİKATI

İşarat-ül İ'caz (86)

Ey insan! Eğer senin fikrin, nazarın şu yüksek nizamı bulmaktan âciz ise ve istikra-i tâm ile, yani umumî bir araştırma ile de o nizamı elde etmeye kadir değilsen, **insanların telahuk-u efkâr denilen fikirlerinin birleşmesinden doğan ve nev'-i beşerin havassı (duyguları) hükmünde olan fûnun** ile kâinata bak ve sahifelerini oku ki, akılları hayrette bırakan o yüksek nizamı göresin.

Evet kâinatın herbir nev'ine dair bir fen teşekkül etmiş veya etmektedir. **Fen ise kavaid-i külliyyeden ibarettir.** Kaidenin külliyeti ise, nizamın yüksekliğine ve güzelliğine delalet eder. Zira nizamı olmayanın külliyeti olamaz. Meselâ: Her âlimin başında beyaz bir imame var. Külliyetle söylenilen şu hüküm, ülema nev'inde intizamın bulunmasına bakar. Öyle ise, umumî bir teftiş neticesinde fûnun-u kevnîyeden herbirisi, kaidelerinin külliyeti ile kâinata yüksek bir nizamın bulunmasına bir delildir. **Ve herbir fen nurlu bir bürhan olup, mevcudatın silsilelerinde salkımlar gibi asılıp sallanan maslahat semerelerini ve ahvalin değişmesinde gizli olan faideleri göstermekle Sâni'in kasd u hikmetini ilân ediyorlar.**

Âdeta vehim şeytanlarını tardetmek için herbir fen, birer necm-i sâkıbdır. Yani bâtil vehimleri delip yakan birer yıldızdırlar.

Muhakemat (40)

Dokuzuncu Mukaddeme

Ukûl-ü selime yanında muhakkaktır ki: Hilkatte hayır asıl, şer ise tebaîdir. Hayır küllî, şer cüz'îdir. Şöyle görünüyor ki: Âlemin herbir nev'ine dair bir fen teşekkül etmiş ve etmektedir. Fen ise, kavaid-i külliyyeden ibarettir. Külliyet-i kaide ise, o nev'de olan hüsn-ü intizamına

keşşaftır. Demek cemi' fûnun, hüsn-ü intizama birer şahid-i sadıktır. Evet külliyyet intizama delildir. Zira birşeyde intizam olmazsa, hüküm külliyyetiyle cereyan edemez. Çok istisnaâtıyla perişan oluyor. Bu şahidleri tezkiye eden, nazar-ı hikmetle istikra-i tâmmıdır. Fakat bazan intizam görülmüyor. Çünkü dairesi, ufk-u nazardan daha geniş, tamamen tasavvur ve ihata olunmadığı için, nizamın tasvir-i bîmisali kendini gösteremiyor. Binaenaleyh umum fûnunun şهادetleriyle ve nazar-ı hikmetten neş'et eden istikra-i tâmmın tasdikıyla sabittir ki: Hilkat-ı âlemde maksud-u bizzât ve galib-i mutlak, yalnız hüsn ve hayr ve hak ve kemaldır. Amma şer ve kubh ve bâtil ise; tebaiye ve mağlube ve mağmuredirler. Eğer çendan savlet etseler de muvakkattır. Hem de sabittir ki: Ekrem-i halk benî-âdemdir. İstidadı ve san'atı buna şahiddir. Hem de benî-âdemin en eşrefi, ehl-i hak ve hakikat olan doğru Müslümanlardır. Hakaik-i İslâmiyet buna şهادet ettiği gibi istikbalin vukuatı da tasdik edecektir. Hem de sabittir ki: Ekmel-i küll Muhammed'dir (Aleyhissalâtü Vesselâm). Mu'cizatı ve ahlâk-ı kâmileşi şهادet ettiği gibi, muhakkikîn-i nev'-i beşer de tasdik ederler. Hattâ a'dası da teslim ediyorlar ve etmeye mecburdurlar.

Vakta ki bu böyle, şu şöyle ve o öyledir. Acaba nev'-i beşer şekavetiyle o fûnunların şهادetini cerh ve istikra-i tâmmı nakz ve ibtal ve meşiet-i İlahiyesinin karşısında temerrüd, taannüde muktedir olacak mıdır? Kellâ, muktedir olmaz ve olamaz. Âdil ve Hakîm-i Mutlak'ın Rahman ve Rahîm ismine kasem ederim: Nev'-i beşer, şer ve kubh ve bâtili, zahmetsiz yani (biselâmet-il emr) ile hazmedemeyecektir. Hem de hikmet-i İlahiye müsaade etmeyecektir.

Evet hukuk-u umumiye-i kâinata cinayet eden afvolunmaz, râh-ı adem verilmez. Evet binler sene şerrin galebesi yalnız bu dünyada en ekall bin sene mağlubiyet-i mutlaka ile netice verecektir. Âlem-i uhrada hayır, şerri i'dam-ı ebedî ile mahkûm edecektir. Yoksa âlemin muntazama ve mükemmele ve evamir-i İlahiyyeye mutia olan sair enva' ve ecnas; bu perişan ve şekavetçi olan nev'-i beşeri kendileri içinde kabul etmeyerek, hukuk-u vücuddan iskat ve zulmethane-i ademe nefy ve vazife-i hilkatten tardetmek, iktiza ve arz-ı hal edeceklerdir. Bu ise bütün istidadat-ı beşeriyeyi ve âlemde saltanat sürmek ve âhirette saadet-i ebediyeye mazhar olmak için mücehhez edilen kabiliyatı ve müyulatı abes ve beyhude olmağı istilzam eder. Abes ise istikra-i tâmma münakız olduğu gibi Sâni'-i Hakîm'in hikmetine dahi muarız ve Nebiyy-i Sadık'ın hükmüne de muhaliftir. Evet istikbal bu davaların bir kısmını tasfiye edecektir. Fakat tamam tasfiyesi ise âhirette görülecektir. Şöyle: Eşhastan kat'-ı nazar, nev'î ve umumî hüsn ve hakkın meydan-ı galebesi istikbaldır. Biz ölsek, milletimiz bâkidir. Kırk sene ile razı değiliz. En ekall bin sene galebeyi isteriz. Lâkin hem şahsî, hem umumî, hem cüz'î, hem küllî olan hüsn, hak ve hayır ve kemalin meydan-ı galebesi ve mahkeme-i kübrası; ve beşeri, sair ihvanı olan kâinat-ı muntazama gibi tanzim ve istidadıyla mütenasib tecziye ve mükâfat veren, yalnız dâr-ı âhirettir. Zira onda hak ve adalet-i mahza tecelli edecektir. Evet bu dar dünya, beşerin cevherinde mündemiç olan istidadat-ı gayr-ı mahdude ve ebed için mahluk olan müyulat ve arzularının sünbüllemesine müsaid değildir. Beslemek ve terbiye için başka âleme gönderilecektir. İnsanın cevheri büyüktür, mahiyeti âliyedir, cinayeti dahi azîmdir. İntizamı da mühimdir, sair kâinata benzemez; intizamsız olamaz. Evet ebede namzed olan büyüktür; mühmel kalamaz, abes olamaz. Fena-i mutlak ile mahkûm olamaz. Adem-i sırfa kaçamaz. Cehennem ağzını, Cennet dahi ağuş-u nazendaranesini açıp bekliyorlar.

Muhakemat (16)

Âlemde meyl-ül istikmal vardır. {1: Bizim bir Kürd demiştir:

Her zerrede temayül ayandır tekâmüle

Her soyda füyuz-u hüveyda-nüma ile

Bir nokta-i kemale şitab üzre kâinat,

Ol noktaya teveccüh ile yükselir hayat.

Kahriyyat}

Onun ile hilkat-ı âlem, kanun-u tekâmüle tâbidir. İnsan ise; âlemin semerat ve eczasından olduğundan, onda dahi meyl-ül istikmalden bir meyl-üt terakki mevcuttur. Bu meyl ise telahuk-u efkârdan istimdad ile neşv ü nema bulur. Telahuk-u efkâr ise; tekemmül-ü mebadî ile inbisat eder. Tekemmül-ü mebadî ise; fûnun-u ekvanın tohumlarını sulb-ü hilkatten zamanın terbiyegerdesi bir zemine ilka' ile telkîh eder. O tohumlar ise tedricî tecrübeler ile büyür ve neşv ü nema bulur.

İşarat-ül İ'caz (117)

Şecere-i âlemde, meyl-ül istikmal vardır. Yani kâinatın, bir ağaç gibi bütün zerratı ve eczası kemale meyleder ve kemale doğru yürümektedirler. O umumî meyl-ül istikmalden ayrı olarak, insanda da meyl-üt terakki vardır. Bu meyl-üt terakki çekirdek gibidir; neşv ü neması pek çok tecrübeler vasıtasıyla olur; ve çok fikirlerin mahsulü olan neticelerin içtimaiyle teşekkül ve tevessü' etmekle fûnunu intac eder. Bu fûnun da, mürettebedir. Yani her ikinci fen, birincisinin neticesidir. Birincisi olmasa, o olamaz. Birincisinin ona mukaddeme ve ulûm-u mütearife hükmünde olması şarttır.

Hutbe-i Şamiye (38)

Fenlerin casus gibi tedkikatıyla ve hadsiz tecrübelerle sabit olmuş ki: Kâinatın nizamında galib-i mutlak ve maksud-u bizzât ve Sâni'-i Zülcelal'in hakikî maksadları, hayır ve hüsn ve güzellik ve mükemmeliyettir. Çünkü kâinata ait fenlerden herbir fen, küllî kaideleriyle bahsettiği nev' ve taifede öyle bir intizam ve mükemmeliyet gösteriyor ki, ondan daha mükemmel akıl bulamıyor. Meselâ: Tıbbâ ait teşrih-i beden-i insanî fennî ve Kozmoğrafyaya tâbi Manzume-i Şemsiye fennî; nebatat ve hayvanata ait fenler gibi bütün fenlerin her birisi, küllî kaideleriyle o bahsettiği kısımda Sâni'-i Zülcelal'in o nev'deki nizamında mu'cizat-ı kudretini ve hikmetini ve *أَحْسَنَ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ* hakikatını gösteriyor.

Mesnevi-i Nuriye (23)

Bak hârika bir surette hüsn-ü suretle hüsn-ü sîreti cem'eden o Mürşid-i Umumî, o Hatib-i Kudsî cevahir dolu bir kitab-ı mu'ciz-ül beyan eline alarak, bütün insanlara mele-i a'lâdan nâzil olan hutbe-i ezeliyeyi okuyor. Ve bütün Benî Âdemi ve cinleri ve mevcudatı dinletiyor. Evet pek büyük bir emirden haber veriyor. Hilkat-ı âlemin acib muammasını açıyor. **Kâinatın sırr-ı hikmetine dair tılsımı açıyor. Felsefe ve fenn-i hikmetin, nev'-i beşere "Siz kimlersiniz? Nereden geliyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz? diye irad ettiği, akılları acz ve hayrette bırakan üç suale cevap veriyor.**

Muhakemat (155)

Bak ey birader! Fünun ve ulûmun zübde-i hakikiyesi berahin-i akliye üzerine müesses olan diyanet ve şariat-ı İslâmiye öyle fünunları tazammun etmiştir.

Ezcümle: Fenn-i tehzib-i ruh ve riyazet-ül kalb ve terbiyet-ül vicdan ve tedbir-ül cesed ve tedvir-ül menzil ve siyaset-ül medeniye ve nizamat-ül âlem ve fenn-ül hukuk ve saire... Lüzum görülen yerlerde tafsil ve lüzum olmayan veya ezhanın veya zamanın müstaid ve müsaid olmadığı yerlerde birer fezleke ile kavaid-i esasiyeyi vaz' ederek tenmiye ve tefri'ini ukûlün meşveret ve istinbatatına havale etmiştir ki; bu fünunun mecmuuna değil, belki ekalline onüç asır terakkiden sonra en medenî yerlerde en hârika zekâ ile mevsuf olanlar, tâkat-ı beşerin haricinde -bahusus o zamanda- olduğunu tasdikten vicdan-ı munsıfane seni menedemiyor.

FEN VE FELSEFEDEN GELEN DALALET

Konferans (15)

Kıymetli kardeşlerim! Böyle dehşetli bir asırda, insanın en büyük mes'elesi: İmanı kurtarmak veya kaybetmek davasıdır. Umumî harbler beşere intibah vermiş, dünya hayatının fâniliğini ihtar etmiş ve bâki bir âlemde, ebedî bir saadet içinde yaşamak hissini uyandırmıştır. Elbette böyle muazzam bir davayı, şaşırtıcı ve aldatıcı bir zamanda kazanabilmek için, bir dava vekili bulmakta, *{Haşiye: Bu zamanda, böyle bir dava vekilinin, Risale-i Nur olduğuna Risale-i Nur'la imanlarını kurtaran milyonlarca kimseler şahiddir.}* çok dikkatli olmamız lâzımdır. Bunun için, tedkikatımızı biraz daha genişleteceğiz. Şöyle ki:

Asrımızdan evvelki, İslâmiyet'in ilm-i Kelâm dâhîleri ve dinimizin hârika imamları ve Kur'an-ı Hakîm'in dâhî müfessirlerinin vücuda getirdikleri eserler, kıymet takdiri mümkün olmayacak derecede kıymettardır. O zâtlar, İslâmiyet'in birer güneşidirler. Fakat bu zaman, o büyük zâtların yaşadığı zaman gibi değildir.

Eski zamanda dalalet, cehaletten geliyordu. Bunun yok edilmesi kolaydır. Bu zamanda dalalet, -Kur'an ve İslâmiyet'e ve imana taarruz- fen ve felsefeden geliyor. Bunun izalesi müşkildir. Eski zamanda ikinci kısım, binde bir bulunuyordu; bulunanlardan ancak binden biri, irşad ile yola gelebilirdi. Çünkü öyleler hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar.

Hem bundan evvelki asırlarda, müsbet ilimlerin, yirminci asırdaki kadar terakki etmemiş olduğu malûmunuzdur. Şu halde, bu asırda dünyaya yayılmış olan dinsizlik ve maddiyyunluğu kökünden yıkabilmek, hak ve hakikat yolunu gösterip, beşeri sırat-ı müstakime kavuşturmak, imanı kurtarabilmek, ancak ve ancak Kur'an-ı Hakîm'in bu asra bakan vechesini keşfedip, umumun müstefid olabileceği bir şekilde tefsir edilmesiyle kabil olacaktır.

İşte Bediüzzaman Said Nursî; Kur'an-ı Kerim'deki bu asrın muhtaç olduğu hakikatları keşfedip, Nur Risalelerinde herkesin kabiliyeti nisbetinde istifade edebileceği bir tarzda tefsir ve izah etmek muvaffakiyetine mazhar olmuştur. Bunun içindir ki: Risale-i Nur, emsali görülmemiş bir şâheserdir kanaatine varılmıştır.

Konferans (18)

Kıymetli kardeşlerim! Said Nursî kırk sene evvel İstanbul'da iken, "Kim ne isterse sorsun" diye, hârikulâde bir ilânât yapmıştır. Bunun üzerine o zamanın meşhur âlim ve allâmeleri, Bediüzzaman'ın hücreğine kâfile kâfile gidip, her nevi ilimlere ve muhtelif mevzulara dair sordukları en müşkil, en muğlak sualleri, Bediüzzaman duraklamadan, doğru olarak cevablandırmıştır.

Böyle hadd ü hududu tayin edilmeyen, yani "şu veya bu ilimde veya mevzuda, kim ne isterse sorsun" diye bir kayıt konulmadan ilânât yapmak ve neticede daima muvaffak olmak; beşer tarihinde görülmemiş ve böyle ihatalı ve yüksek bir ilme sahip böyle bir İslâm dâhîsi, şimdiye kadar zuhur etmemiştir. (Asr-ı Saadet müstesna.)

Konferans (20 - 21)

Ehl-i ilim, ehl-i tasavvuf ve ehl-i mekteb ve fen, Bediüzzaman'ın eserlerinden sadece istifaza ve istifade ederler. Evet, üç aylık bir tahsili bulunan ve kırk seneden beri Kur'an-ı Kerim'den başka bir kitaba iştigal etmeyen, yüzotuzu Türkçe, onbeşi Arabça olan eserlerini te'lif ederken hiçbir kitaba müracaat etmediği, henüz hayatta olan kâtibleri tarafından şehadet edilen.. esasen kütübhanesi de bulunmayan, yarım ümmi bir zât, öyle misilsiz bir ilânâtla, ulûm-u cedide de dâhil mütenevvi ilimlerde, yüksek âlimler ve büyük müşidlerle, genç yaşında yaptığı münazaraların hepsinde muvaffak olduğu meydandadır. İttifaklı olan mes'eleleri tasdik ve ihtilaflı olanları tashih eden, kendisi için "Bediüzzaman'ın cevap veremeyeceği bir sual yoktur" diye allâmeler tarafından tasdik edilen; ve Avrupa'nın bir kısım idraksiz ve garazkâr feylesoflarının, müteşabih âyet-i kerime ve hadîs-i şeriflere yaptığı taarruzlarını, o âyet ve hadîslerin birer mu'cize olduğunu eserleriyle isbat ederek itirazlarını kökünden yıkan ve böylece evhama düşürülen bazı ehl-i ilmi de kurtarıp, İslâmiyet'e olan hücumları akîm bırakan Said Nursî gibi bir müellifin, elbette dâhî bir müfessir-i Kur'an ve onun ilminin vehbî ve vasi' olduğuna, eserleri olan Nur Risalelerinin bir hayat boyunca okunmaya lâayık hârika bir şaheser olduklarına şübhe edilemez.

Müteyakkız kardeşlerim! Hem bizim, hem İslâm dünyasının ebedî hayatının necatını, kurtulmasını temin edecek ve bizi tenvir ve irşad ederek dalaletten muhafaza edecek bir eser intihab etmekte, bu kadar dikkatli olmamız çok lüzumludur. Çünkü bu zamanda, türlü türlü aldatmalarla, perde arkasından İslâm gençliğini yoldan çıkarmaya çalışıyorlar.

Konferans (61)

Aziz, sıddık kardeşlerimiz!

Risale-i Nur, İslâmiyet aleyhinde bin seneden beri teraküm etmiş bütün itiraz ve şübhelere topyekûn iskât edici cevaplar veren ve mana-yı zahirîsi şimdiki fenne mutabık gelmiyen müteşabihat-ı Kur'aniye ve hadîsiyenin altındaki, ehl-i akli hayrette bırakan i'cazın lem'alarını göstererek vaki' şübhe ve evhamları tardedenden Kur'anın elinde bir elmas kılınçtır.

Bundan bir müddet evvel Avrupalı bir feylesof, İstanbul'a gelerek imam-hatib ve hâfız mektebinde okuyan talebelerde, Kur'an aleyhinde bir şübhe husule getirmek için bir konferans vermiş. Kur'an aleyhtarı o feylesof, mezkûr konferansında سَبْعَ سَمَوَاتٍ âyet-i kerimesine ilişerek inkâr etmek istemiş. "Sema birdir, başka sema yok, fen bunu kabul etmiyor." demiş. Fakat ertesi gün, Risale-i Nur'un "İşarat-ül İ'caz" arabî tefsirinde kırk sene evvel ona dair verilen cevabı görünce, devam ettireceği o konferansları terkederek İstanbul'dan ayrılmaya mecbur kalmış.

Bu kabilden umum âlem-i İslâmın bir mübarek medresesi olan Câmi-ül Ezher'in kuvvetli iman sahibi talebelerine de bir hadîs hakkında şübhe vererek; onları akıllı istimal etmiyerek naklen kabul ettirmek, İslâmiyetin de sair dinler misillü akıl dini olmayıp yalnız nakle istinad ettiğini telkin etmek gayesiyle bu nevi itirazlar Câmi-ül Ezher'de de vaki' olabilir diye hatırmıza geldi. İslâmiyet akıl dinidir. Kur'an-ı Hakîm'in pek çok yerlerinde

أَفَلَا يَعْلَمُونَ*أَفَلَا تَذَكَّرُونَ*أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ âyetleriyle akla havale ediyor. Kur'an-ı Hakîm'in ve keza tercüman-ı zîşanı olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hadîslerinin hiçbirisi yoktur ki, akl-ı selim ile mütalaa edildiği vakitte akıl onu kabul etmemiş olsun. Belki akıl, hikmeti anladığı vakit hayretinden secde ediyor. Risale-i Nur'da makaleleri neşredilen kırkaltı meşhur feylesoflar tasdik etmişler ki : " Kur'an, aklî ve mantıkî bir dini ders veriyor."

Evet kardeşlerimiz! Kuran-ı Hakîm, şems gibi kendi kendini gösteriyor; kendi kendini müdafaa ediyor. Mütakellim-i Ezelî, her asırda zamanın ihtiyacına göre Kur'anın eline bir elmas kılınc veriyor. O elmas kılınc vaki' şübhe ve itirazları def' ve tardederek Kur'an-ı Hakîm'e gelen şübehatı izale eder. İşte bu asırda da bu elmas kılınc, Risale-i Nur'dur. Risale-i Nur, ihtiyarsız olarak inayet sevkiyle ehl-i küfrün âyât-ı Kur'aniye ve ehadîs-i Nebeviye ve evliyaullahın keşiflerinde gördükleri hakikatlere olan itirazlara cevap vermiştir. O derecede onların hakikatını izhar etmiştir ki, muterizlerin itiraz ettikleri aynı noktalarda, belâgatı ve i'caz lem'alarını isbat ediyor. Âyât-ı Kur'aniyenin, hattâ bazan bir harfinde veya bir sükûnundai'caz-ı Kur'aniyeyi güneş gibi gösteriyor. Evet, Üstadımız Mu'cizat-ı Kur'aniye Risalesinin başında demiş:

"Elde Kur'an gibi bir mu'cize-i bâki varken başka bürhan aramak aklıma zaid görünür.

Elde Furkan gibi bir bürhan-ı hakikat varken, münkirleri ilzam için gönlüme sıklet mi gelir?"

Kur'an Hakîm ve ehadîs-i Nebeviyeden müteşabihat ve kinaiyat kısmının âtiyen zikredeceğimiz mana-yı hakikîlerinin beyanından başka; Risale-i Nur'un iman-ı billaha dair çok mühim bir risalesi olan "Âyet-ül Kübra" Risalesinin başında, binler ehl-i inkârın mesail-i imaniyede bir tek ehl-i iman kadar sözlerinin makbul olmadığını ve bir mes'eledede bir tek ehl-i ihtisâsın sözünün, o meslekte mütehasıs olmayan yüzler âlimin sözüne müreccah olduğunu ve iki ehl-i isbatın, binler nâfilerden daha ziyade sözlerinin muteber olduğunu isbat ederek diyor ki:

1- "Umumî mes'elelerde isbata karşı nefyin kıymeti yok ve kuvveti pek azdır. Meselâ: Ramazan-ı Şerifin başında hilâli görmek hususunda iki âmi şahid isbat etseler ve binler eşraf ve âlimler görmedik deyip nefyetseler, nefiyleri kıymetsiz ve kuvvetsizdir. Aynen onun gibi; hakikat noktasında imana karşı gelen kâfirlerin ve münkirlerin kesretinin ve zahiren çokluğunun kıymeti yoktur."

2- "Bir fennin veya bir san'atın medar-ı münakaşa olmuş bir mes'elesinde, o fennin ve o san'atın haricindeki adamlar ne kadar büyük ve âlim ve san'atkâr da olsalar, sözleri o mes'eledede geçmez ve hükümleri hüccet olmaz ve o fennin icma-i ülemasına dâhil sayılmaz. Meselâ: Büyük bir mühendis, bir hastalığın keşfinde ve tedavisinde bir küçük tabib kadar hükmü geçmez. Ve bilhassa maddiyatta çok tevaggul eden ve gittikçe maneviyattan uzaklaşan ve akıllı gözüne inen en büyük bir feylesofun münkirane sözü, maneviyatta nazara alınmaz ve kıymetsizdir."

Buna dair Risale-i Nur'dan "Hikmet-ül-İstiaze" Risalesinde şöyle denilmiştir:

"Bir vesvese-i şeytaniyedir ki: Bir hakikat-ı imaniyeye dair yüzer delail-i isbatîyenin hükmünü, nefyine delalet eden bir emare ile kırmak ister. Halbuki, kaide-i mukarreredir ki: Bir isbat edici, çok nefyedici tereccuh ediyor. Bir davada müsbit bir şahidin hükmü, yüzer nâfilere raci' olur. Bu hakikata bu temsil ile bak: Bir saray, yüzer kapalı kapıları var. Birtek kapı açılmasıyla o saraya girilebilir; öteki kapılar da açılır. Eğer bütün kapıları açık olsa, bir-iki tanesi kapansa, saraya girilemeyeceği söylenemez. İşte hakaik-i imaniye, o saraydır. Herbir delil, bir anahtardır; isbat ediyor, bir kapıyı açıyor. Birtek kapı açılırsa, sair kapıların anahtarları bulunmadığından veyahut gafletle kaybedildiğinden, o hakaik-i imaniyeden vazgeçilmez ve inkâr edilemez."

Konferans (88)

Ey Nur-u Kur'an! Âhîrzamanda bir kerre daha katmerleşerek ve sümbüllenenek, âfâk-ı cihanı Kur'anın hakikatıyla tenvir ve tezyin ediyorsun. Şimdiye kadar dünyanın yarısını ışıktandıran ey İslâmiyet güneşi! Bugün de bütün zemin sükkânını cehl ü dalalet ve şirk ü şekavetleri nur-u hidayet ve emn ü emniyet ve selâmete davet ediyorsun. Bu davetin sana kutlu olsun.

Denâet ve enaniyet ve şeytanet gayyasında boğulmak üzere çırpınan bedbahtlara ışıklar serp, nurlar ve sürurlar ver. Putlarını kendi elleriyle yapıp tapanlara, nursuz ve uğursuz dalalet deresinde batanlara, zâil ve fânileri gönlüne put yapanlara, nefs-i emmare ve heva ve hevesatıyla uğraşırken kurban düşenlere, hakikî hak yolunu açıp hedeflerini göster ve kurtar. Karanlık gecelerde uyumayıp ağlayan ve "Aman yâ Rabbî nur ver!" diye feryad eden, âşık ve sadıkların ızdırab ve imdadına koş. Onlara ümid ve teselli ve neş'e ve nur ver. Kör ve sağır, mağlub ve meftun olan ehl-i tabiat ve şirki medrese-i nur-u imana ve Hâlık-ı Arz ve Semavat olan Hazret-i Rahman-ı Rahîm'e çağır.

Evet lisan-ı nurunla, "Gel ey tabiatçı, ey felsefeci, o derin bataklıktan çık, gözünü aç, nuruma bak. Sana tabiat ve felsefenin hakikatını öğreteyim. **İlim ve fenlerin asıl ve esası bendedir. Beni güzel okur, güzel dinlersen, bendeki nuranî merdivenle bir saraya erişir ve bir sultana kavuşursun. Asıl ilm-i a'zam ve esas fıkıh-ı ekber bendedir.** Sen tabiat ve felsefeyi benden öğren. Ulûm-u evvelîn ve âhîrîn hep bendedir. Ben kimsenin malı ve kimsenin kali değilim ve hiçbir kitaptan alınmadım ve hiçbir eserden çalınmadım. Ben Rabbanî ve Kur'anîyim, öyle kuru kavak değilim. Şevkli ve şaşaalı ve nuranîyim. Bir Hayy-ı Lâyemut'un eserinden fışkıran, lâyetmut, san'atlı ve kerametli bir nurum. Cansızlara can ve canlılara taze can üflüyorum. Ben derdlere derman ve âlemlere rahmet-i Rahman'ım. İnâd ve ısrarını bırak, beni oku ve beni dinle. Karanlığa ve hiçliğe giden hesabsız ve hedefsiz yolundan seni kurtarıp koskocaman bir saadet ve sermediyet âlemi kazandırayım." diye nida ediyorsun.

Âh! Sen ne mübarek ve nasıl bir eser-i zîba ve yektasın ki okuyanı ağlatıp, ağlayanı güldürüyor, ölüyü diriltip, eneden geçirip مَوْتُوا قَبْلَ أَنْ تَمُوتُوا ya getiriyorsun. Büyük bir aşk ve alâka ile kendini dinletip, gönülleri cezbelendiriyor ve ruhları vecde getiriyorsun. Sen çok feyizli, hikmetli ve rahmetli bir hak kitabısın. Sana hakikî talebe olanlar neden nefis ve mallarını derhal Allah'a satıyorlar?

Sana bir ayb ve nakz isnad ve iftira edenler, gözleri kamaştırıcı nuruna bakmağa tâkat getiremeyen kör veya hasta gözlü alîl ve sefillerdir. Sana leke sürmek isteyen deli ve denilerin cürüm ve cinayetle lekedar olduğu apaçık görülmektedir. Ehl-i fazl u kemal seni tam ve kâmil görür. Seni şaibe-i ayb ve kusurdan tenzih eder.

Sen en sadık ve en mahir doktorların bile hâlâ teşhis ve tedavi edemedikleri en mühim kalb ve kafa ve ruh hastalıklarını, nurunla müşahade ve muayene edip ve en lüzumlu şifa ve devayı bulup, ruhî ve manevî derdlere, düşmüşlere sunuyor, akıl ve idrak gözlerini açıyor. Ve en kısa bir zamanda zavallıları kurtarıyorsun. Sen en hikmetli ve tılsımlı, nazlı ve niyazlı, manidar ve münif ve müessir ve müsmir, matlub ve mahbub bir vird olmağa lâayık ve sezâsın. Seni sevip yazanlara ve okuyup kafasına katanlara, sen rahmetler ve bereketler saçıp, hârika kerametler gösteriyorsun. Ve bazan has ve hâlis talebelerini, evliya ve asfiya nişanlarıyla taltif ve tezyin ediyorsun. Hasmına karşı da çok amansız davranıp îcabında onları susturuyor, vakit vakit kâh hususî ve kâh umumî tokat ve silleler vuruyorsun. Sana ilişildiği zaman anasır hiddet ederek bazan yeller ve seller halinde ve bazan yıldırımlar ve şimşekler şeklinde ve bazan şiddetli yangın ve zelzeleler suretinde tokatlar vurduğundan sen koşup geldiğinde mecruh ve mevtaları, şehid ve yezid diye iki sınıfa ayırıyorsun. Âh! Senin ne kadar vâzıh bürhanların ve kuvvetli hüccetlerin, ne yaman delillerin ve düsturların var. Sen ne kadar müzeyyen ve ne kadar mücehhez ve ne kadar mükemmelsin.

Ey Nur! En kavî ve en muannid hasmın, senin gözüne sivrisinek kadar da görünmüyor. Sen ehl-i vukufların ellerine ve önlerine aman dilemek ve meded istemek için değil, belki kendilerine zamanın en yüksek ehl-i ilmi süsünü verenlere kudret ve kuvvet, şevket ve azametini ve ebedî nurunu gösterip onları susturmak, onları zebun ve mağlub ve rüşdünü isbat etmek ve hakk-ı hayatını onlara da tasdik ettirmek için çıkmıştın. Nihayet gözler dolduran nuruna dayanamayarak asâ-yı inkâr ve itirazlarını kırıp yerlere fırlatarak sana teslim ve tâbi' oldular.

Hem mahkemelere senin eczaların bir mücrim ve bir cânî ve bir maznun sıfatıyla değil; belki bir muallim, bir mürebbi ve bir mürşid olarak girmiştiler. Her divan-ı adalette en büyük dehşet ve savletini, azamet ve izzetini gayet parlak ve şaşıaalı bir surette göstererek onları da iman ve Kur'an suyu ile yıkadın. Oraya da taze bir ruh ve taze bir nefha üfledin.

Konferans (96)

Ben bütün bilgilerin kaynağı ve bütün fenlerin kaymağıyım. Ve her şeyin zübde ve hülâsası ve gönül şehrinin cilâsıyım diyorsun. Avrupa ve Amerika'nın en yüksek fen ve felsefe mekteblerinde yıllarca okuyup ikmal-i tahsil etmiş olan zekâh ve akıllı fen ve felsefe mütehasşsılarına hakikî ve istifadeli ders vererek, madde ve zerrelerin hakikat ve mahiyetlerini anlatıyor.

Şuursuz ve idraksiz olan bu basit şeylerden zîhayat ve sahib-i idrak koskoca âlem ve dünyanın nasıl doğduğunu ve nasıl olduğunu gösterip onların idraksiz ve basiretsiz başlarına çarpıyor ve herbirini hayretlere düşürüyorsun. **Ve bu hakikatları en ümmi ve âmi bir çocuk ve ihtiyar ve hiç mekteb ve medrese görmemiş talebelerine de kolayca bildiriyorsun.**

Konferans (98)

Mekteblerin medreseye ve medreselerin tekkelere uymayan ayrı ve gayrı ulûm ve fûnunun yeknesak bir hale getirerek ve talib-i ilim ve esrar-ı cihanı yekdil ve yekzeban ederek vahdet-i İslâm ve insaniyeyi elde tutup birlik ve beraberlik nurunu nessar edecek yine sensin. Bütün dünyaya ilm-i zahir ve bâtın senin menbain ve madenin olan Kur'an'dan dağılıp yayılarak nizam-ı âlemin istikrarı ve vakt-i merhununa kadar imtidadına ve ibadullah-is sâlihînin istirahat ve istilâsına medar ve müessir olacak yine sensin.

Ey nur-u Kur'an ve ey hakikat-ı iman! Mademki bugün üçyüz elli milyon İslâmın pişvalığını Kur'an namına deruhde ediyorsun. O halde asırlardan beri ehl-i İslâm arasına girmiş ve yerleşmiş olan kötü itikad ve ihtilafları kaldırarak, hüküm süren fitne ve fesad, nifak ve şikakı dahi kökünden kurutup sevad-ı a'zam olan bu ümmet-i merhume-i Muhammediyeyi (A.S.M.) büyük bir kütle ve bir fırka-i naciye halinde Kur'anın cenah-ı re'fet ve rahmeti altında inşaallah tâ subh-u mahşere kadar nur-u Kur'anla saklayacaksın.

"Ne isterseniz benden sorunuz, haber vereyim size. Sorun bana maziden, halden ve istikbalde" diye ashab-ı izam arasında kendini âleme ilân ve her müşkili izah ve beyan ve أَنَا أَنَا هَادِئٌ بِأَبْهَةِ الْعِلْمِ وَ عَلَى بَابِهَا CENAB-ı Hazret-i Haydar ile بَعْدِي أَحَدٌ لَا يُحَدِّثُ فَإِنَّهُ لَا تَقْدُونِي فَإِنَّهُ لَا تَقْدُونِي diye bağırarak müçtehidler sertacı İmam-ı Cafer'den sonra İslâm dünyasındasın. O zâtların feyzinden gelip bu asırda temessül ederek عَمَّا سَلُونِي diye haykıran ve her muammayı açan, her hâili kaldıran ve her manıyı aşan üç münadiden ey Risale-i Nur bir üçüncüsü senin şahsiyet-i maneviyendir. Mazhar olduğun ism-i Rahîm ve Hakîm ve Bedî'nin cilveleriyle nur-u sâfi ve sermedîsiyle, bu mir'at-ı muallâ ve musaffandan âleme ne cilve ve cünbüşler ve neler seyrettirir, neler gösteriyorsun.

Barla Lahikası (67)

Hem bilirsin, me'yus ve ümitsiz bir hastaya manevî bir teselli, bazan bin ilâçtan daha ziyade nâfi'dir. Halbuki tabiat bataklığında boğulmuş bir tabib, o bîçare marîzin elîm ye'sine bir zulmet daha katar. İnşâallah bu intibahın seni öyle bîçarelere medar-ı teselli eder, nurlu bir tabib yapar.

Bilirsin ki; ömür kısadır, lüzumlu işler pek çoktur. Acaba benim gibi sen dahi kafanı teftiş etsen, malûmatın içinde ne kadar lüzumsuz, faidesiz, ehemmiyetsiz, odun yığınları gibi camid şeyleri bulursun. Çünkü ben teftiş ettim, çok lüzumsuz şeyleri buldum. İşte o fennî malûmatı, o felsefî maarifi; faideli, nurlu, ruhlu yapmak çaresini aramak lâzımdır. Sen dahi Cenab-ı Hak'tan bir intibah iste ki, senin fikrini Hakîm-i Zülcelal'in hesabına çevirsin, tâ o odunlara bir ateş verip nurlandırsın. Lüzumsuz maarif-i fenniye, kıymetdar maarif-i İlahiye hükmüne geçsin.

1.Şua (724)

Üçüncü Âyet: الَّذِينَ يَسْتَحْبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ

Bu dahi, üç cümlesiyle bazı münasebat-ı maneviye ve muvafakat-ı mefhumîye cihetinde ve hem Risale-i Nur'un mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmaen bakar. Ve birinci cümlesiyle der ki: "O bedbahtlar, bazı ehl-i iman (imanları beraber olduğu halde) ve bir kısım ehl-i ilmin (âhireti tam bildikleri halde) onlara iltihak delaletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi dine ve âhirete, yani elması tanıdığı ve bulunduğu halde beş paralık şişeyi ona tercih etmek gibi; sefahet-i hayatı, dinî hissiyata muannidane tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler." Bu cümlelerin bu asra bir hususiyeti var. Çünkü hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sair asırlarda o ehl-i dalalet âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.

Ve ikinci cümlesi olan وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ile der ki: "O bedbahtların dalaleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş'et ettiği için kendi halleri ile durmuyorlar, tecavüz ediyorlar.

Bildikleri ve onun ile ecdadları bağı olan dine adavetkârane, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar."

Ve üçüncü cümlesi olan وَيُغْوِيَهَا عِوَجًا ile der ki: "Onların dalaleti fenden, felsefeden geldiği için acib bir gurur ve garib bir firavunluk ve dehşetli bir enaniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden İlahî kanunların şualarını ve insan âleminde o hakaikin düsturlarını süflî hevesatlarına ve müştehiyatlarına müsaid görmediklerinden (hâşâ! hâşâ!) eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar."

Şualar/29.Lema (753)

Birinci Nokta: Evvelâ iki şey ihtar edilecektir:

1- Felsefe, her şeyi çirkin, korkunç gösteren siyah bir gözlüktür. İman ise, herşeyi güzel, ünsiyetli gösteren şeffaf, berrak, nuranî bir gözlüktür.

2- Bütün mahlukatla alâkadar ve herşeyle bir nevi alış-verişi olan ve kendisini abluka eden şeyler ile lafzan ve manen görüşmek, konuşmak, komşuluk etmeye hilkaten mecbur olan insanın sağ, sol, ön, arka, alt, üst olmak üzere altı ciheti vardır.

İnsan mezkûr iki gözlüğü gözüne takmakla, mezkûr cihetlerde bulunan mahlukatı, ahvali görebilir.

Sağ Cihet: Bu cihetten maksad, geçmiş zamandır. Binaenaleyh felsefe gözlüğüyle sağ cihete bakıldığı zaman, mazi ülkesinin kıyameti kopmuş, altı üstüne çevrilmiş, karanlıklı, korkunç büyük bir mezaristanı andıran bir şekilde görünecektir. Ve bu görünüşte insan pek büyük bir dehşete, vahşete, me'yusiyete maruz kaldığında şübhe yoktur. Fakat iman gözlüğüyle o cihete bakıldığı zaman, hakikaten o ülkenin altı üstüne çevrilmiş bir şekilde görünürse de, fakat can telefı yoktur. Mürettebatı, sâkinleri daha güzel, nuranî bir âleme nakledilmiş oldukları anlaşılıyor. Ve o kabirler, çukurlar da, nuranî bir âleme girmek için kazılan yeraltı tünelleri şeklinde telakki edilecektir. Demek imanın insanlara verdiği sürur, ferahlık, itminan, inşirah, binlerce "Elhamdülillah" dedirten bir nimettir.

Sol Cihet: Yani, gelecek zamana felsefe gözlüğüyle bakıldığı zaman; bizleri çürütecek, yılan ve akreplere yedirip imha edecek, zulümatlı, korkunç, büyük bir kabir şeklinde görünecektir. Fakat iman gözlüğüyle bakılırsa Cenab-ı Hakk'ın Hâlık-ı Rahman-ı Rahîm'in insanlara ihzar ettiği çeşit çeşit nefis, leziz me'kûlât ve meşrubata zarf olan bir maide ve bir sofrâ-i Rahmanî şeklinde görünecektir. Ve binlerce "Elhamdülillah" okutturarak tekrar ettirecektir.

Üst Cihet: Yani, semavat cihetine felsefe ile bakan bir adam, şu sonsuz boşlukta, milyarlarca yıldız ve kürelerin (at koşusu gibi veya askerî bir manevra gibi) yaptıkları pek sür'atli ve muhtelif hareketlerinden büyük bir dehşete, vahşete, korkuya maruz kalacaktır. Fakat imanlı bir adam baktığı vakit o garib, acib manevranın bir kumandanın emriyle nezareti altında yapıldığı gibi; semavat âlemini tezyin eden o yıldızların bize de ziyadar kandiller şeklinde olduklarını görecek ve o atlar koşusunda korku, dehşet değil, ünsiyet ve muhabbet edecektir. Âlem-i semavatı şöylece tasvir eden iman nimetine elbette binlerce "Elhamdülillah" söylemek azdır.

Alt Cihet: Yani, arz âlemine felsefe gözüyle bakan insan; küre-i arzı başıboş, yularsız, şemsin etrafında serseri gezen bir hayvan gibi veya tahtaları kırık, kaptansız bir kayık gibi görür ve

dehşete, telaşa düşer. Fakat iman ile bakarsa, arzın Rahmanî bir sefine olup, Allah'ın kumandası altında bütün me'kûlât, meşrubat, melbusatıyla beraber, nev'-i beşeri tenezzüh için şemsin etrafında gezdiren bir sefine şeklinde görür. Ve imandan neş'et eden şu büyük nimete büyük büyük "Elhamdülillah"ları söylemeğe başlar.

Ön Cihet: Felsefeci bir adam bu cihete bakarsa görür ki: Bütün canlı mahlukat -insan olsun, hayvan olsun- kafil be-kafile büyük bir sür'atle o cihete gidip kaybolurlar. Yani, ademe gider, yok olurlar. Kendisinin de o yolun yolcusu olduğunu bildiğinden, teessüründen çıldıracak bir hale gelir. Fakat iman nazarıyla bakan bir mü'min, insanların o cihete gidişleri, seyahatları adem âlemine değil, göçebeler gibi bir yayladan bir yaylaya bir intikaldir. Ve fânî menzilden bâkî menzile, hizmet çiftliğinden ücret dairesine, zahmetler memleketinden rahmetler memleketine göç etmek olup, adem âlemine gitmek değil diye bu ciheti memnuniyetle karşılar. Fakat yol esnasında ölüm, kabir gibi görünen meşakkatlar netice itibariyle saadetlerdir. Çünkü, nuranî âlemlere giden yol kabirden geçer ve en büyük saadetler büyük ve acı felâketlerin neticesidir. Meselâ: Hazret-i Yusuf, Mısır azizliği gibi bir saadete, ancak kardeşleri tarafından atıldığı kuyu ve Zeliha'nın iftirası üzerine konulduğu hapis yoluyla nâil olmuştur. Ve keza, rahm-ı maderden dünyaya gelen çocuk, mahud tünelde çektiği sıkıcı, ezici zahmet neticesinde dünya saadetine nâil oluyor.

Arka Cihet: Yani geride gelenlere felsefe nazarıyla bakılırsa; "Yahu bunlar nereden nereye gidiyorlar ve ne için dünya memleketine gelmişlerdir?" diye edilen suale bir cevap alınamadığından -tabî- hayret ve tereddüd azabı içinde kalınır.

Fakat nur-u iman gözlüğüyle bakarsa, insanların kâinat sergisinde teşhir edilen garib acib kudretin mu'cizelerini görmek ve mütalaa etmek için Sultan-ı Ezelî tarafından gönderilmiş mütalaacı olduklarını anlar. Ve bunlar o mu'cizelerin derece-i kıymet ve azametine ve Sultan-ı Ezelî'nin azametine derece-i delaletlerine kesb-i vukuf ettikleri nisbetinde derece ve numara aldıktan sonra yine Sultan-ı Ezelî'nin memleketine dönüp gideceklerini anlar. Ve bu anlayış nimetini kendisine îras eden iman nimetine "Elhamdülillah" diyecektir.

İhtar: Mezkûr zulmetleri izale eden iman nimetine "Elhamdülillah" diye edilen hamd dahi bir nimet olduğundan, ona da bir hamd lâzımdır. Bu ikinci hamda da üçüncü bir hamd, üçüncüye de dördüncü bir hamd lâzımdır. وَهَلَمْ جَرًّا Demek bir hamd-i vâhidden doğan hamdlerden ibaret gayr-ı mütenahî bir silsile-i hamdiye husule geliyor.

SÖZ (632)

Ehl-i dalaletin vekili, tutunacak ve dalaletini ona bina edecek hiçbir şey bulamadığı ve mülzem kaldığı zaman şöyle diyor ki:

"Ben, saadet-i dünyayı ve lezzet-i hayatı ve terakkiyat-ı medeniyeti ve kemal-i san'atı; kendimce, âhireti düşünmemekte ve Allah'ı tanımamakta ve hubb-u dünyada ve hürriyette ve kendine güvenmekte gördüğüm için, insanın ekserisini bu yola şeytanın himmetiyle sevkettim ve ediyorum."

Elcevab: Biz dahi Kur'an namına diyoruz ki: Ey bîçare insan! Aklını başına al! Ehl-i dalaletin vekilini dinleme! Eğer onu dinlersen hasaretin o kadar büyük olur ki, tasavvurundan ruh, akıl ve kalb ürperir. Senin önünde iki yol var:

Birisi: Ehl-i dalaletin vekilinin gösterdiği şekavetli yoldur.

Diğeri: Kur'an-ı Hakîm'in tarif ettiği saadetli yoldur. İşte o iki yolun pekçok müvazenelerini, çok Sözlerde, hususan Küçük Sözlerde gördün ve anladın. Şimdi makam münasebetiyle binde bir müvazenelerini yine gör, anla. Şöyle ki:

Şirk ve dalaletin ve fışk ve sefahetin yolu, insanı nihayet derecede sukut ettiriyor. Hadsiz elemeler içinde nihayetsiz ağır bir yükü zaîf ve âciz beline yükletir. Çünkü insan, Cenab-ı Hakk'ı tanımazsa ve Ona tevekkül etmezse, o vakit insan, gayet derecede âciz ve zaîf, nihayet derecede muhtaç, fakir, hadsiz musibetlere maruz, elemli, kederli bir fânî hayvan hükmünde olup, bütün sevdiği ve alâka peyda ettiği bütün eşyadan mütemadiyen firak elemi ni çeke çeke, nihayette, bâki kalan bütün ahababını bir firak-ı elîm içinde bırakıp, kabrin zulûmatına yalnız olarak gider. Hem müddet-i hayatında gayet cüz'î bir ihtiyar ve küçük bir iktidar ve kısacık bir hayat ve az bir ömür ve sönük bir fikir ile nihayetsiz elemeler ile ve emeller ile faydasız çarpışır ve hadsiz arzuların ve makasından tahsiline, semeresiz boşu boşuna çalışır. **Hem kendi vücudunu yüklenemediği halde, koca dünya yükünü bîçare beline ve kafasına yüklenir. Daha cehenneme gitmeden cehennem azabını çeker.**

Evet şu elîm elemi ve dehşetli manevî azabı hissetmemek için, ehl-i dalalet ibtal-i his nev'inden gaflet sarhoşluğuyla muvakkaten hissetmez. Fakat hissedeceği zaman yani kabre yakın olduğu vakit birden hisseder. Çünkü Cenab-ı Hakk'a hakikî abd olmazsa, kendi kendine mâlik zannedecek. Halbuki o cüz'î ihtiyar, o küçük iktidarı ile şu fırtınalı dünyada vücudunu idare edemiyor. Hayatına muzır mikroptan tut, tâ zelzeleye kadar binler taife düşmanları, hayatına karşı tehacüm vaziyetinde görür. Elîm bir korku dehşeti içinde her vakit kendine müdhiş görünen kabir kapısına bakıyor. Hem bu vaziyette iken insaniyet itibariyle nev'-i insanî ile ve dünya ile alâkadar olduğu halde, dünyayı ve insanı Hakîm, Alîm, Kadîr, Rahîm, Kerim bir zâtın tasarrufunda tasavvur etmediği ve onları tesadûf ve tabiata havale ettiği için, dünyanın ehvali ve insanın ahvali onu daima iz'ac eder. Kendi elemiyle beraber insanların elemi ni de çeker. Dünyanın zelzelesi, taunu, tufanı, kaht u galası, fena ve zevali, ona gayet müz'ic ve karanlıklı birer musibet suretinde onu tazib eder.

Hem şu haldeki insan, merhamet ve şefkate lâıyk değildir. Çünkü kendi kendine bu dehşetli vaziyeti veriyor. Sekizinci Söz'de kuyuya girmiş iki kardeşin müvazene-i halinde denildiği gibi; nasıl bir adam, güzel bir bahçede, güzel bir ziyafette, güzel ahabablar içinde, nezahetli, tatlı, namuslu, hoş, meşru bir lezzet ve eğlenceye kanaat etmeyip, gayr-ı meşru ve mülevves bir lezzet için çirkin ve necis bir şarabı içse, sarhoş olup kendini kış ortasında, pis bir yerde ve hattâ canavarlar içinde tahayyül etse, titreyip bağırp çağırıp nasıl merhamete lâıyk değil. Çünkü ehl-i namus ve mübarek arkadaşlarını canavar tasavvur eder, onlara karşı hakaret eder. Hem ziyafetteki leziz taamları ve temiz kapları mülevves, pis taşlar tasavvur eder, kırmağa başlar. Hem mecliste muhterem kitabları ve manidar mektupları manasız ve âdi nakışlar tasavvur eder, yırtarak ayak altına atar ve hâkeza... Böyle bir şahıs, nasıl merhamete müstehak değil, belki tokata müstehaktır.

Öyle de: Sû-i ihtiyarından neş'et eden küfür sarhoşluğuyla ve dalalet divaneliğiyle Sâni'-i Hakîm'in şu misafirhane-i dünyasını, tesadûf ve tabiat oyuncağı olduğunu tevehhüm edip ve cılve-i esma-i İlahiyeyi tazelandiren masnuatın, zamanın geçmesiyle vazifelerinin bittiğinden âlem-i gayba geçmelerini, adem ile i'dam tasavvur ederek ve tesbihat sadâlarını, zeval ve firak-ı ebedî vaveylâsı olduklarını tahayyül ettiğinden ve mektubat-ı Samedaniye olan şu mevcudat sahifelerini, manasız, karmakarışık tasavvur ettiğinden ve âlem-i rahmete yol açan kabir kapısını zulûmat-ı adem ağzı tasavvur ettiğinden ve eceli, hakikî ahabablara visal daveti olduğu halde, bütün ahabablardan firak nöbeti tasavvur ettiğinden; hem kendini dehşetli bir azab-ı elîmde bırakıyor, hem mevcudatı, hem Cenab-ı Hakk'ın esmasını, hem mektubatını

inkâr ve tezyif ve tahkir ettiğinden, merhamete ve şefkate lâayık olmadığı gibi, şiddetli bir azaba da müstehaktır. Hiçbir cihette merhamete lâayık değildir.

İşte ey bedbaht ehl-i dalalet ve sefahet! Şu dehşetli sukuta karşı ve ezici me'yusiyete mukabil; hangi tekemmülünüz, hangi fûnunuz, hangi kemaliniz, hangi medeniyetiniz, hangi terakkiyatınız karşı gelebilir? Ruh-u beşerin eşedd-i ihtiyaç ile muhtaç olduğu hakikî teselli nereden bulabilirsiniz?

Hem güvendiğiniz ve bel bağladığınız ve âsâr-ı İlahiyeyi ve ihsanat-ı Rabbaniyeyi onlara isnad ettiğiniz hangi tabiatınız, hangi esbabınız, hangi şerikiniz, hangi keşfiyatınız, hangi milletiniz, hangi bâtil mabudunuz, sizi sizce i'dam-ı ebedî olan mevtin zulûmatından kurtarıp, kabir hududundan, berzah hududundan, mahşer hududundan, sırat köprüsünden hâkimane geçirebilir, saadet-i ebediye mazhar edebilir?

Halbuki kabir kapısını kapamadığınız için, siz kat'î olarak bu yolun yolcususunuz. Böyle bir yolcu, öyle birisine dayanır ki, bütün bu daire-i azîme ve bu geniş hududlar, onun taht-ı emrinde ve tasarrufundadır.

Hem dahi, ey bedbaht ehl-i dalalet ve gaflet! "Gayr-ı meşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz azab çekmektir." kaidesi sırınca, siz, fitratınızdaki Cenab-ı Hakk'ın zât ve sıfât ve esmasına sarfedilecek muhabbet ve marifet istidadını ve şükür ve ibadat cihazatını, nefsinize ve dünyaya gayr-ı meşru bir surette sarfettiğinizden, bil-istihkak cezasını çekiyorsunuz. Çünkü Cenab-ı Hakk'a ait muhabbeti, nefsinize verdiniz. Mahbubunuz olan nefsinizin hadsiz belasını çekiyorsunuz. Çünkü hakikî bir rahatı o mahbubunuza vermiyorsunuz. Hem onu, hakikî mahbub olan Kadîr-i Mutlak'a tevekkül ile teslim etmiyorsunuz, daima elem çekiyorsunuz. Hem Cenab-ı Hakk'ın esma ve sıfâtına ait muhabbeti, dünyaya verdiniz ve âsâr-ı san'atını, âlemin esbabına taksim ettiniz; belasını çekiyorsunuz. Çünkü o hadsiz mahbublarınızın bir kısmı size Allahâısmarladık demeyip, size arkasını çevirip, bırakıp gidiyor. Bir kısmı sizi hiç tanımıyor, tanısa da sizi sevmiyor. Sevse de size bir fayda vermiyor. Daima hadsiz firaklardan ve ümitsiz dönmek üzere zevallerden azab çekiyorsunuz.

İşte ehl-i dalaletin saadet-i hayatiye ve tekemmülât-ı insaniye ve mehasin-i medeniyet ve lezzet-i hürriyet dedikleri şeylerin içyüzleri ve mahiyetleri budur. Sefahet ve sarhoşluk bir perdedir, muvakkaten hissettirmez. "Tuh onların aklına!" de...

Amma Kur'anın cadde-i nuraniyesi ise: Bütün ehl-i dalaletin çektiği yaraları, hakaik-i imaniye ile tedavi eder.

Bütün evvelki yoldaki zulûmatı dağıtır. Bütün dalalet ve helâket kapılarını kapatır. Şöyle ki: İnsanın za'f u aczini ve fakr u ihtiyacını, bir Kadîr-i Rahîm'e tevekkül ile tedavi eder. Hayat ve vücudun yükünü, Onun kudretine, rahmetine teslim edip; kendine yüklemeyip belki kendisi o hayatına ve nefesine biner hükmünde bir rahat makam bulur. Kendisinin "nâtık bir hayvan" değil, belki hakikî bir insan ve makbul bir misafir-i Rahman olduğunu bildirir. Dünyayı, bir misafirhane-i Rahman olduğunu göstermekle ve dünyadaki mevcudat ise, esma-i İlahiyenin âyineleri olduklarını ve masnuatı ise, her vakit tazelenen mektubat-ı Samedaniye olduklarını bildirmekle, insanın fena-i dünyadan ve zeval-i eşyadan ve hubb-u fânıyattan gelen yaralarını güzelce tedavi eder ve evhamın zulûmatından kurtarır. Hem mevt ve eceli, âlem-i berzaha giden ve âlem-i bekada olan ahabblara visal ve mülâkat mukaddemesi olarak gösterir. Ehl-i dalaletin nazarında bütün ahabbından bir firak-ı ebedî telakki ettiği ölüm

yaralarını böylece tedavi eder. Ve o firak, ayn-ı lika olduğunu isbat eder. Hem kabrin âlem-i rahmete ve dâr-ı saadete ve bağistan-ı cinana ve nuristan-ı Rahman'a açılan bir kapı olduğunu isbat etmekle, beşerin en müdhiş korkusunu izale edip, en elîm ve kasavetli ve sıkıntılı olan berzah seyahatini, en leziz ve ünsiyetli ve ferahlı bir seyahat olduğunu gösterir. Kabir ile ejderha ağzını kapatır, güzel bir bahçeye kapı açar. Yani kabir ejderha ağzı olmadığını, belki bağistan-ı rahmete açılan bir kapı olduğunu gösterir.

Hem mü'mine der: "İhtiyarın cüz'î ise; kendi mâlikinin irade-i külliyesine işini bırak. İktidarın küçük ise, Kadîr-i Mutlak'ın kudretine itimad et. Hayatın az ise, hayat-ı bâkiyeyi düşün. Ömrün kısa ise; ebedî bir ömrün var, merak etme. Fikrin sönük ise; Kur'anın güneşi altına gir, imanın nuruyla bak ki: Yıldız böceği olan fikrin yerine herbir âyet-i Kur'an, birer yıldız misillü sana ışık verir. Hem hadsiz emellerin, elemelerin varsa, nihayetsiz bir sevab ve hadsiz bir rahmet seni bekliyor. Hem hadsiz arzuların, makasidın varsa, onları düşünüp muhtarib olma. Onlar bu dünyaya sığmaz. Onların yerleri başka diyardır ve onları veren de başkadır."

Hem der: "Ey insan! Sen kendine mâlik değilsin. Sen, kudreti nihayetsiz bir Kadîr, rahmeti hadsiz bir Rahîm-i Zât-ı Zülcelal'in memluküsün. Öyle ise sen, kendi hayatını kendine yükleyip zahmet çekme; çünkü hayatı veren odur, idare eden de odur. Hem dünya sahipsiz değil ki, sen kendi kafana dünya yükünü yüklettirerek ehvalini düşünüp merak etme; çünkü onun sahibi Hakîm'dir, Alîm'dir. Sen de misafirsin; fuzulî olarak karışma, karıştırma. Hem insanlar, hayvanlar gibi mevcudat, başı boş değiller; belki vazifedar memurdurlar. Bir Hakîm-i Rahîm'in nazarındadırlar. Onların âlâm ve meşakkatlarını düşünüp, ruhuna elem çektirme. Ve onların Hâlik-ı Rahîm'inin rahmetinden daha ileri şefkatini sürme. Hem sana düşmanlık vaziyetini alan mikroptan tâ taun ve tufan ve kaht ve zelzeleye kadar bütün eşyanın dizginleri, o Rahîm-i Hakîm'in elindedirler. O Hakîm'dir, abes iş yapmaz. Rahîm'dir, rahîmiyeti çoktur. Yaptığı her işinde bir nevi lütuf var."

Hem der: "Şu âlem çendan fânidir, fakat ebedî bir âlemin levazımatını yetiştiriyor. Çendan zâildir, geçicidir; fakat bâki meyveler veriyor, bâki bir zâtın bâki esmasının cilvelerini gösteriyor. Ve çendan lezzetleri az, elemeleri çoktur; fakat Rahman-ı Rahîm'in iltifatı, zevalsiz hakikî lezzetlerdir. Elemler ise sevab cihetiyle manevî lezzet yetiştiriyor. Madem meşru daire; ruh ve kalb ve nefsin bütün lezzetlerine, safalarına, keyiflerine kâfidir. Gayr-ı meşru daireye girme. Çünkü o dairedeki bir lezzetin bazan bin elemi var. Hem hakikî ve daimî lezzet olan iltifat-ı Rahmaniye kaybetmeğe sebebidir."

Hem dalaletin yolunda sâbıkan beyan edildiği gibi esfel-i safilîne insanı öyle bir sukut ettiriyor ki; hiçbir medeniyet, hiçbir felsefe ona çare bulamadıkları ve o derin zulümat kuyusundan hiçbir terakkiyat-ı beşeriye, hiçbir kemalât-ı fenniye insanı çıkaramadığı halde, Kur'an-ı Hakîm iman ve amel-i sâlih ile o esfel-i safilîne sukuttan insanı a'lâ-yı illiyyîne çıkarır ve delail-i kat'iyye ile çıkarmasını isbat ediyor ve o derin kuyuyu terakkiyat-ı maneviyyenin basamaklarıyla ve tekemmülât-ı ruhiyenin cihazatıyla dolduruyor.

Hem beşerin uzun ve fırtınalı ve dağdağalı olan ebed tarafındaki yolculuğunu gayet derecede teshil eder ve kolaylaştırır. Bin, belki ellibin senelik mesafeyi bir günde kestirecek vesaiti gösterir.

Hem Sultan-ı Ezel ve Ebed olan Zât-ı Zülcelal'i tanıttirmekle, insanı ona bir memur abd ve bir vazifedar misafir vaziyetini verir. Hem dünya misafirhanesinde, hem berzahî ve uhrevî

menzillerde kemal-i rahatla seyahatini temin eder. Nasılki bir padişahın müstakim bir memuru, onun daire-i memleketinde, hem her vilayetin hududlarından sühuletle ve tayyare, gemi, şimendifer gibi sür'atlı vasıta-i seyahatle gezer, geçer. Öyle de: Sultan-ı Ezeli'ye iman ile intisab eden ve amel-i sâlih ile itaat eden bir insan, şu misafirhane-i dünya menzillerinden ve âlem-i berzah ve âlem-i mahşer dairelerinden ve hâkeza kabirden sonraki bütün âlemlerin geniş hududlarından berk ve burak sür'atında geçer. Tâ saadet-i ebediyeyi bulur. Ve şu hakikatı kat'î isbat eder ve asfiya ve evliyaya gösterir.

Hem de Kur'anın hakikatı der ki: "Ey mü'min! Sendeki nihayetsiz muhabbet kabiliyetini, çirkin ve noksan ve şerûr ve sana muzır olan nefs-i emmarene verme. Onu mahbub ve onun hevasını kendine mabud ittihaz etme. Belki sendeki o nihayetsiz muhabbet kabiliyetini, nihayetsiz bir muhabbete lâıyk, hem nihayetsiz sana ihsan edebilen, hem istikbalde seni nihayetsiz mes'ud eden, hem bütün alâkadar olduğun ve onların saadetleriyle mes'ud olduğun bütün zâtları, ihsanıyla mes'ud eden, hem nihayetsiz kemalâtı bulunan ve nihayetsiz derecede kudsî, ulvî, münezzeh, kusursuz, noksansız, zevalsiz cemal sahibi olan ve bütün esması, nihayet derecede güzel olan ve her isminde pek çok envâr-ı hüsn ve cemal bulunan ve cennet bütün güzellikleriyle ve nimetleriyle, onun cemal-i rahmetini ve rahmet-i cemalini gösteren ve sevimli ve sevilen bütün kâinattaki bütün hüsn ve cemal ve mehasin ve kemalât, onun cemaline ve kemaline işaret eden ve delalet eden ve emare olan bir zâtı, mahbub ve mabud ittihaz et..."

Hem der: "Ey insan! Onun esma ve sıfâtına ait istidad-ı muhabbetini, sair bekasız mevcudata verme; faidesiz mahlukata dağıtma. Çünkü âsâr ve mahlukat fânidirler. Fakat o âsârda ve o masnuatta nakışları, cilveleri görünen esma-i hüsnâ bâkidirler, daimidirler. Ve esma ve sıfâtın herbirisinde binler meratib-i ihsan ve cemal ve binler tabakat-ı kemal ve muhabbet var. Sen yalnız Rahman ismine bak ki: Cennet bir cilvesi ve saadet-i ebediye bir lem'ası ve dünyadaki bütün rızık ve nimet, bir katresidir."

İşte şu müvazene, ehl-i dalaletle ehl-i imanın hayat ve vazife cihetindeki mahiyetlerine işaret eden **لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ** hem netice ve akibetlerine işaret eden **فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ** olan âyete dikkat et. Ne kadar ulvî, mu'cizane, beyan ettiğimiz müvazeneyi ifade ederler. Birinci âyet, Onbirinci Söz'de tafsilen o âyetin i'cazârane ve icazârane ifade ettiği hakikatı, o Sözde beyan edildiğinden, onu oraya havale ederiz. İkinci âyet ise, yalnız bir küçük işaretle göstereceğiz ki, ne kadar ulvî bir hakikatı ifade ediyor.

Şöyle ki: Şu âyet, mefhum-u muvafık ile şöyle ferman ediyor: "Ehl-i dalaletin ölmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlamıyorlar." Ve mefhum-u muhalif ile delalet ediyor ki: "Ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle, semavat ve zemin, onların üstünde ağlıyor." Yani: Ehl-i dalalet, madem semavat ve arzın vazifelerini inkâr ediyor. Manalarını bilmiyor. Onların kıymetlerini iskat ediyor. Sâni'lerini tanımıyor. Onlara karşı bir hakaret, bir adavet ettiğinden elbette semavat ve zemin, onlara ağlamak değil, belki onlara nefrin eder, onların gebermesiyle memnun olurlar. Ve mefhum-u muhalif ile der: "Semavat ve arz, ehl-i imanın ölmesiyle ağlarlar." Zira ehl-i iman ise (çünkü) semavat ve arzın vazifelerini bilir. Hakikî hakikatlarını tasdik ediyor. Ve onların ifade ettikleri manaları iman ile anlıyor. "Ne kadar güzel yapılmışlar, ne kadar güzel hizmet ediyorlar." diyor. Ve onlara lâıyk kıymeti veriyor ve ihtiram ediyor. Cenab-ı Hak hesabına onlara ve onlar âyine oldukları esmaya muhabbet ediyor. İşte bu sır içindir ki, semavat ve zemin, ağlar gibi ehl-i imanın zevaline mahzun oluyorlar.

İKİNCİ MERAKLI SUAL: Bu iki ay zarfında heyecanlı bir vaziyet-i siyasiye karşısında bana, hem alâkadar olduğum çok kardeşlerime kavî bir ihtimal ile ferah verecek bir teşebbüs etmek lâzımken, o vaziyete hiç ehemmiyet vermeyerek bilakis beni tazyik eden ehl-i dünyanın lehinde olarak bir fikirde bulundum. Bazı zâtlar hayret içinde hayrette kaldılar. Dediler ki: "Sana işkence eden bu mübtedî' ve kısmen münafık baştaki insanların takib ettikleri siyaseti nasıl görüyorsun ki ilişmiyorsun?"

Verdiğim cevabın muhtasarı şudur ki: **Bu zamanda ehl-i İslâmın en mühim tehlikesi, fen ve felsefeden gelen bir dalaletle kalblerin bozulması ve imanın zedelenmesidir. Bunun çare-i yegânesi: Nurdur, nur göstermektir ki, kalbler ıslah olsun, imanlar kurtulsun.**

Eğer siyaset topuzuyla hareket edilse, galebe çalınsa, o kâfirler münafık derecesine iner. Münafık, kâfirden daha fenadır. Demek, topuz böyle bir zamanda kalbi ıslah etmez. O vakit küfür kalbe girer, saklanır; nifaka inkılab eder.

Hem nur, hem topuz.. ikisini, bu zamanda benim gibi bir âciz yapamaz. Onun için bütün kuvvetimle nura sarılmağa mecbur olduğumdan, siyaset topuzu ne şekilde olursa olsun bakmamak lâzım geliyor.

Amma maddî cihadın muktezası ise; o vazife şimdilik bizde değildir. Evet ehline göre kâfirin veya mürtedin tecavüzatına sed çekmek için topuz lâzımdır. Fakat iki elimiz var. Eğer yüz elimiz de olsa, ancak nura kâfi gelir. Topuzu tutacak elimiz yok!..

On beşinci Şua (636)

O, dünyaya sırf hâlıkını tanımak, bulmak için gelen seyyah, aklına dedi: "Biz, herşeyden hâlıkımızı sorduk, güzel, tam cevap aldık. Şimdi "Güneş'i güneşten sormak lâzım" darb-ı meseli gibi, biz dahi hâlıkımızı, "İlim" ve "İrade" ve "Kudret" gibi kudsî sıfatlarının tecellileriyle ve meşhud eserleriyle ve isimlerinin cilveleriyle tanımak, bulmak için bir seyahat daha yapacağız." diye dünyaya girdi. Ve ikinci bir cereyan olan ehl-i dalalet gibi birden küre-i arz sefinesine bindi. Hikmet-i Kur'aniyeye tâbi' olmayan fen ve felsefe gözlüğünü taktı. Ve Kur'an okumayan coğrafya fenninin programıyla baktı, gördü ki: Nihayetsiz bir boşlukta, bir senede yirmidört bin senelik bir dairede, top güllésinden yetmiş defa sür'atlı bir hareketle gezer. Yüzbinler nevi bîçare, âciz zîhayatları içine almış. Eğer bir dakika yolunu şaşırsa veya bir serseri yıldız çarparsa, parçalanarak hadsiz fezada sukut ile, bütün o bîçare zîhayatları ademe, hiçliğe boşaltacak, dökecek diye anladı.

عَیْرَ الْمَعْصُوبِ عَلَیْهِمْ وَلَا الضَّالِّیْنَ cereyanının dehşetli manevî musibetini, اَوْ كَظَلَمَاتٍ فَبِحَرْ لُجِّي in boğucu karanlığını hissederek "Eyvah! Ne yaptık? Bu dehşetli gemiye neden bindik? Bundan kurtulmak çaresi nedir?" diye o kör felsefenin gözlüğünü kırdı, الذِّیْنَ أَنْعَمْتَ عَلَیْهِمْ cereyanına girdi. Birden hikmet-i Kur'aniye imdadına geldi, tam hakikatını gösteren bir dûrbîn aklına verdi, "Şimdi bak" dedi. Baktı, gördü ki: رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ismi,

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ صَدْرًا لِأَقَامِشُوا فِيمَنَّا كَيْهًا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ muntazam ve selâmetli bir gemi ve zîhayatları rızıklarıyla beraber içine doldurmuş, kâinat denizinde çok hikmetler ve menfaatler için seyahatla güneş etrafında gezdirip mevsimlerin mahsulâtını erzak isteyenlere getirir ve "Sevr" ve "Hut" namlarında iki meleği o sefîneye kaptan yapmış, gayet güzel ve muhteşem memleket-i Rabbaniyede Hâlık-ı Zülcelal'in المَلٰٓئِكَةُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ mahlukat ve misafirlerini keyiflendirmek için gezdiriyor. Ve onun ile,

hakikatını gösterir, hâlıkını bu ismin cilvesiyle tanıttırır diye anladı. Bütün ruh u canıyla "Elhamdülillahi Rabb-il Âlemîn" dedi, ^{الَّذِينَ أَنْعَمَ عَلَيْهِمْ} taifesine girdi.

O seyyahın âlemlerdeki seyahatında gördüğü nûmunelerden ikinci nûmunesi: O seyyah, küre-i arz gemisinden çıkıp hayvanat ve insanlar âlemine girdi. Dinden ruh almayan hikmet-i tabiiye gözlüğü ile o âleme baktı, gördü ki: O hadsiz zîhayatların hadsiz ihtiyaçları ve onları inciten ve hırpalayan hadsiz muzır düşmanları ve merhametsiz hâdiseleri var iken, o ihtiyaçlara karşı sermayeleri binden, belki yüzbinden ancak bir olabilir. Ve o muzır şeylere mukabil iktidarları, milyondan ancak birdir. Bu çok dehşetli ve acınacak vaziyette, rikkat-i cinsiye ve şefkat-i nev'iyeye ve akıl alâkadarlığı ile onların haline o derece acıdı ve mahzun ve me'yus ve cehennem azabı gibi elemeler alırken ve o perişan âleme girdiğine bin pişman olurken, birden hikmet-i Kur'aniye imdadına yetişti, ^{الَّذِينَ أَنْعَمَ عَلَيْهِمْ} dûrbînini verdi. "Bak" dedi. Baktı, gördü ki: ^{اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ} tecellisiyle Rahman, Rahîm, Rezzak, Mün'im, Kerim, Hafîz gibi çok esma-i İlahiyenin her biri, birer güneş gibi ^{مَامْنَدَاتٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا * وَكَأَنَّمُنَادٍ يُنَادِيهِمْ لَاتُحْمَلْزُقْهَا اللَّهُ يُزِقْهَا وَإِيَّاكُمْ * وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنَادَمَ * إِنَّا لَنَرَارَ لَفَنَعِيم} gibi âyetlerin burçlarında tulû' ettiler. O insan ve hayvan dünyasını rahmetle, ihsanla doldurup bir nevi muvakkat cennete çevirdiler. Ve bu şâyan-ı temaşa, güzel ibretli misafirhanenin mihamdar-ı kerimini tam bildirdiklerini bildi. Bin kerre "Elhamdülillahi Rabb-il Âlemîn" dedi.

Seyahatındaki yüzer müşahadatından üçüncü nûmunesi: Hâlıkını, isimlerinin ve sıfatlarının tecelli ve cilveleriyle tanımak isteyen o dünya seyyahı, akıl ve hayaline dedi ki: "Haydi! Ruhlar ve melekler gibi biz dahi cesedimizi yerde bırakıp göklere çıkacağız. Hâlıkımızı semavattakilerden soracağız. Ruh hayale ve akıl fikre bindiler, semaya çıktılar. Kozmoğrafya fennini kendilerine rehber ettiler. Dini dinlemeyen bir felsefe nazarıyla, mağdub dâllîn cereyanlarıyla baktılar. Gördü ki: Küre-i arzdan bin defa büyük, top güllesinden yüz defa çabuk hareket edenler içlerinde bulunan binler kütleler, ateş saçan yıldızlar, şuursuz, camid, serseri gibi birbiri içinde sür'atle gezerler. Bir dakika bir tesadüfle biri yolunu şaşırırsa; o boş ve hududsuz ve hadsiz, nihayetsiz âlemde bir şuursuz küre ile çarpıp suretinde kıyamet gibi bir herc ü merce sebeb olur.

O seyyah, hangi tarafa baktı ise; dehşet ve vahşet ve hayret ve korkmak aldı, göğsü çıktı, gına bin pişman oldu. Akıl ve hayal bütün bütün bozuldu. "Bizim vazifemiz güzel hakikatları görmek ve göstermek iken, böyle cehennem gibi çirkin ve azablı manaları bilmek, müşahade etmek vazifesinden istifa ediyoruz ve istemiyoruz" derken, birden ^{اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ} tecellisi ile, Hâlık-us Semavati Ve-l Arz ve Müsahhir-üşŞemsi Ve-l Kamer ve Rabb-ül Âlemîn gibi çok isimler, her biri birer güneş gibi ^{وَلَقَدْ كَرَّمْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ} ve ^{لَقَدْ كَرَّمْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ} gibi âyetlerin burçlarında tulû' ettiler. Bütün semavatı nurla, meleklerle doldurdular, bir büyük câmiye ve mescide ve ordugâha çevirdiler. O seyyah ^{الَّذِينَ أَنْعَمَ عَلَيْهِمْ} cereyanına girdi. Dâllinden, ^{أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجِّيٍّ} den kurtuldu. Birden cennet gibi muntazam, güzel, muhteşem bir memleket gördü. Her tarafta Hâlık-ı Zülcelal'i bildiriyorlar bir vaziyeti müşahadesiyle, akıl ve hayalin kıymetleri ve vazifeleri bin derece terakki etti.

İşte o seyyahın kâinattaki seyahatının yüzer nûmunesinden bu mezkûr üç nûmuneye kıyasen sair müşahadatını ve isimlerin cilveleriyle Vâcib-ül Vücut'un marifetini Risale-i Nur'a havale edip bu pek kısa işarete iktifaen, bu pek uzun kıssayı kısa keserek hâlıkımızı bildiren kudsî sıfatlardan ve sıfât-ı seb'asından yalnız "İlim" ve "İrade" ve "Kudret" gibi üç mühim sıfatların eserleriyle, tecellileriyle ve tahakkuklarının hüccetleriyle kâinat hâlıkını tanımağa o dünya seyyahı gibi gayet kısa işaretlerle çalışacağız. Tafsilâtını Risale-i Nur'a havale ederiz.

KUR'AN'IN HİMMETİYLE, FEN VE FELSEFEYİ GARKEDEN MADDE, AYAĞIMI DA ISLATAMADI

30.Söz (544)

Bu risalenin te'lifinden sekiz sene evvel İstanbul'da, Ramazan-ı Şerifte, meslek-i felsefe ile münasebette bulunan Eski Said'in Yeni Said'e inkılab edeceği bir hengâmdadır ki, Fatiha-i Şerife'nin âhırinde *صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ* ile işaret ettiği üç mesleği düşünürken şöyle bir vakıa-i hayaliye, bir hâdise-i misaliye, rü'yaya benzer bir hâdise gördüm ki:

Kendimi, bir sahra-yı azîmede görüyorum. Bütün zeminin yüzünü; karanlıklı, sıkıcı ve boğucu bir bulut tabakası kaplamış. Ne nesim var, ne ziya, ne âb-ı hayat.. hiçbirisi bulunmuyor. Her tarafı canavarlar, muzır ve muvahhiş mahluklarla dolu olduğunu tevehhüm ettim. Kalbime geldi ki: "Şu zeminin öteki tarafında ziya, nesim, âb-ı hayat var. Oraya geçmek lâzım." Baktım ki, ihtiyarsız sevk olunuyorum. Zeminin içinde, tünel-vari bir mağaraya sokuldum. Gitgide zeminin içinde seyahat ettim. Bakıyorum ki: Benden evvel o taht-el arz yolda çok kimseler gitmişler. Her tarafta boğulup kalmışlar. Onların ayak izlerini görüyordum. Bazılarının bir zaman seslerini işitiyordum. Sonra sesleri kesiliyordu.

Ey, hayali ile benim seyahat-ı hayaliyeme iştirak eden arkadaş! O zemin, tabiattır ve felsefe-i tabiiyedir. Tünel ise, ehl-i felsefenin efkârı ile hakikata yol açmak için açtıkları meslektir. Gördüğüm ayak izleri, Eflatun ve Aristo *{(Haşiye): Eğer desen: "Sen necisin, bu meşahire karşı meydana çıkıyorsun? Sen bir sinek gibi olup da, kartalların uçmalarına karışıyorsun?" Ben de derim ki: "Kur'an gibi bir üstad-ı ezeliyem varken, dalalet-âlûd felsefenin ve evham-âlûd aklın şakirdleri olan o kartallara, hakikat ve marifet yolunda, sinek kanadı kadar da kıymet vermeğe mecbur değilim. Ben onlardan ne kadar aşağı isem, onların üstadı dahi, benim üstadımdan bin defa daha aşağıdır.*

Üstadımın himmetiyle, onları garkeden madde, ayağımı da ıslatamadı. Evet büyük bir padişahın, onun kanununu ve evamirini hâmil küçük bir neferi, küçük bir şahın büyük bir müşirinden daha büyük işler görebilir." } gibi meşahirlerindir. İşittiğim sesler, İbn-i Sina ve Farabî gibi dâhîlerindir. Evet İbn-i Sina'nın bazı sözlerini, kanunlarını bazı yerlerde görüyordum. Sonra, bütün bütün kesiliyordu. Daha ileri gidememiş. Demek boğulmuş. Her ne ise, seni meraktan kurtarmak için hayalin altındaki hakikatın bir köşesini gösterdim. Şimdi seyahatıma dönüyorum.

Gitgide baktım ki benim elime iki şey verildi. Biri, bir elektrik; o taht-el arz tabiatın zulûmatını dağıtır. Diğeri, bir âlet ile dahi azîm kayalar, dağ-misal taşlar parçalanıp bana yol açılıyor. Kulağıma denildi ki: "Bu elektrik ile o âlet, Kur'anın hazinesinden size verilmiştir." Her ne ise, çok zaman öylece gittim. Baktım ki, öteki tarafa çıktım. Gayet güzel bir bahar mevsiminde bulutsuz bir güneş, ruh-efza bir nesim, hayatdar bir âb-ı leziz, her taraf şenlik içinde bir âlem gördüm. Elhamdülillah dedim.

Sonra baktım ki, ben kendi kendime mâlik değilim. Birisi beni tecrübe ediyor. Yine evvelki vaziyette o sahra-yı azîmede, boğucu bulut altında yine ben kendimi gördüm. Daha başka bir yolda bir saik beni sevk ediyordu. Bu defa taht-ez zemin değil, belki seyr ü seyahatla yeryüzünü kat'edip öteki yüze geçmek için gidiyordum. O seyahatımda öyle acaib ve garaibi görüyordum ki, tarif edilmez. Deniz bana hiddet ediyor, fırtına beni tehdid eder, herşey bana müşkilât peyda eder. Fakat yine Kur'andan bana verilen bir vasıta-i seyahatımla geçiyordum,

galebe çalışıyordum. Gitgide bakıyordum, her tarafta seyyahların cenazeleri bulunuyor. O seyahatı bitirenler, binde ancak birdir. Her ne ise... O buluttan kurtulup, zeminin öteki yüzüne geçip güzel güneşle karşılaştım. Ruh-efza nesimi teneffüs ederek, Elhamdülillah dedim. O cennet gibi o âlemi seyre başladım.

Sonra baktım: Biri var ki, beni orada bırakmıyor. Başka yolu bana gösterecek gibi, yine beni bir anda o müdhiş sahraya getirdi. Baktım ki: **Yukarıdan inmiş aynı asansörler gibi muhtelif tarzlarda bazı tayyare, bazı otomobil, bazı zenbil gibi şeyler görünüyor.**

Kuvvet ve istidada göre onlara atılsa yukarıya çekiliyor. Ben de birisine atladım. Baktım, bir dakika zarfında bulutun fevkine beni çıkardı. Gayet güzel, müzeyyen, yeşil dağların üstüne çıktım. O bulut tabakası, dağın yarısına kadar gelmemişti. En latif bir nesim, en leziz bir âb, en şirin bir ziya her tarafta görünüyor. Baktım ki: **O asansörler gibi nurani menziller**, her tarafta var. Hattâ iki seyahatımda ve zeminin öteki yüzünde onları görmüştüm. anlamamıştım. Şimdi anlıyorum ki şunlar, **Kur'an-ı Hakîm'in âyetlerinin cilveleridir.**

İşte الضَّالِّينَ ile işaret olunan evvelki yol, tabiata saplananların ve tabiiyyun fikrini taşıyanların mesleğidir ki; onda, hakikata ve nura geçmek için ne kadar müşkilât olduğunu hissettiniz. غَيْرِ الْمَغْضُوبِ ile işaret olunan ikinci yol, esbapperestlerin ve vesaite icad ve tesir verenlerin, Meşaiyyun hükeması gibi; yalnız akıl ile, fikir ile hakikat-ül hakaika ve Vâcib-ül Vücut'un marifetine yol açanların mesleğidir. الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ile işaret olunan üçüncü yol ise: Sırat-ı müstakim ehli olan ehl-i Kur'anın cadde-i nuraniyesidir ki en kısa, en rahat, en selâmet ve herkese açık, semavî ve rahmanî ve nuranî bir meslektir.

15.Söz (177)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ

Ey kozmoğrafyanın ruhsuz mes'eleleriyle zihni darlaşan ve akli gözüne inen ve şu âyetin azametli sırrını, o sıkışmış zihninde yerleştiremeyen mektebli efendi! Şu âyetin semasına yedi basamaklı bir merdivenle çıkılabilir. Gel, beraber çıkacağız!

Üçüncü Basamak: Semanın sükût ve sükûneti ve intizam ve ıttıradı ve vüs'at ve nuraniyeti gösterir ki: Sekenesi, zeminin sekenesi gibi değıller; belki bütün ahali muti'dirler. Ne emrolunsa onu işlerler. Müzahame ve münakaşayı icab edecek bir sebep yoktur. Zira memleket geniş, fitratları safî, kendileri masum, makamları sabittir. Evet zeminde ezdad içtima etmiş, eşrar ahyara karışmış, içlerinde münakaşat başlamış; o sebebdan ihtilafat ve ızdırabat düşmüş ve ondan imtihanat ve müsabakat teklif edilmiş ve ondan terakkiyat ve tedenniyat çıkmış. Şu hakikatın hikmeti şudur ki:

Beşer, şecere-i hilkatin en son cüz'ü olan meyvesidir. Malûmdur ki, bir şeyin semeresi en uzak, en cem'iyetli, en nazık, en ehemmiyetli cüz'üdür. İşte bunun için semere-i âlem olan insan en câmi', en bedî', en âciz, en zaîf ve en latif bir mu'cize-i kudret olduğundan, beşiğı ve meskeni olan zemin, âsumana nisbeten maddeten küçüklüğüyle ve hakaretiyle beraber manen ve san'aten bütün kâinatın kalbi, merkezi, bütün mu'cizat-ı san'atın meşheri, sergisi ve bütün tecelliyat-ı esmasının mazharı, nokta-i mihrakıyesi ve nihayetsiz faaliyet-i Rabbaniyenin mahşeri ve ma'kesi ve hadsiz Hallakıyet-i İlahiyenin, hususan nebatat ve hayvanatın kesretli enva'-ı sagiresinde, cevvadane icadın medar ve çarşısı; ve pek geniş âhiret âlemlerindeki

masnuatın küçük mikyasta nümunegâhı ve mensucat-ı ebediyenin sür'atle işleyen tezgâhı ve menazır-ı sermediyenin sür'atle değişen taklidgâhı ve besatîn-i daimenin tohumcuklarına sür'atle sünbüllenen dar ve muvakkat mezraası ve terbiyegâhı olmuştur. İşte arzın {(Haşiye): Evet, küre-i arz küçüklüğüyle beraber semavata karşı gelebilir. Çünkü nasilki daimî bir çeşme, vâridatsız büyük bir gölden daha büyük denilebilir. Hem bir ölçek ile bir şey ölçerek başka yere nakledilen ve onun elinden geçmiş ve ona girmiş çıkmış bir mahsulâtla, zahiren binler defa ölçekten büyük ve dağ gibi bir cisimle o ölçek müvazeneye çıkabilir. Aynen öyle de: Küre-i arz, Cenab-ı Hak onu san'atına bir meşher ve icadına bir mahşer ve hikmetine medar ve kudretine mazhar ve rahmetine mezher ve Cennetine mezraa ve hadsiz kâinata ve mahlukat âlemlerine ölçek ve mazi denizlerine ve gayb âlemine akacak bir çeşme hükmünde icad etmiş. Her sene kat kat ve katmerli yüzbin tarzda, masnuattan dokunmuş gömleklerini değiştirdiği ve çok defa dolup maziye boşaltarak gayb âlemine döktüğü bütün o müteceddid âlemleri ve arzın müteaddid gömleklerini nazara al; yani, bütün mazisini hazır farzet. Sonra yeknesak ve bir derece basit semavata karşı müvazene et. Göreceksin ki: Arz, ziyade gelmezse, noksan da kalmaz. İşte □□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ sınırlarını anla.} bu azamet-i maneviyesinden ve ehemmiyet-i san'aviyesindendir ki, Kur'an-ı Hakîm, semavata nisbeten, büyük bir ağacın küçük bir meyvesi hükmünde olan arzı, bütün semavata denk tutuyor. Onu bir kefedeyse, bütün semavata bir kefedeyse koyuyor. Mükerreren رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ der. Hem arzın şu mezkûr hikmetlerden neş'et eden sür'atli tahavvülü ve devamlı tegayyürü iktiza eder ki; sekenesi de ona göre mazhar-ı tahavvulat olsun. Hem şu mahdud arz, hadsiz mu'cizat-ı kudrete mazhar olduğundandır ki, en mühim sekeneleri olan ins ve cinnin kuvalarına, sair zihayatlar gibi fitrî bir had ve hulkî bir kayıt konulmadığı için nihayetsiz terakki ve nihayetsiz tedenniye mazhar olmuştur. Enbiyadan, evliyadan tut, tâ nemrudlara, tâ şeytanlara kadar uzun bir meydan-ı imtihanları peyda olmuştur. Madem öyledir, elbette firavunlaşmış şeytanlar, hadsiz şeraretiyle semaya ve ehline taş atacaklar.

Dördüncü Basamak: Bütün âlemlerin Rabbi ve Müdebbiri ve Hâlıkı olan Zât-ı Zülcelal'in, ahkâmları ayrı ayrı pek çok namları ve ünvanları ve esma-i hüsnası vardır. Meselâ: Ashab-ı Nebi safında küffara karşı muharebe etmek için melaikeleri göndermesini iktiza eden hangi isim ve ünvan ise, o isim ve ünvan iktiza eder ki, melaike ile şeyatîn ortasında muharebe bulunsun ve ahyar-ı semaviyyîn ve eşrar-ı arzın mabeynlerinde mübareze olsun. Evet küffarın nüfus ve enfasları kabza-i kudretinde olan Kadîr-i Zülcelal, bir emir ile, bir sayha ile onları mahvetmiyor. Rububiyet-i âmme ünvanıyla, Hakîm ve Müdebbir ismiyle bir meydan-ı imtihan ve mübareze açıyor. Temsilde hata olmasın, görüyoruz ki: Nasilki bir padişahın daire-i hükûmeti itibariyle ayrı ayrı pek çok ünvanları, isimleri bulunur. Meselâ: Daire-i adliye onu "Hâkim-i Âdil" namıyla yâd eder. Daire-i askeriye onu "Kumandan-ı A'zam" namıyla bilir. Daire-i meşihat onu "Halife" ismiyle zikreder. Daire-i mülkiye onu "Sultan" namıyla tanır. Mutî' ahali ona "Merhametkâr Padişah" derler. Âsi insanlar ona "Kahhar Hâkim" derler. Daha bunlara kıyas et. İşte bazı vakit oluyor ki, bütün ahali onun elinde olan o padişah-ı âlî; âciz, zelil bir âsiyi bir emir ile i'dam etmiyor. Belki Hâkim-i Âdil ismiyle onu mahkemeye gönderir. Hem muktedir, hem sadık bir memurunu taltife liyakatını biliyor. Fakat hususî ilmiyle, hususî telefonuyla onu taltif etmiyor. Belki haşmet-i saltanat ve tedbir-i hükûmet ünvanıyla mükâfata istihkakını teşhir etmek için bir meydan-ı müsabaka açar; vezirine emreder, ahaliyi temaşaya davet eder. Bir istikbal-i siyasî yaptırır. Muhteşem bir imtihan-ı ulvî neticesinde bir mecma-ı âlîde onu taltif eder, liyakatını ilân eder. Daha başka cihetleri bunlara kıyas et.

İşte اللَّهُ الْمَنَّانُ الْعَلِيُّ ezel ve ebed sultanının pek çok esma-i hüsnası vardır. Tecelliyat-ı icelaliye ve tezahürat-ı cemaliye ile pek çok şununatı ve ünvanları vardır. Nur ve zulmet, yaz ve kış, Cennet ve Cehennem'in vücudunu iktiza eden isim ve ünvan ve şe'n ise; kanun-u tenasül,

kanun-u müsabaka, kanun-u teavün gibi pek çok umumî kanunlar misillü, kanun-u mübarezenin dahi bir derece tamimini isterler... Kalb etrafındaki ilhamat ve vesveselerin mübarezelerinden tut, tâ sema âfâkında melaike ve şeytanların mübarezesine kadar o kanunun şümulünü iktiza eder.

Yedinci Basamak: Melekler ve semekler gibi, yıldızların dahi gayet muhtelif efradları vardır. Bir kısmı nihayet küçük, bir kısmı gayet büyüktür. Hattâ gök yüzünde her parlayana "yıldız" denilir. İşte bu yıldız cinsinden bir nev'i de, nazenin sema yüzünün murassa' zînetleri ve o ağacın münevver meyveleri ve o denizin müsebbih balıkları hükmünde, Fâtır-ı Zülcelal, Sâni'-i Zülcemal onları yaratmış ve meleklerine mesireler, binekler, menziller yapmıştır ve yıldızların küçük bir nev'ini de, şeyatînin recmine âlet etmiş. İşte bu recm-i şeyatîn için atılan şahabların üç manası olabilir:

Birincisi: Kanun-u mübareze, en geniş dairede dahi cereyan ettiğine remz ve alâmettir.

İkincisi: Semavatta hüşyar nöbetarlar, muti' sekeneler var. Arzlı şerirlerin ihtilatından ve istima'larından hoşlanmayan cünudullah bulunduğuna ilân ve işaretir.

Üçüncüsü: Müzahrefat-ı arzîyenin mümessilât-ı habiseleri olan casus şeytanları, temiz ve temizlerin meskeni olan semayı telvis etmemek ve nüfus-u habise hesabına tecessüs ettirmemek için, edebsiz casusları korkutmak için atılan mancınıklar ve işaret fişekleri misillü, o şeytanları ebvab-ı semadan o şahablarla red ve tardır.

İşte yıldız böceği hükmünde olan kafa fenerine itimad eden ve Kur'an güneşinden gözünü yuman kozmoğrafyacısı efendi! Şu yedi basamaklarda işaret edilen hakikatlara birden bak. Gözünü aç, kafa fenerini bırak, gündüz gibi i'caz ışığı içinde şu âyetin manasını gör!. O âyetin semasından bir hakikat yıldızı al, senin başındaki şeytana at, kendi şeytanını recmet!.. Biz dahi etmeliyiz ve رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ beraber demeliyiz. فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ وَالْحُكْمُ الْقَاطِعُ

Mesnevi-i Nuriye (7)

Risale-i Nur'un bir nevi Arabî Mesnevî-i Şerif'i hükmünde olan bu mecmuanın mukaddemesi "Beş Nokta"dır.

Birinci Nokta: Kırk elli sene evvel Eski Said, ziyade ulûm-u aklıye ve felsefiyede hareket ettiği için, hakikat-ül hakaike karşı ehl-i tarîkat ve ehl-i hakikat gibi bir meslek aradı. Ekser ehl-i tarîkat gibi yalnız kalben harekete kanaat edemedi. Çünkü akı, fikri hikmet-i felsefiye ile bir derece yaralı idi; tedavi lâzımdı. Sonra hem kalben, hem aklen hakikata giden bazı büyük ehl-i hakikatın arkasında gitmek istedi. Baktı, onların herbirinin ayrı cazibedar bir hâssası var. Hangisinin arkasından gideceğine tahayyürde kaldı. İmam-ı Rabbanî de ona gaybî bir tarzda "Tevhid-i kıble et!" demiş; yani "Yalnız bir üstadın arkasından git!" O çok yaralı Eski Said'in kalbine geldi ki:

"Üstad-ı hakikî Kur'an'dır. Tevhid-i kıble bu üstadla olur." diye, yalnız o üstad-ı kudsinin irşadıyla hem kalbi, hem ruhu gayet garib bir tarzda sülûke başladılar. Nefs-i emmaresi de şükûk ve şübehatıyla onu manevî ve ilmî mücahedeye mecbur etti. Gözü kapalı olarak değil; belki İmam-ı Gazalî (R.A.), Mevlâna Celaleddin (R.A.) ve İmam-ı Rabbanî (R.A.) gibi kalb, ruh, akıl gözleri açık olarak, ehl-i istiğrakın akıl gözünü kapadığı yerlerde, o makamlarda gözü açık olarak gezmiş. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, Kur'an'ın dersiyle, irşadıyla

hakikata bir yol bulmuş, girmiş. Hattâ وَ اِدُّ عَلَى اَنَّهُ وَ اِدُّ hakikatına mazhar olduğunu, Yeni Said'in Risale-i Nur'uyla göstermiş.

Mesnevi-i Nuriye (8)

Dördüncü Nokta: Eski Said ilm-i hikmet ve ilm-i hakikatın çok derin mes'eleleriyle meşgul olması ve büyük ülemlarla derin mes'eleler üzerinde münazarası ve medresenin yüksek derslerini gören eski talebelerinin fehimlerinin derecesine göre yazması ve Eski Said'in de terakkiyat-ı fikriye ve kalbiyesinde, yalnız kendisi anlayacak bir surette, gayet kısa cümlelerle ve gayet muhtasar bir ifade ile uzun hakikatlara kısa kelimelerle işaretler nev'inde o mecmuayı yazdığı için, bir kısmını en müdakkik âlimler de zorla anlayabilir. Eğer tam izah olsa idi, Risale-i Nur'un mühim bir vazifesini görecek. Demek o fidanlık Mesnevî, turuk-u hafiye gibi enfüsî ve dâhilî cihetinde çalışmış; kalb ve ruh içinde yol açmaya muvaffak olmuş. Bahçesi olan Risale-i Nur, hem enfüsî, hem ekseri cihetinde turuk-u cehriye gibi âfâkî ve haricî daireye bakıp marifetullahı geniş ve her yerde yol açmış. Âdeta Musa Aleyhisselâm'ın asâsı gibi nereye vurmuş ise su çıkarmış...

Hem Risale-i Nur, hükema ve ülemanın mesleğinde gitmeyip, Kur'an'ın bir i'caz-ı manevîsiyle, her şeyde bir pencere-i marifet açmış; bir senelik işi bir saatte görür gibi Kur'an'a mahsus bir sırrı anlamıştır ki, bu dehşetli zamanda hadsiz ehl-i inadın hücumlarına karşı mağlub olmayıp galebe etmiş.

Sikke-i Tasdik-i Gaybi (266)

Müellifin vasiyetnamesi münasebetiyle, Halil İbrahim'in Risale-i Nur hakkında, Nur şakirdleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Risale-i Nur nurdan bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudatın tesbihatları onda dizilmiştir.

Risale-in Nur âhize ve nâkile ile mücehhez bir radyo-yu Kur'anîyedir ki; onun tel ve lâmbaları, âyine ve bataryaları hükmündeki satırları, kelimeleri, harfleri öyle intizamkârane ve i'cazdarane bastedilmiştir ki; yarın her ilim ve fen adamları ve her meşreb ve meslek sahibleri ilim ve iktidarlara mikdarınca âlem-i gayb ve âlem-i şehadetten ve ruhaniyat âleminde ve kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir. Zira Risale-in Nur, menşur-u Kur'andır.

Barla Lahikası (325)

İkinci Esas: Malûmdur ki, Küre-i Arz'ın mihveri üstündeki hareketiyle gece-gündüzler ve medar-ı senevîsi üstündeki hareketiyle seneler hasıl oluyor. Güneşle beraber her bir seyyarenin belki sevabitin ve Şems-üş Şümus'un dahi her birinin mihveri üstünde eyyam-ı mahsusalarını gösteren bir hareketi ve medarı üzerinde deveranı dahi bir nevi seneleri gösteriyor. Hâlık-ı Arz ve Semavat'ın hitabat-ı ezeliyesinde o eyyam ve seneleri dahi irae ettiğine delili şudur ki:

Furkan-ı Hakîm'de

ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ
gibi âyetler isbat ediyor. Evet kış günlerinde ve şimal taraflarında gurub ve tulû' mabeyninde dört saat günden ve bu yerlerde kışta sekiz-dokuz saatten ibaret eyyamlardan tut, tâ Güneş'in mihveri üstünde bir aya yakın yevminden, hattâ Kozmoğrafya'nın rivayetine göre tâ "Rabb-üş Şi'ra" tabiriyle Kur'an'da namı ilân edilen ve şemsimizden büyük "Şi'ra" namında diğer bir şemsin belki bin seneden ibaret olan gününden, tâ Şems-üş Şümus'un mihveri üstündeki ellibin seneden ibaret bir tek yevmine kadar eyyam-ı Rabbaniye vardır.

İşte Semavat ve Arz'ın Rabbi, o Şems-üş Şümus ve Şi'ra'nın Hâlıkı hitab ettiği vakit, o Semavat ve Arz'ın ecrâmına ve âlemlerine bakan kudsî kelâmında o eyyamları zikreder ve zikretmesi gayet yerindedir.

Madem eyyamın lisan-ı şer'ide böyle ıtlakatı vardır. İlm-i Tabakat-ül Arz ve Coğrafya ve Tarih-i Beşeriyet ülemasınca nev'-i beşerin yedibin sene değil belki yüzbinler sene geçirdiğini teslim de etsek, Âdem'den kıyamete kadar ömr-ü beşer yedibin senedir olan rivayet-i meşhurenin sıhhatına ve beyan ettiğimiz 6666 sene nur-u Kur'an hükümferma olduğuna münafî olamaz, cerhedemez. Çünkü eyyam-ı şer'iyenin dört saatten elli bin seneye kadar hükmü ve şumulü var. Fakat nefis-ül emirdeki eyyamın hakikatı o rivayet-i meşhurede hangisi olduğu şimdilik bu dakikada kalbime inkişaf ettirilmedi. Demek o sırrın inkişafı münasib değil.

Kastamonu Lahikası (231 - 232)

Yirmidokuzuncu Mektub'un âhir kısmı اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ âyetinin beyanında, seyahat-ı kalbiye ile, herbir İsm-i İlahî bu kâinattaki bir âlemi nurlandırdığını ve zulûmatı dağıttığını gördüğüm gibi; aynen ve daha başka bir şekilde, Cevşen-ül Kebir ve Risale-i Nur ve Hizb-i Nurî dahi kâinatı baştan başa nurlandırıyor, zulûmat karanlıklarını dağıtıyor.. gafletleri, tabiatları parça parça ediyor. Ehl-i gaflet ve ehl-i dalaletin altında saklanmak istedikleri perdeleri yırtıyor gördüm. Kâinatı, enva'ıyla pamuk gibi hallaç ediyor, taraklar ile tarıyor müşahede ettim. **Ehl-i dalaletin boğulduğu en son ve en geniş kâinat perdelerinin arkasında, envâr-ı tevhidi gösteriyor.**

Ezcümle: İki gün evvel, İsm-i Hakem Nüktesi'ni okuyan bir Nakşî dervîşi, güneşin ve manzumesinin bahsini, Risale-i Nur mesleğine vech-i tatbikini anlamamış. Demiş: "Bu da ehl-i fen ve kozmoğrafyacılar gibi bahseder" tevehhüm etmiş. Yanımda ona okundu, ayıldı. "Bu bütün bütün başkadır" dedi.

Demek kozmoğrafyacılar gibi ehl-i fennin en son ve geniş nokta-i istinadları ve medar-ı gafletleri olan perdelerde nur-u ehadiyeti gösteriyor. Orada da düşmanlarını takip ediyor. En uzak tahassüngâhlarını bozuyor. Her yerde, huzura bir yol gösteriyor. Eğer güneşe kaçsa, ona der: "O bir soba, bir lâmbadır. Odununu, gazyasını veren kimdir? Bil, ayıl!" Başına vurur.

Hem kâinatı baştan başa âyineler hükmünde tecelliyat-ı esmaya mazhariyetlerini öyle gösteriyor ki, gafletin imkânı olmuyor. Hiçbir şey, huzura mani' olmuyor.

Ehl-i tarîkat ve hakikat gibi huzur-u daimî kazanmak için, kâinatı ya nefyetmek veya unutmak, daha hatıra getirmemek değil; belki kâinat kadar geniş bir mertebe-i huzuru kazandırdığını ve geniş ve küllî ve daimî kâinat vüs'atinde bir ubudiyet dairesini açtığını gördüm.

İKİNCİ SUAL münasebetiyle iki mes'ele-i mühimme beyan edilecek. Çünkü Coğrafya ve Kozmoğrafya fenlerinin kısacık kanunlarıyla ve daracık düsturlarıyla ve küçücük mizanlarıyla Kur'anın semavatına çıkamadıklarından ve âyâtın yıldızlarındaki yedi kat manaları keşfedemediklerinden âyeti tenkid, belki inkârına divanecesine çalışmışlar.

Birinci Mes'ele-i Mühimme: Semavat gibi arzın da yedi tabaka olmasına dairdir. Şu mes'ele, yeni zamanın feylesoflarına hakikatsız görünüyor. Onların arza ve semavata dair olan fenleri kabul etmiyor. Bunu vasıta ederek bazı hakaik-i Kur'aniyeye itiraz ediyorlar. Buna dair muhtasaran birkaç işaret yazacağız.

Birincisi: Evvelâ: Âyetin manası ayrıdır ve o manaların efradı ve mâsadağları ayrıdır. İşte o küllî mananın müteaddid efradından bir ferdi bulunmazsa, o mana inkâr edilmez. Semavatın yedi tabakasına ve arzın yedi katına dair mana-yı küllîsinin çok efradından yedi mâsadağ zahiren görünüyor. Sâniyen: Âyetin sarahatında "yedi kat arz" dememiş. *اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ* ilââhir. Âyetin zahiri diyor ki: "Arzı da o seb'a semavat gibi halletmiş ve mahlukatına mesken ittihaz etmiş." Yedi tabaka olarak halkettim, demiyor. Misliyet ise mahlukiyet ve mahlukata meskeniyet cihetiyle bir teşbihtir.

İkincisi: Küre-i Arz her ne kadar semavata nisbeten çok küçüktür, fakat hadsiz masnuaat-ı İlahiyenin meşheri, mazharı, mahşeri, merkezi hükmünde olduğundan; kalb, cesede mukabil geldiği gibi, Küre-i Arz dahi, koca hadsiz semavata karşı bir kalb ve manevî bir merkez hükmünde olarak mukabil gelir. Onun için zeminin küçük mikyasta eskiden beri yedi {(*)}: *Seb'a ile beraber yedi kelimesi yedi kerre tevafuku pek güzel düşmüş.*} iklimi; hem Avrupa, Afrika, Okyanusya, iki Asya, iki Amerika namlarıyla maruf yedi kıt'ası; hem denizle beraber şark, garb, şimal, cenub, bu yüzdeki ve Yeni Dünya yüzündeki malûm yedi kıt'ası; hem merkezinden tâ kısr-ı zahiriye kadar hikmeten, fennen sabit olan muttasıl ve mütenevvi yedi tabakası, hem zîhayat için medar-ı hayat olmuş yetmiş basit ve cüz'î unsurları tazammun edip ve "yedi kat" tabir edilen meşhur yedi nevi küllî unsuru; hem dört unsur denilen su, hava, nar, toprak (türab) ile beraber, "mevalid-i selâse" denilen maadin, nebatat ve hayvanatın yedi tabakaları ve yedi kat âlemleri; hem cinn ve ifrit ve sair muhtelif zîşuur ve zîhayat mahlukların âlemleri ve meskenleri olduğu, çok kesretli ehl-i keşf ve ashab-ı şühudun şehadetiyle sabit yedi kat arzın âlemleri; hem Küre-i Arzımıza benzeyen yedi küre-i uhra dahi bulunmasına, zîhayata makarr ve mesken olmasına işareten yedi tabaka yani yedi küre-i arziye bulunmasına işareten Küre-i Arz dahi, yedi tabaka âyât-ı Kur'aniyeden fehmedilmiştir.

İşte yedi nevi ile yedi tarzda, arzın yedi tabakası mevcut olduğu tahakkuk ediyor. Sekizincisi olan âhirkî mana, başka nokta-i nazarda ehemmiyetlidir; o yedide dâhil değildir.

Üçüncüsü: Madem Hakîm-i Mutlak israf etmiyor, abes şeyleri yaratmıyor. Ve madem mahlukatın vücudları, zîşuur içindir ve zîşuurla kemalini bulur ve zîşuurla şenlenir ve zîşuurla abesiyetten kurtulur. Ve madem bilmüşahede o Hakîm-i Mutlak, o Kadîr-i Zülcelal, hava unsurunu, su âlemini, toprak tabakasını hadsiz zîhayatlarla şenlendiriyor. Ve madem hava ve su, hayvanatın cevelanına mani olmadığı gibi; toprak, taş gibi kesif maddeler, elektrik ve röntgen gibi maddelerin seyrine mani olmuyorlar. Elbette o Hakîm-i Zülkemaal, o Sâni'-i Bîzeval, Küre-i Arzımızın merkezinden tut, tâ meskenimiz ve merkezimiz olan bu kısr-ı zahiriye kadar birbirine muttasıl yedi küllî tabakayı ve geniş meydanlarını ve âlemlerini ve mağaralarını boş ve hâli bırakmaz. Elbette onları şenlendirmiş.

O âlemlerin şenlenmesine münasib ve muvafık zîşuur mahlukları halkedip orada iskân etmiştir. O zîşuur mahluklar, mademki melaike ecnasından ve ruhanî enva'larından olmak lâzım gelir. Elbette en kesif ve en sert tabaka, onlara nisbeten, balığa nisbeten deniz ve kuşa nisbeten hava gibidir. Hattâ zeminin merkezindeki müdhiş ateş dahî, o zîşuur mahluklara nisbeti, bizlere nisbeten Güneşin harareti gibi olmak iktiza eder. O zîşuur ruhanîler nurdan oldukları için, nâr onlara nur gibi olur.

Dördüncüsü: Onsekizinci Mektub'da tabakat-ı Arzın acaibine dair ehl-i keşfin tavr-ı akıl haricinde beyan ettikleri tasvirata dair bir temsil zikredilmiştir. Hülâsası şudur ki: Küre-i Arz, âlem-i şehadette bir çekirdektir; âlem-i misaliye ve berzahiyede bir büyük ağaç gibi, semavata omuz omuza vuracak bir azamettedir. Ehl-i keşfin Küre-i Arzda ifritlere mahsus tabakasını bin senelik bir mesafe görmeleri, âlem-i şehadete ait Küre-i Arzın çekirdeğinde değil, belki âlem-i misalîdeki dallarının ve tabakalarının tezahürüdür. Madem Küre-i Arzın zahiren ehemmiyetsiz bir tabakasının böyle başka âlemde azametli tezahüratı var; elbette yedi kat semavata mukabil yedi kat denilebilir ve mezkûr noktaları ihtar için îcaz ile i'cazkârane bir tarzda âyât-ı Kur'aniye, semavatın yedi tabakasına karşı bu küçücük arzı mukabil göstermekle işaret ediyor.

İkinci Mes'ele-i Mühimme'dir:

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ

ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّيَهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Şu âyet-i kerime gibi müteaddid âyetler, semavatı yedi sema olarak beyan ediyor. İşarat-ül İ'caz tefsirinde eski Harb-i Umumî'nin birinci senesinde cephe-i harbde ihtisar mecburiyetiyle gayet mücmel beyan ettiğimiz o mes'elenin yalnız bir hülâsasını yazmak münasibdir. Şöyle ki:

Eski hikmet, semavatı dokuz tasavvur edip, lisan-ı şer'îde, Arş ve Kürsi yedi semavat ile beraber kabul edip acib bir suretle semavatı tasvir etmiştiler. O eski hikmetin dâhî hükemasının şaşaalı ifadeleri, nev'-i beşeri çok asırlar müddetince tahakkümleri altında tutmuşlar. Hattâ çok ehl-i tefsir, âyâtın zahirlerini onların mezhebine göre tevfiik etmeye mecbur kalmışlar. O suretle Kur'an-ı Hakîm'in i'cazına bir derece perde çekilmişti. Ve hikmet-i cedide namı verilen yeni felsefe ise, eski felsefenin mürur u ubura ve hark u iltiyama kabil olmayan semavat hakkındaki ifratına mukabil tefrit edip, semavatın vücudunu âdeta inkâr ediyorlar. Evvelkiler ifrat, sonrakiler tefrit edip hakikatı tamamıyla gösterememişler. Kur'an-ı Hakîm'in hikmet-i kudsiyesi ise, o ifrat ve tefriti bırakıp hadd-i vasatı ihtiyar edip der ki: Sâni'-i Zülcelal, yedi kat semavatı halketmiştir. Hareket eden yıldızlar ise, balıklar gibi sema içinde gezerler ve tesbih ederler. Hadîste السَّمَاءُ مَوْجٌ مَكْفُوفٌ denilmiş. Yani: "Sema, emvacı karardade olmuş bir denizdir."

İşte bu hakikat-ı Kur'aniyeyi yedi kaide ve yedi vecih mana ile gayet muhtasar bir surette isbat edeceğiz.

Birinci Kaide: Fennen ve hikmeten sabittir ki: Bu haddi yok feza-yı âlem, nihayetsiz bir boşluk değil, belki "esîr" dedikleri madde ile doludur.

İkincisi: Fennen ve aklen, belki müşahedeten sabittir ki: Ecrâm-ı ulviyenin cazibe ve dafia gibi kanunlarının rabitası ve ziya ve hararet ve elektrik gibi maddelerdeki kuvvetlerin naşiri ve nâkili, o fezayı dolduran bir madde mevcuttur.

Üçüncüsü: Madde-i esîriye, esîr kalmakla beraber, sair maddeler gibi muhtelif teşekkülât ve ayrı ayrı suretlerde bulunduğu tecrübeten sabittir. Evet nasılkı buhar, su, buz gibi havaî, mâyi, camid üç nevi eşya, aynı maddeden oluyor. Öyle de: Madde-i esîriyeden dahi yedi nevi tabakat olmasına hiçbir mani-i akli olmadığı gibi, hiçbir itiraza medar olmaz.

Dördüncüsü: Ecrâm-ı ulviyeye dikkat edilse görünüyor ki: O ulvî âlemlerin tabakatında muhalefet var. Meselâ: Nehr-üs Sema ve Kehkeşan namıyla maruf, Türkçe "Samanyolu" tabir olunan bulut şeklindeki daire-i azîmenin bulunduğu tabaka, elbette sevabit yıldızların tabakasına benzemiyor. Güya tabaka-i sevabit yıldızları, yaz meyveleri gibi yetişmiş, ermişler. Ve o Kehkeşan'daki bulut şeklinde görülen hadsiz yıldızlar ise, yeniden yeniye çıkıp ermeye başlıyorlar. Tabaka-i sevabit dahi, sadık bir hads ile Manzume-i Şemsiye'nin tabakasına muhalefeti görünüyor. Ve hâkeza yedi manzumat ve yedi tabaka, birbirine muhalif bulunması, hiss ve hads ile derkolunur.

Beşincisi: Hadsen ve hissene ve istikraen ve tecrübeten sabit olmuştur ki: Bir maddede tanzim ve teşkil düşse ve o maddeden başka masnuat yapılsa, elbette muhtelif tabaka ve şekillerde olur. Meselâ: Elmas madeninde teşkilât başladığı vakit, o maddeden hem remad yani hem kül, hem kömür, hem elmas neveleri tevellüd ediyor. Hem meselâ: Ateş, teşekküle başladığı vakit; hem alev, hem duman, hem kor tabakalarına ayrılıyor. Hem meselâ: Müvellid-ül mâ, müvellid-ül humuza ile mezcedildiği vakit, o mezceden hem su, hem buz, hem buhar gibi tabakalar teşekkül ediyor. Demek anlaşılıyor ki bir madde-i vâhidde teşkilât düşse, tabakata ayrılıyor. Öyle ise: Madde-i esîriyede Kudret-i Fâtıra teşkilâta başladığı için, elbette ayrı ayrı tabaka olarak فَسَوَّيْهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ sırrıyla yedi nevi semavatı ondan halketmiştir.

Altıncısı: Şu mezkûr emareler, bizzarure semavatın hem vücuduna, hem taaddüdüne delalet ederler. Madem kat'îyyen semavat müteaddiddir ve Muhbir-i Sadık, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın lisanıyla yedidir der; elbette yedidir.

Yedincisi: Yedi, yetmiş, yedi yüz gibi tabirat, üslûb-u Arabîde kesreti ifade ettiği için, o küllî yedi tabaka çok kesretli tabakaları havi olabilir.

ELHASIL: Kadîr-i Zülcelal, esîr maddesinden yedi kat semavatı halkedip tesviye ederek, gayet dakik ve acib bir nizam ile tanzim etmiş ve yıldızları içinde zer'edip ekmiştir. Madem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, umum ins ü cinnin umum tabakalarına karşı konuşan bir hutbe-i ezeliyedir. Elbette nev'-i beşerin her bir tabakası, herbir âyât-ı Kur'aniyeden hissesini alacak ve âyât-ı Kur'aniye, her tabakanın fehmîni tatmin edecek surette ayrı ayrı ve müteaddid manaları zımnen ve işaretlen bulunacaktır. Evet hitabat-ı Kur'aniyenin vüs'ati ve maânî ve işaretindeki genişliği ve en âmi bir avamdan en has bir havassa kadar derecat-ı fehimlerini mûraat ve mûmaşat etmesi gösterir ki; herbir âyetin herbir tabakaya bir vechi var, bakıyor.

İşte bu sırta binaen, "yedi semavat" mana-yı küllîsinde yedi tabaka-i beşeriye, muhtelif yedi kat manayı fehmetmişler. Şöyle ki: فَسَوَّيْهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ âyetinde, kısa nazarlı ve dar fikirli bir tabaka-i insaniye, hava-yı nesimînin tabakatını fehmeder. Ve Kozmoğrafya ile sersemleşmiş diğer bir tabaka-i insaniye dahi, elsine-i enamda seb'a-i seyyare ile meşhur yıldızları ve medarlarını fehmeder. Daha bir kısım insanlar küremize benzer zevil-hayatın makarrı olmuş semavî yedi küre-i âheri fehmeder. Diğer bir taife-i beşeriye, Manzume-i Şemsiye'nin yedi

tabakaya ayrılmasını, hem Manzume-i Şemsiye'mizle beraber yedi manzumat-ı şümusiye'yi fehmeder. Daha diğeri bir taife-i beşeriye, madde-i esîriyenin teşekkülâtı yedi tabakaya ayrılmasını fehmeder. Daha geniş fikirli bir tabaka-i beşeriye, yıldızlarla yaldızlanıp, bütün görünen gökleri bir sema sayıp, onu bu dünyanın semasıdır diyerek, bundan başka altı tabaka-i semavat var olduğunu fehmeder. Ve nev'-i beşerin yedinci tabakası ve en yüksek taifesi ise; semavat-ı seb'ayı, âlem-i şehadete münhasır görmüyor. Belki avalim-i uhreviye ve gaybiye ve dünyeviye ve misaliyenin birer muhit zarfı ve ihatalı birer sakfı olan yedi semavatın var olduğunu fehmeder. Ve hâkeza bu âyetin külliyyetinde mezkûr yedi kat tabakanın yedi kat manaları gibi daha çok cüz'î manaları vardır. Herkes fehmine göre hissesini alır ve o maide-i semaviyeden herkes rızkını bulur.

Madem o âyetin böyle pek çok sadık mâsadakları var. Şimdiki akılsız feylesofların ve serseri Kozmoğrafyalarının, inkâr-ı semavat bahanesiyle böyle âyete taarruz etmesi, haylaz ahmak çocukların semavattaki yıldızlara bir yıldızı düşürmek niyetiyle taş atmasına benzer. Çünkü âyetin mana-yı küllîsinden bir tek mâsadak sadıksa, o küllî mana sadık ve hak olur. Hattâ vaki'de bulunmayan, fakat umumun lisanında mütedavil bulunan bir ferdi, umumun efkârını mûraat için o küllîde dâhil olabilir. Halbuki, hak ve hakikî çok efradını gördük. Ve şimdi bu insafsız ve haksız Coğrafyaya ve sersem ve sermest ve sarhoş Kozmoğrafyaya bak! Nasıl bu iki fen hata ederek, hak ve hakikat ve sadık olan küllî manadan gözlerini yumup ve çok sadık olan mâsadakları görmeyerek; hayalî bir acib ferdi, mana-yı âyet tevehhüm ederek âyete taş attılar; kendi başlarını kırdılar, imanlarını uçurdular!...

Elhasıl: Kıraat-ı seb'a, vücuh-u seb'a ve mu'cizat-ı seb'a ve hakaik-i seb'a ve erkân-ı seb'a üzerine nâzil olan Kur'an semasının o yedişer tabakalarına, cinn ve şeyatîn hükmündeki itikadsız maddî fikirler çıkamadıklarından âyâtın nücumunda ne var, ne yok bilmeyip yalan ve yanlış haber verirler. Ve onların başlarına o âyâtın nücumundan mezkûr tahkikat gibi şahablar inerler ve onları yakarlar. Evet cinn fikirli feylesofların felsefesiyle o semavat-ı Kur'aniyeye çıkılmaz. Belki âyâtın yıldızlarına, hikmet-i hakikiyenin mi'racıyla ve iman ve İslâmiyetin kanatlarıyla çıkılabilir.

25.Söz (438)

ÜÇÜNCÜ ZİYA: İkinci Ziya'da hikmet-i beşeriyenin hikmet-i Kur'aniyeye karşı sukutuna ve hikmet-i Kur'aniyenin i'cazına işaret ettik.

Şimdi şu ziyada, Kur'anın şakirdleri olan asfiya ve evliya; ve hükemanın münevver kısmı olan hükema-yı İsrakiyyunun hikmetleriyle Kur'anın hikmetine karşı derecesini gösterip, şu cihette Kur'anın i'cazına muhtasar bir işaret edeceğiz:

İşte Kur'an-ı Hakîm'in ulviyetine en sadık bir delil ve hakkaniyetine en zahir bir bürhan ve i'cazına en kavî bir alâmet şudur ki: Kur'an, bütün aksam-ı tevhidin bütün meratibini, bütün levazımatıyla muhafaza ederek beyan edip müvazenesini bozmamış, muhafaza etmiş. Hem bütün hakaik-i âliye-i İlahiyyenin müvazenesini muhafaza etmiş. Hem bütün esma-i hüsnanın iktiza ettikleri ahkâmları cem'etmiş, o ahkâmın tenasübünü muhafaza etmiş. Hem rububiyet ve uluhiyetin şuanatını kemal-i müvazene ile cem'etmiştir. İşte şu muhafaza ve müvazene ve cem', bir hâsiyettir. Kat'îyyen beşerin eserinde mevcut değil ve eazım-ı insaniyenin netaic-i efkârında bulunmuyor. Ne, melekûte geçen evliyaların eserinde; ne, umûrun bâtınlarına geçen İsrakiyyunun kitaplarında; ne, âlem-i gayba nüfuz eden ruhanîlerin maarifinde hiç bulunmuyor. Güya bir taksim-ül a'mal hükmünde herbir kısmı hakikatın şecere-i uzmasından yalnız bir-iki dalına yapıyor. Yalnız onun meyvesiyle, yaprağıyla uğraşıyor. Başkasından ya

haberi yok, yahut bakmıyor. Evet hakikat-ı mutlaka, mukayyed enzar ile ihata edilmez. Kur'an gibi bir nazar-ı küllî lâzım ki, ihata etsin. Kur'andan başka çendan Kur'andan da ders alıyorlar, fakat hakikat-ı külliyyenin, cüz'î zihniyle yalnız bir-iki tarafını tamamen görür, onunla meşgul olur, onda hapsolür. Ya ifrat veya tefrit ile hakaikın müvazenesini ihlâl edip tenasübünü izale eder. Şu hakikat, Yirmidördüncü Söz'ün İkinci Dalında acib bir temsil ile izah edilmiştir. Şimdi de başka bir temsil ile şu mes'eleye işaret ederiz. Meselâ:

Bir denizde hesabsız cevherlerin aksamıyla dolu bir definenin bulunduğunu farzedelim. Gavvas dalgıçlar, o definenin cevahirini aramak için dalıyorlar. Gözleri kapalı olduğundan el yordamıyla anlarlar. Bir kısmının eline uzunca bir elmas geçer. O gavvas hükmeder ki; bütün hazine, uzun direk gibi bir elmastan ibarettir. Arkadaşlarından başka cevahiri işittiği vakit hayal eder ki; o cevherler, bulduğu elmasın tâbileridir, fusus ve nukuşlarıdır. Bir kısmının da kürevî bir yakut eline geçer; başkası, murabba bir kehribar bulur ve hâkeza... Herbiri eliyle gördüğü cevheri, o hazinenin aslı ve mu'zamı itikad edip, işittiklerini o hazinenin zevaid ve teferruatı zanneder. O vakit hakaikın müvazenesi bozulur. Tenasüb de gider. Çok hakikatın rengi değişir. Hakikatın hakikî rengini görmek için tevilâta ve tekellüfata muhtar kalır. Hattâ bazan inkâr ve ta'tile kadar giderler. Hükema-yı İşrakîyyunun kitaplarına ve Sünnetin mizanıyla tartmayıp keşfiyat ve meşhudatına itimad eden mutasavvıfın kitaplarına teemmül eden, bu hükmümüzü bilâşübhe tasdik eder. Demek hakaik-i Kur'aniyenin cinsinden ve Kur'anın dersinden aldıkları halde, -çünkü Kur'an degiller- böyle nâkıs geliyor.

Bahr-i hakaik olan Kur'anın âyetleri dahi, o deniz içindeki definenin bir gavvasıdır. Lâkin onların gözleri açık, defineyi ihata eder. Definede ne var, ne yok görür. O defineyi öyle bir tenasüb ve intizam ve insicamla tavsif eder, beyan eder ki, hakikî hüsn-ü cemali gösterir. Meselâ: Âyet-i **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** ifade ettikleri azamet-i rububiyeti gördüğü gibi, **هُوَ** ifade ettikleri şümül-ü rahmeti görüyor, gösteriyor. Hem **وَجَعَلَ** ifade ettikleri şümül-ü tasarrufu ve ihata-i rububiyeti görüp, gösterir. **وَالْقَمَرِ وَالنُّجُومِ** ifade ettiği hakikat-ı azîme ile **أَوْ لَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ** ifade ettiği hakikat-ı azîme-i hâkimane-i âmiraneyi görür, gösterir. **وَيَقْبِضْنَ مَا يُمَسْكُهُنَّ إِلَّا الرِّحْمُ** ifade ettikleri hakikat-ı rahîmane-i müdebbiraneyi **وَلَا يُوَدُّهُ حِفْظُهُمَا** ifade ettiği hakikat-ı azîme ile **وَهُوَ مَعَكُمْ** ifade ettiği hakikat-ı rakibaneyi **عَلِيمٍ** ifade ettiği hakikat-ı muhita gibi **يُؤْتِي الْحَيَاةَ مَنْ يَشَاءُ** ifade ettiği hakikat-ı ulviyeyi **إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ** ifade ettiği hakikat-ı câmia gibi bütün uhrevî ve dünyevî, ilmî ve amelî erkân-ı sitte-i imaniyenin herbirisini tafsilen ve erkân-ı hamse-i İslâmiyenin herbirisini kasden ve cidden ve saadet-i dâireyi temin eden bütün düsturları görür, gösterir. Müvazenesini muhafaza edip, tenasübünü idame edip o hakaikın heyet-i mecmuasının tenasübünden hasıl olan hüsn ve cemalin menbaından Kur'anın bir i'caz-ı manevîsi neş'et eder.

İşte şu sırr-ı azîmdendir ki; ülema-i ilm-i Kelâm, Kur'anın şakirdleri oldukları halde, bir kısmı onar cild olarak erkân-ı imaniyeye dair binler eser yazdıkları halde, Mu'tezile gibi akli nakle tercih ettikleri için Kur'anın on âyeti kadar vuzuh ile ifade ve kat'î isbat ve ciddî ikna edememişler. Âdeta onlar, uzak dağların altında lağım yapıp, borularla tâ âlemin nihayetine kadar silsile-i esbab ile gidip orada silsileyi keser. Sonra âb-ı hayat hükmünde olan marifet-i İlahiyyeyi ve vücud-u Vâcib-ül Vücud'u isbat ederler. Âyet-i kerime ise, herbirisi birer asâ-yı

Musa gibi her yerde suyu çıkarabilir, herşeyden bir pencere açar, Sâni'-i Zülcelal'i tanıttırır. Kur'anın bahrinden tereşşuh eden Arabî "Katre" risalesinde ve sair Sözlerde şu hakikat fiilen isbat edilmiş ve göstermişiz. İşte hem şu sırdandır ki: Bâtın-ı umûra gidip, Sünnet-i Seniye'ye ittiba etmeyerek, meşhudatına itimad ederek yarı yoldan dönen ve bir cemaatin riyasetine geçip bir fırka teşkil eden fırak-ı dâllenin bütün imamları hakaikın tenasübünü, müvazenesini muhafaza edemediğindendir ki, böyle bid'aya, dalalete düşüp bir cemaat-ı beşeriyeyi yanlış yola sevketmişler. İşte bunların bütün aczleri, âyât-ı Kur'aniyenin i'cazını gösterir.

Mesnevi-i Nuriye (128)

İ'lem Eyyühel-Aziz! Eşyada esas bekadır, adem değildir. Hattâ ademe gittiklerini zannettiğimiz kelimat, elfaz, tasavvurat gibi seri-üz zeval olan bazı şeyler de ademe gitmiyorlar. Ancak suretlerini ve vaziyetlerini değiştirerek zevalden masun kalıp bazı yerlerde tahassunla adem-i mutlaka gitmezler. **Fen dedikleri hikmet-i cedide, bu sırra vâkıf olmuş ise de, vuzuhuyla vâkıf olamamıştır.** Ve aynı zamanda "Âlemde adem-i mutlak yoktur. Ancak tereküb ve inhilal vardır" diye ifrat ve hata etmiştir. Çünkü âlemde Cenab-ı Hakk'ın sun'uyla terkib vardır. Allah'ın izniyle tahlil vardır. Allah'ın emriyle icad ve i'dam vardır. **يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ**

Konferans (128)

Risale-i Nur, bütün ilimleri câmi' oluşudur. Adeta ilim iplikleri ile dokunmuş müzeyyen bir kumaş gibidir. Ve şimdiye kadar hiçbir ilim erbabı tarafından söylenmemiş ve her ilme olan en derin vukufunu tebarüz ettiren vecizeler mecmuasıdır. Misal olarak birkaçını zikrederek, heyet-i mecmuası hakkında bir fikir edinmek isteyenlere, Risale-i Nur bahrına müracaat etmesini tavsiye ederiz.

"Sivrisineğin gözünü halkeden, Güneş'i dahi o halketmiştir."

"Bir kelebeğin midesini tanzim eden, Manzume-i Şems'i dahi o tanzim etmiştir."

"Bir zerreyi icad etmek için, bütün kâinatı icad edecek bir kudret-i gayr-ı mütenahî lâzımdır. Zira şu kitab-ı kebir-i kâinatın herbir harfinin, bahusus zîhayat herbir harfinin, herbir cümlesine müteveccih birer yüzü ve nâzır birer gözü vardır."

"Tabiat, misalî bir matbaadır, tabi' değil. Nukuştur, nakkaş değil. Mistardır, masdar değil. Nizamdır, nâzım değil. Kanundur, kudret değil. Şeriat-ı iradiyedir, hakikat-ı hariciye değil."

"Sabit, daim, fitrî kanunlar gibi ruh dahi; âlem-i emirden, sıfat-ı iradedden gelmiş ve kudret ona vücud-u hissî giydirmiştir. Bir seyyale-i latifeyi, o cevhere sadef etmiştir." Ve hâkeza binler vecizeler var.

İLİMLERİN ESASI ŞAHI VE PADİŞAHI İMAN İLMİDİR

Sözlere/Konferans (749)

İnsan, saray gibi bir binadır; temelleri, erkân-ı imaniyedir. İnsan, bir şeceredir; kökü esasat-ı imaniyedir. İmanın rükünlerinden en mühimmi, İman-ı Billah'tır; Allah'a imandır. Sonra Nübüvvet ve Haşir'dir. Bunun için, bir insanın en başta elde etmeye çalıştığı ilim; iman ilmidir. İlimlerin esası, ilimlerin şahı ve padişahı; iman ilmidir.

İman, yalnız icmalî bir tasdikten ibaret değildir. İmanın çok mertebeleri vardır. Taklidî bir iman, hususan bu zamandaki dalalet, sapkınlık fırtınaları karşısında çabuk söner. Tahkikî iman ise sarsılmaz, sönmez bir kuvvettir. Tahkikî imanı elde eden bir kimsenin, iman ve İslâmiyeti dehşetli dinsizlik kasırgalarına da maruz kalsa, o kasırgalar bu iman kuvveti karşısında tesirsiz kalmaya mahkûmdur. **Tahkikî imanı kazanan bir kimseyi, en dinsiz feylesoflar dahi, bir vesvese veya şübheye düşürtemez.**

İşte bu hakikatlara binaen, biz de tahkikî imanı ders vererek, imanı kuvvetlendirip insanı ebedî saadet ve selâmete götürecektir Kur'an ve iman hakikatlarını câmi' bir eseri, sebat ve devam ve dikkatle okumayı kat'iyetle lâzım ve elzem gördük. Aksi takdirde, bu zamanda dünyevî ve uhrevî dehşetli musibetler içine düşmek, şübhe götürmez bir hakikat halindedir.

Bunun için yegâne kurtuluş çaremiz, Kur'an-ı Hakîm'in imanî âyetlerini ve bu asra bakan âyet-i kerimelerini tefsir eden yüksek bir Kur'an tefsirine sarılmaktır.

Tarihçe-i Hayat (91)

Fünun-u cedidenin bazı müsbet mesaili, hakaik-i İslâmiyenin zahirî manalarına muhalif ve muâırz tevehhüm edilmesiyle, zaman-ı mazideki istilasına bir derece sed çekmiş. Meselâ: Küre-i Arzda emr-i İlahî ile nezarete memur Sevr ve Hut namlarında iki ruhanî melaikayı dehşetli cismanî bir öküz, bir balık tevehhüm edip **ehl-i fen ve felsefe hakikatı bilmediklerinden İslâmiyete muâırz çıkmışlar.**

Bu misal gibi yüz misal var ki, hakikatı bilindikten sonra en muannid feylesof da teslim olmağa mecbur oluyor. Hattâ

Risale-i Nur, Mu'cizat-ı Kur'aniye'de fennin iliştiği bütün âyetlerin her birisinin altında Kur'anın bir lem'a-i i'cazını gösterip, ehl-i fennin medar-ı tenkid zannettikleri Kur'an-ı Kerim'in cümle ve kelimelerinde fennin eli yetişmediği yüksek hakikatları izhar edip en muannid feylesofu da teslime mecbur ediyor.

Meydandadır, isteyen bakabilir ve baksın. Bu mani, kırkbeş sene evvel söylenen o sözden sonra nasıl kırıldığını görsün.

Evet bazı muhakkikîn-i İslâmiyenin bu yolda te'lifatları var. Bu sekizinci dehşetli manianın zîr ü zeber olacağına dair emareler görünüyor.

Evet şimdi olmasa da otuz-kırk sene sonra fen ve hakikî marifet ve medeniyetin mehasini, bu üç kuvveti tam techiz edip, cihazatını verip o sekiz manileri mağlub edip dağıtmak için taharri-i hakikat meyelanını ve insafı ve muhabbet-i insaniyeti, o sekiz düşman taifesinin sekiz cephesine göndermiş. Şimdi onları kaçırmağa başlamış. İnşâallah yarım asır sonra onları darmadağın edecek.

Evet meşhurdur ki: "En kat'î fazilet odur ki, düşmanları dahi o faziletin tasdikine şahadet etsin."

Bedüzzaman; misal olarak, İslâmiyetin hakkaniyeti hakkında takdîrîkâr ifadelerde bulunan "Prens Bismark" ile "Mister Karlayl"ın sözlerini naklettikten sonra diyor:

İşte Amerika ve Avrupa'nın zekâ tarlaları Mister Karlayl ve Bismark gibi böyle dâhî muhakkikleri mahsulât vermesine istinaden ben de bütün kanaatimle derim ki: Avrupa ve Amerika, İslâmiyetle hâmilelerdir. Günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak. Nasılki Osmanlılar Avrupa ile hâmile olup bir Avrupa devleti doğurdu.

Ey Câmî-i Emevî'deki kardeşlerim ve yarım asır sonraki Âlem-i İslâm Câmîindeki ihvanlarım! Acaba baştan buraya kadar olan mukaddemeler netice vermiyor mu ki; istikbalin kît'alarında hakikî ve manevî hâkim olacak ve beşerî, dünyevî-uhrevî saadete sevkedecek yalnız İslâmiyettir ve İslâmiyete inkılab etmiş ve hurafattan, tahrifattan sıyrılacak İsevîlerin hakikî dinidir ki Kur'an'a tâbi olur, ittifak ederler.

13.Şua(302)

Maddiyyun felsefesinin ve medeniyetinin cazibedar sefahet ve uyutucu lezzetli zehirleriyle ifsad etmek ile mabeynlerinde tesanüdü kırmak ve üstadlarını ihanetlerle çürütmek ve mesleklerini fennin, felsefenin bazı düsturlarıyla nazarlarından sukut ettirmektir ki; Nakşîlere ve ehl-i tarîkata karşı istimal ettikleri aynı silâh ile bizlere hücum ettiler, fakat aldandılar. Çünkü

- **Risale-i Nur'un meslek-i esası; ihlas-ı tam ve terk-i enaniyet ve**
- **Zahmetlerde rahmeti ve elemelerde bâki lezzetleri hissedip aramak ve**
- **Fâni ayn-ı lezzet-i sefihanede elîm elemeleri göstermek ve**
- **İmanın bu dünyada dahi hadsiz lezzetlere medar olmasını ve**
- **Hiçbir felsefenin eli yetişmediği noktaları ve hakikatları ders vermek olduğundan, onların plânlarını inşâallah tam akîm bırakacak ve meslek-i Risale-i Nur ise tarîkatlara kıyas edilmez diye onları susturacak.**

30.Lem'a (341)

Bu kâinatın Hâlık-ı Zülcelal'i Kayyum'dur. Yani bizâtihî kaimdir, daimdir, bâkidir. Bütün eşya onunla kaimdir, devam eder ve vücudda kalır, beka bulur. Eğer kâinattan bir dakikacık olsun o nisbet-i kayyumiyet kesilse, kâinat mahvolur. Hem o Zât-ı Zülcelal'in kayyumiyetiyle beraber Kur'an-ı Azîmüşşan'da ferman ettiği gibi لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ dır. Yani ne zâtında, ne sıfâtında, ne e'falinde naziri yoktur, misli olmaz, şebihî yoktur, şeriki olmaz. Evet bütün kâinatı bütün şuunatıyla ve keyfiyatıyla kabza-i rububiyetinde tutup, bir hane ve bir saray hükmünde kemal-i intizam ile tedbir ve idare ve terbiye eden bir Zât-ı Akdes'e misil ve mesîl ve şerik ve şebih olmaz, muhaldır. Evet bir zât ki, ona yıldızların icadı zerreler kadar kolay gele.. ve en büyük şey en küçük şey gibi kudretine müsahhar ola.. ve hiçbir şey hiçbir şeye, hiçbir fiil hiçbir fiile mani olmaya.. ve hadsiz efrad, bir ferd gibi nazarında hazır ola.. ve bütün sesleri birden işite.. ve umumun hadsiz hacatını birden yapabile.. ve kâinatın mevcudatındaki bütün intizam ve mizanların şهادetiyle hiçbir şey, hiçbir hal, daire-i meşiet ve iradesinden hariç olmaya.. ve hiçbir mekânda olmadığı halde, herbir yerde ve herbir mekânda kudretiyle, ilmiyle hazır ola.. ve herşey ondan nihayet derecede uzak olduğu halde, o ise herşeye nihayet derecede yakın olabilen bir Zât-ı Hayy-u Kayyum-u Zülcelal'in elbette hiçbir cihetle misli, naziri, şeriki, veziri, zıddı, niddi olmaz ve olması muhaldır. Yalnız mesel ve temsil suretinde şuunat-ı kudsiyesine bakılabilir. Risale-i Nur'daki bütün temsilât ve teşbihat, bu mesel ve temsil nev'indendirler.

İşte böyle misilsiz ve Vâcib-ül Vücud ve maddeden mücerred ve mekândan münezzeh ve tecezzisi ve inkısamı her cihetle muhal ve tegayyür ve tebeddülü mümteni ve ihtiyaç ve aczi

imkân haricinde olan bir Zât-ı Akdes'in kâinat safahatında ve tabakat-ı mevcudatında tecelli eden bir kısım cilvelerini ayn-ı Zât-ı Akdes tevehhüm ederek bir kısım mahlukatına uluhiyetin ahkâmını veren ehl-i dalalet insanların bir kısmı, o Zât-ı Zülcelal'in bazı eserlerini tabiata isnad etmişler. Halbuki Risale-i Nur'un müteaddid yerlerinde kat'î bürhanlarla isbat edilmiş ki: Tabiat bir san'at-ı İlahiyedir, Sâni' olmaz.. bir kitabet-i Rabbaniyedir, kâtib olmaz.. bir nakıştır, nakkaş olamaz.. bir defterdir, defterdar olmaz.. bir kanundur, kudret olmaz.. bir mistardır, masdar olmaz.. bir kabildir, münfail olur; fâil olmaz.. bir nizamdır, nâzım olamaz.. bir şeriat-ı fitriyedir, şâri' olamaz.

Farz-ı muhal olarak en küçük bir zîhayat mahluk tabiata havale edilse, "bunu yap" denilse; Risale-i Nur'un çok yerlerinde kat'î bürhanlarla isbat edildiği gibi, o küçük zîhayatın âzaları ve cihazatları adedince kalıplar, belki makineler bulundurmak gerektir; tâ ki, tabiat o işi görebilsin.

Hem maddiyyun denilen bir kısım ehl-i dalalet, zerrattaki tahavvülât-ı muntazama içinde hallakıyet-i İlahiyenin ve kudret-i Rabbaniyenin bir cilve-i a'zamını hissettiklerinden ve o cilvenin nereden geldiğini bilemediklerinden ve o kudret-i samedaniyenin cilvesinden gelen umumî kuvvetin nereden idare edildiğini anlayamadıklarından, madde ve kuvveti ezeli tevehhüm ederek, zerrelere ve hareketlerine âsâr-ı İlahiye'yi isnad etmeye başlamışlar. Fesübhanallah!

İnsanlarda bu derece hadsiz cehalet olabilir mi ki, mekândan münezzeh olmakla beraber herbir yerde herbir şeyin icadında herşeyi görececek, bilecek, idare edecek bir tarzda bulunur bir vaziyetle yaptığı fiilleri ve eserleri; camid, kör, şuursuz, iradesiz, mizansız ve tesadüf fırtınaları içinde çalkanan zerrata ve harekâtına vermek, ne kadar cahilane ve hurafetkârane bir fikir olduğunu, zerre kadar akli bulunanların bilmesi gerekir.

Evet bu herifler vahdet-i mutlakadan vazgeçtikleri için, hadsiz ve nihayetsiz bir kesret-i mutlakaya düşmüşler; yani bir tek ilahı kabul etmedikleri için, nihayetsiz ilahları kabul etmeye mecbur oluyorlar. Yani bir tek Zât-ı Akdes'in hâssası ve lâzım-ı zâtisi olan ezeliyeti ve hâlikıyeti, bozulmuş akıllarına sığdıramadıklarından; o hadsiz, nihayetsiz camid zerrelerin ezeliyetlerini, belki uluhiyetlerini kabul etmeye mesleklerince mecbur oluyorlar...

İşte sen gel, echeliyetin nihayetsiz derecesine bak! Evet zerrelerdeki cilve ise; zerreler taifesini Vâcib-ül Vücut'un havliyle, kudretiyle, emriyle muntazam ve muhteşem bir ordu hükmüne getirmiştir. Eğer bir sâniye o Kumandan-ı A'zam'ın emri ve kuvveti geri alınsa, o çok kesretli camid, şuursuz taife, başıbozuklar hükmüne gelecekler; belki bütün bütün mahvolacaklar.

Hem insanların bir kısmı güya daha ileri görüyor gibi, daha ziyade cahilane bir dalaletle Sâni'-i Zülcelal'in gayet latif, nazenin, muti', müsahhar bir sahife-i icraatı ve emirlerinin bir vasıta-i nakliyatı ve zayıf bir perde-i tasarrufatı ve latif bir midad (mürekkebi)-i kitabeti ve en nazenin bir hülle-i icadatı ve bir maye-i masnuatı ve bir mezraa-i hububatı olan "esîr" maddesini, cilve-i rububiyetine âyinedarlık ettiği için masdar ve fâil tevehhüm etmişler. Bu acib cehalet, hadsiz muhalleri istilzam ediyor. Çünkü esîr maddesi, maddiyyunları boğduran zerrat maddesinden daha latif ve eski hükemanın saplandığı heyula fihristesinden daha kesif, ihtiyarsız, şuursuz, camid bir maddedir. Bu hadsiz bir surette tecezzi ve inkısam eden ve nâkillik ve infial hâssasıyla ve vazifesiyle teçhiz edilen bu maddeye, belki o maddenin zerreden çok derece daha küçük olan zerrelere; herşeyde herşeyi görececek, bilecek, idare

edecek bir ihtiyar ve bir iktidar ile vücud bulan fiilleri, eserleri isnad etmek, esîrin zerrelere adedince yanlıştır.

1.Şua (703 - 704)

لِّلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَ شِفَاءٌ dur. Şu şifalı âyet çok zamandır benim derdlerimin şifası ve ilâcı olduğu gibi eczahane-i kübra-yı İlahiye olan Kur'an-ı Hakîm'in tiryakî ilâçlarından, Risale-in Nur eczalarının kavanozlarından alarak belki bin manevî derdlerime bin kudsî şifayı buldum ve Resail-in Nur şakirdleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkil olan ve zındıka hastalığına mübtela olanlardan çokları onunla şifalarını buldular.

İşte her derde şifa olan Kur'anın ilâçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resail-in Nur dahi bu şifadar âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emare şudur ki: Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz kırkaltı (1346) adedi Resail-in Nur'un bin üçyüz kırkaltıda şifadarane etrafa intişarının tarihine ve Mu'cizat-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm namında olan risale-i hârikanın zaman-ı te'lifine tam tamına tevafukudur. Şu tevafuk hem münasebet-i maneviyeyi teyid ve onunla teeyyüd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

30.Lem'a (351)

İsm-i Kayyum'un cilve-i a'zamını görmek istersek, hayalimizi bütün kâinatı temaşa edecek; biri, en uzak şeyleri; diğeri, en küçük zerrelere gösterecek iki dûrbîn yapıp birinci dûrbînle bakıyoruz, görüyoruz ki: İsm-i Kayyum'un cilvesiyle, Küre-i Arz'dan bin defa büyük milyonlar küreler, yıldızlar, direksiz olarak havadan daha latif olan madde-i esîriye içinde kısmen durdurulmuş, kısmen vazife için seyahat ettiriliyor. Sonra o hayalin hurdebîni olan ikinci dûrbîniyle, küçük zerrati görecek bir suretle bakıyoruz. O sır-ı kayyumiyetle, zîhayat mahlukat-ı Arziyenin herbirinin zerrat-ı vücudiyeleri, yıldızlar gibi muntazam bir vaziyet alıp hareket ediyorlar ve vazifeler görüyorlar. Hususan zîhayatın kanındaki "küreyvat-ı hamra ve beyza" tabir ettikleri zerrelere teşekkül eden küçücük kütleleri, seyyar yıldızlar gibi, mevlevîvari iki hareket-i muntazama ile hareket ediyorlar görüyoruz.

Emirdağ Lahikası-1 (265)

Çok defa mektublarımda işaret ettiğim gibi, Mehdi-i Âl-i Resul'ün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı manevîsinin üç vazifesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cem'iyeti ve seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazifesi olacak:

Birincisi: Fen ve felsefenin tasallutuyla ve maddiyyun ve tabiiyyun taunu, beşer içine intişar etmesiyle, her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyyun fikrini tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır.

Ehl-i imanı dalaletten muhafaza etmek ve bu vazife hem dünya, hem herşeyi bırakmakla, çok zaman tedkikat ile meşguliyeti iktiza ettiğinden, Hazret-i Mehdi'nin o vazifesini bizzât kendisi görmeğe vakit ve hal müsaade edemez. Çünkü hilafet-i Muhammediye (A.S.M.) cihetindeki saltanatı, onun ile iştigale vakit bırakmıyor. Herhalde o vazifeyi ondan evvel bir taife bir cihette görecek. O zât, o taifenin uzun tedkikatı ile yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onun ile o birinci vazifeyi tam yapmış olacak. Bu vazifenin istinad ettiği kuvvet ve

manevî ordusu, yalnız ihlas ve sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım şakirdlerdir. Ne kadar da az da olsalar, manen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli sayılırlar.

Tarihçe-i Hayat (157 - 158)

Risale-i Nur, iman ve Kur'an muhaliflerine karşı mücadelesinde cebr ve münazaa yolunu değil, ikna' ve isbat yolunu ihtiyar etmiştir.

Risale-i Nur yüz otuz risalelerinde, doğrudan doğruya hakikatın berrak vechesini bütün vuzuh ve çıplaklığıyla göstermiştir. Din-i Hak olan İslâmiyet'i ve âlem-i insaniyetin hidayet güneşi olan Kur'anın mu'cizeliğini bütün dünya efkârı müvacehesinde ve bütün fikir ve felsefe sahasında cerhedilmez kat'î deliller ile göstermiştir. Ve mantikî hüccetlerle isbat etmiştir ki; yeryüzündeki bil'umum kemalât ve medeniyet ve terakki umdeleri, semavî dinler ve peygamberler eliyle gelmiş ve bilhâssa İslâmiyet'in zuhuruyla âlem-i insaniyet, İslâm âleminin taht-ı riyasetinde cehalet gayyasından kurtulmuş ve kurtulacaktır! Felsefe ve hikmetin içerisinde görünen fazilet, menfaat-ı umumiye vesaire gibi insanî esaslar ise: Güneş'in doğmasıyla ondan yayılan ve aydınlanan gece âleminin nurları gibi, Nübüvvet güneşinin tulû'u, beşeriyetin fikir ve kalblerinde akisler ve lem'alar husule getirmiş olmasındandır. **Hakikatlı felsefe ve hikmetin, fen ve san'atın üzerinde görünen bu ışıklar, Kur'an güneşinin ve Nübüvvet kandilinin âlem-i beşeriyete akislerinden ve cilverlerinden mütevelliddir.**

Ey âlem-i İslâm! Uyan, Kur'ana sarıl; İslâmiyet'e maddî ve manevî bütün varlığıyla müteveccih ol!

Ve ey Kur'ana bin yıllık tarihinin şهادetiyle hâdim olan ve İslâmiyet nurunun zemin yüzünde naşiri bulunan yüksek ecdadın evlâd! Kur'ana yönel ve onu anlamaya, okumaya ve onu anlatacak, onun bu zamanda bir mu'cize-i maneviyesi olan Nur Risalelerini mütalaa etmeye çalış. Lisanın, Kur'anın âyetlerini âleme duyururken, hal ve etvar ve ahlâkın da onun manasını neşretsin; lisan-ı halin ile de Kur'anı oku. O zaman sen, dünyanın efendisi, âlemin reisi ve insaniyetin vasıta-i saadeti olursun!

Ey asırlardan beri Kur'anın bayraktarlığı vazifesiyle cihanda en mukaddes ve muhterem bir mevki-i muallâyı ihraz etmiş olan ecdadın evlâd ve torunları! Uyanınız! Âlem-i İslâm'ın fecr-i sadıkında gaflette bulunmak, kat'iyyen akıl kârı değil! Yine Âlem-i İslâm'ın intibahında rehber olmak, arkadaş, kardeş olmak için Kur'anın ve imanın nuruyla münevver olarak, İslâmiyet'in terbiyesiyle tekemmül edip hakikî medeniyet-i insaniye ve terakki olan medeniyet-i İslâmiyeye sarılmak ve onu, hal ve harekâtında kendine rehber eylemek lâzımdır.

Avrupa ve Amerika'dan getirilen ve hakikatta yine İslâm'ın malı olan fen ve san'atı, nur-u tevhid içinde yoğurarak, Kur'anın bahsettiği tefekkür ve mana-yı harfî nazarıyla, yani onun san'atkârı ve ustası namıyla onlara bakmalı ve "saadet-i ebediye ve sermediyeyi gösteren hakaik-i imaniye ve Kur'aniye mecmuası olan Nurlara doğru ileri, arş!" demeli ve dedirmeliyiz!

Ey eski çağların cihangir Asya ordularının kahraman askerlerinin torunları olan muhterem din kardeşlerim! Beşyüz senedir yattığınız yeter! Artık Kur'anın sabahında uyanınız. Yoksa Kur'an-ı Kerim'in güneşinden gözlerinizi kapatarak gaflet sahrasında yatmakla, vahşet ve gaflet sizi yağma edip perişan edecektir. Kur'anın mecrasından ayrılarak birleşmeyen su damlaları gibi toprağa düşmeyiniz. Yoksa toprak gibi sefahet ve şehvet-i medeniye sizi

emerek yutacaktır. Birleşen su damlaları gibi, Kur'an-ı Kerim'in saadet ve selâmet mecrasında ittihad ederek, sefahet ve rezalet-i medeniyei süpürüp, bu vatana âb-ı hayat olan, hakikat-ı İslâmiye sularını akıtınız.

O hakikat-ı İslâmiye suları ile bu topraklarda iman ziyası altında hakikî medeniyetin fen ve san'at çiçekleri açacak, bu vatan maddî ve manevî saadetler içinde gül ve gülistana dönecektir inşaallah.

Tarihçe-i Hayat (696)

Eski zaman garb feylesoflarının çözemedikleri ve yeni zaman feylesoflarının da "Felsefe henüz bunu halledememiştir" dedikleri düğümler, Risale-i Nur'da Kur'anın feyziyle keşf ve halledilerek aklen ve mantıkan isbat edilmiştir. Şarkın dâhî hükemalarının kırk sahifede anlatmaya çalıştıkları müşkiller, Risale-i Nur'un bir sahifesinde veciz bir şekilde ifade edilmiştir.

Bedüzzaman'ın 1935 senesinde i'dam edilmek üzere verildiği Ağırceza Mahkemesindeki müdafaatından bir iki cümle: **"Risale-i Nur, sönmez, söndürülemez. Risale-i Nur, söndürülmek için üflendikçe parlayan bir nurdur. Risale-i Nur, tılsım-ı kâinatın muammasını keşf ve halleden bir keşşaftır."**

Hem haşr-i cismanî mes'elesinde, hükemadan İbn-i Sina gibi meşhur bir dâhînin, "Haşır naklîdir, iman ederiz; akıl bu yolda gidemez" dediği bir hakikat, Risale-i Nur'da, hem umumun istifade edebileceği emsalsiz bir tarzda, Kur'anın feyziyle aklen isbat edilmiştir.

Dalalet-âlûd Avrupa feylesoflarının ve sapkın talebelerinin bazı müteşabih âyât-ı kerime ve ehadîs-i şerifenin zahirî manalarını anlamayarak yaptıkları kasıtlı itirazlara, Risale-i Nur'da aklen, mantıkan cevaplar verilerek, o âyetlerin ve o hadîslerin birer mu'cize oldukları isbat edilmiştir. **Böylelikle de, bu zamanda fen ve felsefeden gelen dalalet ve şübheleri Risale-i Nur kökünden kesmiştir. Risale-i Nur bunu yaparken de müsbet bir usûl takib etmiştir.**

NEV-İ BEŞER AHİR VAKİTTE ULUM VE FÜNUNA DÖKÜLECEK

20.Söz (252)

Yirminci Söz'ün İkinci Makamı

[Mu'cizat-ı Enbiya yüzünde parlayan bir lem'a-i i'caz-ı Kur'an]

Âhirdeki iki sual ve iki cevaba dikkat et.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

Ondört sene evvel, (şimdi otuz seneden geçti) şu âyetin bir sırrına dair İşarat-ül İ'caz namındaki tefsirimde arabiyy-ül ibare bir bahis yazmıştım. Şimdi arzuları bence ehemmiyetli olan iki kardeşim, o bahse dair Türkçe olarak bir parça izah istediler. Ben de Cenab-ı Hakk'ın tevfikine itimaden ve Kur'anın feyzine istinaden diyorum ki:

Evet madem Kur'anın herbir âyeti, çok vücuh-u irşadî ve müteaddid cihat-ı hidayeti olduğunu ehl-i tahkik ve ilm-i belâgat ittifak etmişler. Öyle ise Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın en parlak âyetleri olan mu'cizat-ı Enbiya âyetleri; birer hikâye-i tarihiye olarak değil, belki onlar çok maânî-i irşadiyeyi tazammun ediyorlar. Evet, mu'cizat-ı Enbiyayı zikretmesiyle fen ve san'at-ı beşeriyenin nihayet hududunu çiziyor. En ileri gayatına parmak basıyor. En nihayet hedeflerini tayin ediyor. Beşerin arkasına dest-i teşviki vurup o gayeye sevk ediyor. Zaman-ı mazi, zaman-ı müstakbel tohumlarının mahzeni ve şunatının âyinesi olduğu gibi; müstakbel

dahi mazinin tarlası ve ahvalinin âyinesidir. Şimdi misal olarak o çok vasi' menba'dan yalnız birkaç nümunelerini beyan edeceğiz:

Meselâ: Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm'ın bir mu'cizesi olarak teshir-i havayı beyan eden: **وَلَسْلَيْمَنَ الرِّيحَ غُدُوها شَهْرٌ وَرَوْاحُها شَهْرٌ** âyeti; "Hazret-i Süleyman, bir günde havada tayeran ile iki aylık bir mesafeyi kat'etmiştir" der. İşte bunda işaret ediyor ki: Beşere yol açıktır ki, havada böyle bir mesafeyi kat'etsin. Öyle ise ey beşer! Madem sana yol açıktır. Bu mertebeye yetiş ve yanaş. Cenab-ı Hak, şu âyetin lisanıyla manen diyor: "Ey insan! Bir abdim, heva-i nefsinin terk ettiği için havaya bindirdim. Siz de nefsin tenbelliğini bırakıp bazı kavanin-i âdetimden güzelce istifade etseniz, siz de binebilirsiniz."

Hem Hazret-i Musa Aleyhisselâm'ın bir mu'cizesini beyan eden: **فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ** فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ilâ âhir... Bu âyet işaret ediyor ki: Zemin tahtında gizli olan rahmet hazinelerinden, basit âletlerle istifade edilebilir. Hattâ taş gibi bir sert yerde, bir asâ ile âb-ı hayat celbedilebilir. İşte şu âyet, bu mana ile beşere der ki: "Rahmetin en latif feyzi olan âb-ı hayatı, bir asâ ile bulabilirsiniz. Öyle ise haydi çalış bul!" Cenab-ı Hak şu âyetin lisan-ı remziyle manen diyor ki: "Ey insan! Madem bana itimad eden bir abdimin eline öyle bir asâ veriyorum ki: Her istediği yerde âb-ı hayatı onunla çeker. Sen de benim kavanin-i rahmetime istinad etsen; şöyle ona benzer veyahut ona yakın bir âleti elde edebilirsin, haydi et!" İşte beşer terakkiyatının mühimlerinden birisi; bir âletin icadıdır ki: Ekser yerlerde vurulduğu vakit suyu fişkırtıyor. Şu âyet, ondan daha ileri, nihayat ve gayat-ı hududunu çizmiştir. Nasılki evvelki âyet, şimdiki hal-i hazır tayyareden çok ileri nihayetlerinin noktalarını tayin etmiştir.

Hem meselâ: Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın bir mu'cizesine dair: **وَأَبْرَأُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي** وَأَبْرَأُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي Kur'an, Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın nasıl ahlâk-ı ulviyesine ittibaa beşeri sarihan teşvik eder. Öyle de, şu elindeki san'at-ı âliyye ve tıbb-ı Rabbanîye, remzen terğib ediyor. İşte şu âyet işaret ediyor ki: "En müzmin dertlere dahi derman bulunabilir. Öyle ise ey insan ve ey musibetzedede benî-Âdem! Me'yus olmayınız. Her dert, -ne olursa olsun- dermanı mümkündür. Arayınız, bulunuz. Hattâ ölüme de muvakkat bir hayat rengi vermek mümkündür." Cenab-ı Hak, şu âyetin lisan-ı işaretiyle manen diyor ki: "Ey insan! Benim için dünyayı terk eden bir abdime iki hediye verdim. Biri, manevî dertlerin dermanı; biri de, maddî dertlerin ilâcı... İşte ölmüş kalbler nur-u hidayetle diriliyor. Ölmüş gibi hastalar dahi, onun nefesiyle ve ilâcıyla şifa buluyor. Sen de benim eczahane-i hikmetimde her derdine deva bulabilirsin. Çalış, bul! Elbette ararsan bulursun."

İşte beşerin tıp cihetindeki şimdiki terakkiyatından çok ilerideki hududunu, şu âyet çiziyor ve ona işaret ediyor ve teşvik yapıyor.

Hem meselâ Hazret-i Davud Aleyhisselâm hakkında: **وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخُطَابِ** وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخُطَابِ Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm hakkında: **وَاسْلُتْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَطْرِ** وَاسْلُتْنَا لَهُ عَيْنَ الْقَطْرِ âyetleri işaret ediyorlar ki: Telyin-i hadîd, en büyük bir nimet-i İlahiyedir ki; büyük bir peygamberinin fazlını, onunla gösteriyor. Evet telyin-i hadîd, yani demiri hamur gibi yumuşatmak ve nühası eritmek ve madenleri bulmak, çıkarmak; bütün maddî sanayi-i beşeriyenin aslı ve anasıdır ve esası ve madenidir. İşte şu âyet işaret ediyor ki: "Büyük bir resule, büyük bir halife-i zemine, büyük bir mu'cize suretinde, büyük bir nimet olarak; telyin-i hadîddir ve demiri hamur gibi yumuşatmak ve tel gibi inceltmek ve bakırı eritmekle ekser sanayi-i umumiyyeye medar olmaktadır." Madem bir resule, hem halife yani hem manevî hem maddî bir hâkime, lisanına hikmet ve eline san'at vermiş. Lisanındaki hikmete sarihan teşvik eder. Elbette elindeki san'ata dahi terğib işareti var. Cenab-ı Hak, şu âyetin lisan-ı işaretiyle manen diyor:

"Ey benî-Âdem! Evamir-i teklifiyeme itaat eden bir abdimin lisanına ve kalbine öyle bir hikmet verdim ki: Herşeyi kemal-i vuzuh ile fasledip hakikatını gösteriyor ve eline de öyle bir san'at verdim ki; elinde balmumu gibi demiri her şekle çevirir, halifelik ve padişahlığına mühim kuvvet elde eder. Madem bu mümkündür, veriliyor. Hem ehemmiyetlidir. Hem hayat-ı içtimaiyenizde ona çok muhtaçsınız. Siz de evamir-i tekviniyeme itaat etseniz, o hikmet ve o san'at size de verilebilir. Mürur-u zamanla yetişir ve yanaşabilirsiniz." İşte beşerin san'at cihetinde en ileri gitmesi ve maddî kuvvet cihetinde en mühim iktidar elde etmesi; telyin-i hadîd iledir ve izabe-i nühas iledir. Âyette nühas, "kıtır" ile tabir edilmiş. Şu âyetler, umum nev'-i beşerin nazarını şu hakikate çeviriyor ve şu hakikatın ne kadar ehemmiyetli olduğunu takdir etmeyen eski zaman insanlarına ve şimdiki tenbellerine şiddetle ihtar ediyor...

Hem meselâ: Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm taht-ı Belkîs'i yanına celbetmek için vezirlerinden bir âlim-i ilm-i celb dedi: "Gözünüzü açıp kapayınca kadar sizin yanınızda o tahtı hazır ederim" olan hâdise-i hârikaya delalet eden şu âyet:

إِلَّا أَهْلَهُ... قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقَرًّا عِنْدَهُ
Uzak mesafelerden eşyayı aynen veya sureten ihzar etmek mümkündür. Hem vaki'dir ki; risaletiyle beraber saltanatla müşerref olan Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm, hem masumiyetine, hem de adaletine medar olmak için pek geniş olan aktar-ı memleketine bizzât zahmetsiz muttali olmak ve raiyetinin ahvalini görmek ve dertlerini işitmek; bir mu'cize suretinde Cenab-ı Hak ihsan etmiştir. Demek, Cenab-ı Hakk'a itimad edip Süleyman Aleyhisselâm'ın lisan-ı ismetiyle istediği gibi, o da lisan-ı istidadıyla Cenab-ı Hak'tan istese ve kavanin-i âdetine ve inayetine tevfik-i hareket etse; ona dünya, bir şehir hükmüne geçebilir. Demek taht-ı Belkîs Yemen'de iken, Şam'da aynıyla veyahut suretiyle hazır olmuştur, görülmüştür. Elbette taht etrafındaki adamların suretleri ile beraber sesleri de işitilmiştir. İşte uzak mesafede, celb-i surete ve savta haşmetli bir surette işaret ediyor ve manen diyor:

"Ey ehl-i saltanat! Adalet-i tâmmeye yapmak isterseniz; Süleymanvari, rûy-i zemini etrafiyla görmeye ve anlamaya çalışınız. Çünkü bir hâkim-i adalet-pîşe, bir padişah-ı raiyet-perver; aktar-ı memleketine, her istediği vakit muttali olmak derecesine çıkmakla mes'uliyet-i maneviyeden kurtulur veya tam adalet yapabilir." Cenab-ı Hak, şu âyetin lisan-ı remziyle manen diyor ki: "Ey benî-Âdem! Bir abdime geniş bir mülk ve o geniş mülkünde adalet-i tâmmeye yapmak için; ahval ve vukuat-ı zemine bizzât ittila veriyorum ve madem herbir insana fitraten, zemine bir halife olmak kabiliyetini vermişim. Elbette o kabiliyete göre rûy-i zemini görecek ve bakacak, anlayacak istidadını dahi vermesini, hikmetim iktiza ettiğinden vermişim. Şahsen o noktaya yetişmezse de, nev'an yetişebilir. Maddeten erişemezse de, ehl-i velayet misillü, manen erişebilir. Öyle ise, şu azîm nimetten istifade edebilirsiniz. Haydi göreyim sizi, vazife-i ubudiyetinizi unutmamak şartıyla öyle çalışınız ki, rûy-i zemini, her tarafı herbirinize görülen ve her köşesindeki sesleri size işittiren bir bahçeye çeviriniz.

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ deki ferman-ı Rahmanîyi dinleyiniz." İşte beşerin nazik san'atlarından olan celb-i suret ve savtların çok ilerisindeki nihayet hududunu şu âyet, remzen gösteriyor ve teşviki işmam ediyor.

Hem meselâ: Yine Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm, cin ve şeytanları ve ervah-ı habiseyi teshir edip, şerlerini men ve umûr-u nâfiada istihdam etmeyi ifade eden şu âyetler: مُقَرَّنِينَ مِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ... ilâ âhir...âyetiyle diyor ki: Yerin, insandan sonra, zîşuur olarak en mühim sekenesi olan cin, insana hizmetkâr olabilir. Onlarla temas edilebilir. Şeytanlar da düşmanlığı bırakmaya mecbur olup, ister istemez hizmet

edebilirler ki, Cenab-ı Hakk'ın evamirine müsahhar olan bir abdine, onları müsahhar etmiştir. Cenab-ı Hak manen şu âyetin lisan-ı remziyle der ki: "Ey insan! Bana itaat eden bir abdime cin ve şeytanları ve şerirlerini itaat ettiriyorum. Sen de benim emrime müsahhar olsan, çok mevcudat, hattâ cin ve şeytan dahi sana müsahhar olabilirler."

İşte beşerin, san'at ve fennin imtizacından süzülen, maddî ve manevî fevkalâde hassasiyetinden tezahür eden ispiirtizma gibi celb-i ervah ve cinlerle muhabereyi şu âyet, en nihayet hududunu çiziyor ve en faideli suretlerini tayin ediyor ve ona yolu dahi açıyor. Fakat şimdiki gibi; bazan kendine emvat namını veren cinlere ve şeytanlara ve ervah-ı habiseye müsahhar ve maskara olup oyuncak olmak değil, belki tılsimat-ı Kur'aniye ile onları teshir etmektir, şerlerinden kurtulmaktır.

Hem temessül-ü ervaha işaret eden, Hazret-i Süleyman Aleyhisselâm'ın ifritleri celb ve teshirine dair âyetler, hem فَارْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا misillü bazı âyetler, ruhanîlerin temessülüne işaret etmekle beraber celb-i ervaha dahi işaret ediyorlar. Fakat işaret olunan celb-i ervah-ı tayyibe ise, medenîlerin yaptığı gibi hezeliyat suretinde bazı oyuncaklara, o pek ciddî ve ciddî bir âlemde olan ruhlara hürmetsizlik edip, kendi yerine ve oyuncaklara celbetmek değil, belki ciddî olarak ve ciddî bir maksad için Muhyiddin-i Arabî gibi zâtlar ki, istediği vakit ervah ile görüşen bir kısım ehl-i velayet misillü onlara münceleb olup münasebet peyda etmek ve onların yerine gidip âlemlerine bir derece takarrüb etmekle ruhanîyetlerinden manevî istifade etmektir ki, âyetler ona işaret eder ve işaret içinde bir teşviki ihsas ediyorlar ve bu nevi san'at ve fûnun-u hafiyenin en ileri hududunu çiziyor ve en güzel suretini gösteriyorlar.

Hem meselâ: Hazret-i Davud Aleyhisselâm'ın mu'cizelerine dair إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ إِذْ سَخَّرْنَا مَنَاطِقَ الطَّيْرِ * يَا جِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُ وَالطَّيْرَ وَالنَّارُ لَهُ الْخَدِيدُ ayetler delalet ediyor ki: Cenab-ı Hak, Hazret-i Davud Aleyhisselâm'ın tesbihatına öyle bir kuvvet ve yüksek bir ses ve hoş bir eda vermiştir ki: Dağları vecde getirip birer muazzam fonograf misillü ve birer insan gibi bir serzâkirin etrafında ufkî halka tutup; bir daire olarak tesbihat ediyorlardı. Acaba bu mümkün müdür, hakikat mıdır?

Evet hakikattir. Mağaralı her dağ, her insanla ve insanın diliyle papağan gibi konuşabilir. Çünkü aks-i sadâ vasıtasıyla dağın önünde sen "Elhamdülillah" de. Dağ da aynen senin gibi "Elhamdülillah" diyecek. Madem bu kabiliyeti, Cenab-ı Hak dağlara ihsan etmiştir. Elbette o kabiliyet, inkişaf ettirilebilir ve o çekirdek sünbüllerin.

İşte Hazret-i Davud Aleyhisselâm'a risaletiyle beraber hilafet-i rûy-i zemini müstesna bir surette ona verdiğinden, o geniş risalet ve muazzam saltanata lâayık bir mu'cize olarak o kabiliyet çekirdeğini öyle inkişaf ettirmiş ki; çok büyük dağlar birer nefer, birer şakird, birer mürid gibi Hazret-i Davud'a iktida edip onun lisanıyla, onun emriyle Hâlık-ı Zülcelal'e tesbihat ediyorlardı. Hazret-i Davud Aleyhisselâm ne söylese, onlar da tekrar ediyorlardı. Nasılki şimdi vesait-i muhabere ve vesail-i irtibatın kesret ve tekemmülü sebebiyle haşmetli bir kumandan, dağlara dağılan azîm ordusuna bir anda "Allahü Ekber" dedirir ve o koca dağları konuşTURUR, velveleye getirir. Madem insanın bir kumandanı, dağları sekenelerinin lisanıyla mecazî olarak konuşTURUR. Elbette Cenab-ı Hakk'ın haşmetli bir kumandanı, hakikî olarak konuşTURUR, tesbihat yaptırır. Bununla beraber her cebelin bir şahs-ı manevîsi bulunduğunu ve ona münasib birer tesbih ve birer ibadeti olduğunu, eski Sözlerde beyan etmişiz. Demek her dağ, insanların lisanıyla aks-i sadâ sırrıyla tesbihat yaptıkları gibi, kendi elsine-i mahsusalarıyla dahi Hâlık-ı Zülcelal'e tesbihatları vardır.

وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً * عَلَّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ cümleleriyle Hazret-i Davud ve Süleyman Aleyhimesseleâm'a, kuşlar enva'nının lisanlarını, hem istidadlarının dillerini, yani hangi işe yaradıklarını, onlara Cenab-ı Hak'ın ihsan ettiğini şu cümleler gösteriyorlar. Evet madem hakikattir. Madem rûy-i zemin, bir sofrâ-i Rahman'dır. İnsanın şerefine kurulmuştur. Öyle ise, o sofradan istifade eden sair hayvanat ve tuyurun çoğu insana müsahhar ve hizmetkâr olabilir. Nasılki en küçüklerinden bal arısı ve ipek böceğini istihdam edip ilham-ı İlahî ile azîm bir istifade yolunu açarak ve güvercinleri bazı işlerde istihdam ederek ve papağan misillü kuşları konuşturarak, medeniyet-i beşeriyenin mehasinine güzel şeyleri ilâve etmiştir. Öyle de, başka kuş ve hayvanların istidad dili bilinirse, çok taifeleri var ki; karındaşları hayvanat-ı ehliye gibi, birer mühim işde istihdam edilebilirler. Meselâ: Çekirge âfetinin istilâsına karşı; çekirgeyi yemeden mahveden sığırcık kuşlarının dili bilinse ve harekâtı tanzim edilse, ne kadar faideli bir hizmette ücretsiz olarak istihdam edilebilir.

İşte kuşlardan şu nevi istifade ve teshiri ve telefon ve fonograf gibi camidatı konuşturmak ve tuyurdan istifade etmek; en münteha hududunu şu âyet çiziyor. En uzak hedefini tayin ediyor. En haşmetli suretine parmakla işaret ediyor ve bir nevi teşvik eder. İşte Cenab-ı Hak şu âyetlerin lisan-ı remziyle manen diyor ki:

Ey insanlar! Bana tam abd olan bir hemcinsinize, onun nübüvvetinin ismetine ve saltanatının tam adaletine medar olmak için, mülkümdeki muazzam mahlukatı ona müsahhar edip konuşturuyorum ve cünudumdan ve hayvanatımdan çoğunu ona hizmetkâr veriyorum. Öyle ise, herbirinize de madem gök ve yer ve dağlar hamlinden çekindiği bir emanet-i kübrayı tevdi etmişim, halife-i zemin olmak istidadını vermişim. Şu mahlukatın da dizginleri kimin elinde ise, ona râm olmanız lâzımdır. Tâ onun mülkündeki mahluklar da size râm olabilsin. Ve onların dizginleri elinde olan zâtın namına elde edebilseniz ve istidadlarınıza lâyük makama çıksanız...

Madem hakikat böyledir. Manasız bir eğlence hükmünde olan fonograf işlettirmek, güvercinlerle oynamak, mektub postacılığı yapmak, papağanları konuşturmaya bedel; en hoş, en yüksek, en ulvî bir eğlence-i masumaneye çalış ki, dağlar sana Davudvarî birer muazzam fonograf olabilsin ve hava-i nesîminin dokunmasıyla eşcar ve nebatattan birer tel-i musikî gibi nağamat-ı zikriye kulağına gelsin ve dağ, binler dilleriyle tesbihat yapan bir acaib-ül mahlukat mahiyetini göstere sin ve ekser kuşlar, Hüdhd-ü Süleymanî gibi birer munis arkadaş veya mutî' birer hizmetkâr suretini giysin. Hem seni eğlendsin, hem müstaid olduğun kemalâta da seni şevk ile sevk etsin. Öteki lehviyat gibi, insaniyetin iktiza ettiği makamdan seni düşürmesin.

Hem meselâ: Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm'ın bir mu'cizesi hakkında olan قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا Hem meselâ: Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm'ın bir mu'cizesi hakkında olan قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا âyetinde üç işaret-i latife var:

Birincisi: Ateş dahi, sair esbab-ı tabiiye gibi kendi keyfiyle, tabiatıyla, körükörüne hareket etmiyor. Belki emir tahtında bir vazife yapıyor ki; Hazret-i İbrahim'i (Aleyhisselâm) yakmadı ve ona, yakma emrediliyor.

İkincisi: Ateşin bir derecesi var ki, bürudetiyle ihrak eder. Yani ihrak gibi bir tesir yapar. Cenab-ı Hak, سَلَامًا {*(Haşiye): Bir tefsir diyor: □□□□□□□□ demese idi, bürudetiyle ihrak edecekti.*} lafzıyla bürudete diyor ki: "Sen de hararet gibi bürudetinle ihrak etme." Demek, o mertebedeki ateş, soğukluğuyla yandırır gibi tesir gösteriyor. Hem ateştir, hem berddir. Evet, hikmet-i tabiiyede nâr-ı beyza halinde ateşin bir derecesi var ki; harareti etrafına neşretmiyor ve etrafındaki harareti kendine celbettiği için, şu tarz bürudetle, etrafındaki su gibi mayı

şeyleri incimad ettirip, manen bürudetiyle ihrak eder. İşte zemherir, bürudetiyle ihrak eden bir sınıf ateştir. Öyle ise, ateşin bütün derecatına ve umum enva'ına câmi' olan Cehennem içinde, elbette "Zemherir"ın bulunması zarurîdir.

Üçüncüsü: Cehennem ateşinin tesirini men'edecek ve eman verecek iman gibi bir madde-i maneviye, İslâmiyet gibi bir zırh olduğu misillü; dünyevî ateşinin dahi tesirini men'edecek bir madde-i maddiye vardır. Çünkü Cenab-ı Hak, İsm-i Hakîm iktizasıyla; bu dünya dâr-ül hikmet olmak hasebiyle, esbab perdesi altında icraat yapıyor. Öyle ise Hazret-i İbrahim'in cismi gibi, gömleğini de ateş yakmadı ve ateşe karşı mukavemet haletini vermiştir. İbrahim'i yakmadığı gibi, gömleğini de yakmıyor. İşte bu işaretin remziyle manen şu âyet diyor ki: "Ey Millet-i İbrahim! İbrahimvari olunuz. Tâ maddî ve manevî gömlekleriniz, en büyük düşmanınız olan ateşe hem burada, hem orada bir zırh olsun. Ruhunuza imanı giydirip, cehennem ateşine karşı zırhınız olduğu gibi;

Cenab-ı Hakk'ın zeminde sizin için sakladığı ve ihzar ettiğı bazı maddeler var. Onlar sizi ateşin şerrinden muhafaza eder. Arayınız, çıkarınız, giyiniz." İşte beşerin mühim terakkiyatından ve keşfiyatındandır ki, bir maddeyi bulmuş ateş yakmayacak ve ateşe dayanır bir gömlek giymiş. Şu âyet ise, ona mukabil bak ne kadar ulvî, latif ve güzel ve ebede kadar yırtılmayacak "Hanifen Müslimen" tezgâhında dokunacak bir hulleyi gösteriyor.

Hem meselâ: وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا "Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'ın dava-yı hilafet-i kübrada mu'cize-i kübrası, talim-i esmadır" diyor. İşte sair enbiyanın mu'cizeleri, birer hususî hârîka-i beşeriyeye remzettığı gibi, bütün enbiyanın pederi ve divan-ı nübüvvetin fatıhası olan Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'ın mu'cizesi umum kemalât ve terakkiyat-ı beşeriyenin nihayetlerine ve en ileri hedeflerine sarahate yakın işaret ediyor. Cenab-ı Hak (Celle Celalühü), manen şu âyetin lisan-ı işaretiyle diyor ki: "Ey benî-Âdem! Sizin pederinize, melaikelere karşı hilafet davasında rüchaniyetine hüccet olarak, bütün esmayı talim ettiğimden, siz dahi madem onun evlâdı ve vâris-i istidadısınız. Bütün esmayı taallüm edip, mertebe-i emanet-i kübrada, bütün mahlukata karşı, rüchaniyetinize liyakatınızı göstermek gerektir. Zira kâinat içinde, bütün mahlukat üstünde en yüksek makamata gitmek ve zemin gibi büyük mahlukatlar size müsahhar olmak gibi mertebe-i âliye size yol açıktır. Haydi ileri atılınız ve birer ismime yapışınız, çıkınız. Fakat sizin pederiniz bir defa şeytana aldandı, cennet gibi bir makamdan rûy-i zemine muvakkaten sukut etti. Sakın siz de terakkiyatınızda şeytana uyup hikmet-i İlahiyenin semavatından, tabiat dalaletine sukuta vasıta yapmayınız. Vakıit be-vakıit başınızı kaldırıp esma-i hüsnama dikkat ederek, o semavata uruc etmek için fûnununuzu ve terakkiyatınızı merdiven yapınız. Tâ fûnun ve kemalâtınızın menbaları ve hakikatları olan esma-i Rabbaniyeme çıkasınız ve o esmanın dûrbîniyle, kalbinizle Rabbinize bakasınız."

İşte Kur'an-ı Hakîm, şu âyetle beşeri, şimdiki terakkiyatında pek çok geri kaldığı en yüksek noktalara, en ileri hududa, en nihayet mertebelere, arkasına dest-i teşviki vurup, parmağıyla o mertebeleri göstererek "Haydi arş ileri" diyor. Bu âyetin hazine-i uzmasından şimdilik bu cevherle iktifa ederek o kapıyı kapıyoruz.

Hem meselâ: Hâtem-i divan-ı nübüvvet ve bütün enbiyanın mu'cizeleri onun dava-i risaletine birtek mu'cize hükmünde olan enbiyanın serveri ve şu kâinatın mâ-bihil iftihar ve Hazret-i Âdem'e (Aleyhisselâm) icmalen talim olunan bütün esmanın bütün meratibiyle tafsilen mazharı (Aleyhissalâtü Vesselâm) yukarıya celal ile parmağını kaldırmakla şakk-ı Kamer eden ve aşağıya cemel ile indirmekle yine on parmağından kevser gibi su akıtan ve bin mu'cizat ile musaddak ve müeyyed olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mu'cize-i kübrası olan Kur'an-ı Hakîm'in vücuh-u i'cazının en parlaklarından olan hak ve hakikata dair

beyanatındaki cezalet, ifadesindeki belâgat, maânîsindeki câmiyet, üslûblarındaki ulviyet ve halâveti ifade eden: قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا gibi çok âyât-ı beyyinatla ins ü cinnin enzarını, şu mu'cize-i ebediyenin vücuh-u i'cazından en zahir ve en parlak vechine çeviriyor. Bütün ins ü cinnin damarlarına dokunduruyor. Dostlarının şevklerini, düşmanlarının inadını tahrik edip, azîm bir teşvik ile, şiddetli bir tergib ile dost ve düşmanları onu tanzire ve taklide, yani nazirini yapmak ve kelâmını ona benzetmek için sevk ediyor. Hem öyle bir surette o mu'cizeyi nazargâh-ı enama koyuyor; güya insanın bu dünyaya gelişinden gaye-i yegânesi; o mu'cizeyi hedef ve düstur ittihaz edip, ona bakarak, netice-i hilkat-ı insaniyeye bilerek yürümektir.

Elhasıl: Sair Enbiya Aleyhimüsselâm'ın mu'cizatları, birer havarik-ı san'ata işaret ediyor ve Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'ın mu'cizesi ise; esasat-ı san'at ile beraber, ulûm ve fûnunun, havarik ve kemalâtının fihristesini bir suret-i icmalîde işaret ediyor ve teşvik ediyor. Amma mu'cize-i kübra-i Ahmedîye (A.S.M.) olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan ise, talim-i esmanın hakikatına mufasssalaan mazhariyetini; hak ve hakikat olan ulûm ve fûnunun doğru hedeflerini ve dünyevî, uhrevî kemalâtı ve saadâtı vazıhan gösteriyor. Hem pek çok azîm teşvikatla, beşeri onlara sevk ediyor. Hem öyle bir tarzda sevk eder, teşvik eder ki; o tarz ile şöyle anlatır: "Ey insan! Şu kâinattan maksad-ı a'lâ; tezahür-ü rububiyete karşı, ubudiyet-i külliye-i insaniyedir ve insanın gaye-i aksası, o ubudiyete ulûm ve kemalât ile yetişmektir." Hem öyle bir surette ifade ediyor ki, o ifade ile şöyle işaret eder ki: "Elbette nev'-i beşer, âhir vakitte ulûm ve fûnuna dökülecektir. Bütün kuvvetini ilimden alacaktır. Hüküm ve kuvvet ise, ilmin eline geçecektir." Hem o Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, cezalet ve belâgat-ı Kur'aniyeyi mükerreren ileri sürdüğünden remzen anlatır ki: "Ulûm ve fûnunun en parlağı olan belâgat ve cezalet, bütün enva'ıyla âhîrzamanda en mergub bir suret alacaktır. Hattâ insanlar, kendi fikirlerini birbirlerine kabul ettirmek ve hükümlerini birbirine icra ettirmek için, en keskin silâhını cezalet-i beyandan ve en mukavemet-sûz kuvvetini belâgat-ı edadan alacaktır."

Elhasıl: Kur'anın ekser âyetleri, herbiri birer hazine-i kemalâtın anahtarı ve birer define-i ilmin miftahıdır.

Eğer istersen Kur'anın semavatına ve âyâtının nücumlarına yetişsin;

geçmiş olan yirmi aded Sözleri, yirmi basamaklı *{(Haşiye-1): Belki otuzüç aded Sözleri, otuzüç aded Mektupları, otuzbir Lem'aları, onüç Şuaları; yüzyirmi basamaklı bir merdivendir.}* bir merdiven yaparak çık. Onunla gör ki: Kur'an ne kadar parlak bir güneştir. Hakaik-i İlahiyeye ve hakaik-i mümkinat üstüne nasıl safî bir nur serpiyor ve parlak bir ziya neşrediyor bak...

Netice: Madem enbiyaya dair olan âyetler, şimdiki terakkiyat-ı beşeriyenin hârikalarına birer nevi işaretle beraber, daha ilerideki hududunu çiziyor gibi bir tarz-ı ifadesi var ve madem herbir âyetin müteaddid manalara delaleti muhakkaktır, belki müttefekun aleyhtir ve madem enbiyaya ittiba etmek ve iktida etmeye dair evamir-i mutlaka var. Öyle ise, şu geçmiş âyetlerin maânî-i sarihalarına delaletle beraber, san'at ve fûnun-u beşeriyenin mühimlerine işarî bir tarzda delalet, hem teşvik ediliyor denilebilir.

İki mühim suale karşı iki mühim cevap

Birincisi: Eğer desen: "Madem Kur'an, beşer için nâzil olmuştur. Neden beşerin nazarında en mühim olan medeniyet hârikalarını tasrih etmiyor? Yalnız gizli bir remz ile, hafî bir îma ile, hafif bir işaretle, zaîf bir ihtar ile iktifa ediyor?"

Elcevab: Çünkü medeniyet-i beşeriye hârikalarının hakları, bahs-i Kur'anîde o kadar olabilir. Zira Kur'anın vazife-i asliyesi: Daire-i rububiyetin kemalât ve şunatını ve daire-i ubudiyetin vezaif ve ahvalini talim etmektir. Öyle ise şu havarik-ı beşariyenin o iki dairede hakları; yalnız bir zaif remz, bir hafif işaret, ancak düşer. Çünkü onlar, daire-i rububiyetten haklarını isteseler, o vakit pek az hak alabilirler. Meselâ; tayyare-i beşer *{(Haşiye-2): Şu ciddî mes'eleyi yazarken ihtiyarsız olarak, kalemim üslûbunu, şu latif latifeye çevirdi. Ben de kalemimi serbest bıraktım. Ümid ederim ki, üslûbun latifeliği, mes'elenin ciddiyetine hâlel vermesin.}* Kur'ana dese: "Bana bir hakk-ı kelâm ver, âyâtında bir mevki ver." Elbette o daire-i rububiyetin tayyareleri olan Seyyarat, Arz, Kamer; Kur'an namına diyecekler: "Burada cirmin kadar bir mevki alabilirsin." Eğer beşerin taht-el bahrleri, âyât-ı Kur'aniyeden mevki isteseler; o dairenin taht-el bahrleri (yani, bahr-i muhit-i havâide ve esîr denizinde yüzen) zemin ve yıldızlar ona diyecekler: "Yanımızda senin yerin, görünmeyecek derecede azdır." Eğer elektriğin parlak, yıldız-misal lâmbaları, hakk-ı kelâm isteyerek, âyetlere girmek isteseler; o dairenin elektrik lâmbaları olan şimşekler, şahablar ve gökyüzünü zînetlendiren yıldızlar ve misbahlar diyecekler: "Işığın nisbetinde bahis ve beyana girebilirsin." Eğer havarik-ı medeniyet, dekaik-ı san'at cihetinde haklarını isterlerse ve âyetlerden makam taleb ederlerse; o vakit, birtek sinek onlara "Susunuz" diyecek. "Benim bir kanadım kadar hakkınız yoktur. Zira sizlerdeki, beşerin cüz'-i ihtiyarıyla kesbedilen bütün ince san'atlar ve bütün nazik cihazlar toplansa, benim küçücük vücudumdaki ince san'at ve nazenin cihazlar kadar acib olamaz.

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ ilâ âhir.. âyeti sizi susturur."

Eğer o hârikalar, daire-i ubudiyete gidip, o daireden haklarını isterlerse; o zaman o daireden şöyle bir cevap alırlar ki: "Sizin münasebetiniz bizimle pek azdır ve dairemize kolay giremezsiniz. Çünkü programımız budur ki: Dünya bir misafirhanedir. İnsan ise onda az duracaktır ve vazifesi çok bir misafirdir ve kısa bir ömürde hayat-ı ebediyeye lâzım olan levazımatı tedarik etmekle mükelleftir. En ehemm ve en elzem işler, takdim edilecektir. Halbuki siz ekseriyet itibarıyla şu fânî dünyayı bir makarr-ı ebedî nokta-i nazarında ve gaflet perdesi altında, dünyaperestlik hissiyle işlenmiş bir suret sizde görülüyor. Öyle ise, hakperestlik ve âhireti düşünmeklik esasları üzerine müesses olan ubudiyetten hisseniz pek azdır. Lâkin eğer kıymettar bir ibadet olan sırf menfaat-ı ibadullah için ve menafi'-i umumiye ve istirahat-ı âmmeye ve hayat-ı içtimaiyenin kemaline hizmet eden ve elbette ekalliyet teşkil eden muhterem san'atkârlar ve mülhem keşşâflar, arkanızda ve içinizde varsa; o hassas zâtlara şu remz ve işaret-ı Kur'aniye -sa'ye teşvik ve san'atlarını takdir etmek için- elhak kâfi ve vâfidir."

İkinci suale cevab: Eğer desen: "Şimdi şu tahkikattan sonra şübhem kalmadı ve tasdik ettim ki; Kur'anda sair hakaikla beraber, medeniyet-i hazıranın hârikalarına ve belki daha ilerisine işaret ve remz vardır. Dünyevî ve uhrevî saadet-i beşere lâzım olan herşey, değeri nisbetinde içinde bulunur. Fakat niçin Kur'an, onları sarahatla zikretmiyor? Tâ, muannid kâfirler dahi tasdiğe mecbur olsunlar, kalbimiz de rahat olsun?

Elcevab: Din bir imtihandır. Teklif-i İlahî bir tecrübedir. Tâ, ervah-ı âliye ile ervah-ı safîle, müsabaka meydanında birbirinden ayrılınsın. Nasılki bir madene ateş veriliyor; tâ elmasla kömür, altunla toprak birbirinden ayrılınsın. Öyle de bu dâr-ı imtihanda olan teklifat-ı İlahiye bir ibtilâdır ve bir müsabakaya sevtir ki; istidad-ı beşer madeninde olan cevahir-i âliye ile mevadd-ı süfliye, birbirinden tefrik edilsin... Madem Kur'an, bu dâr-ı imtihanda bir tecrübe suretinde, bir müsabaka meydanında beşerin tekemmülü için nâzil olmuştur. Elbette şu dünyevî ve herkese görünecek umûr-u gaybiye-i istikbaliyeye yalnız işaret edecek ve

hüccetini isbat edecek derecede akla kapı açacak. Eğer sarahaten zikretse, sırr-ı teklif bozulur. Âdeta gökyüzündeki yıldızlarla vazihan "Lâ ilahe illallah" yazmak misillü bir bedahete girecek. O zaman herkes ister istemez tasdik edecek. Müsabaka olmaz, imtihan fevt olur. Kömür gibi bir ruh ile elmas gibi bir ruh *{(Haşiye): Ebu Cehil-i Laîn ile Ebu Bekir-i Sıddık müsavi görünecek. Sırr-ı teklif zayi' olacak.}* beraber kalacaklar...

Elhasıl: Kur'an-ı Hakîm, hakîmdir. Herşeye, kıymeti nisbetinde bir makam verir. İşte Kur'an, binüçyüz sene evvel, istikbalin zulûmatında müstetir ve gaybî olan semerat ve terakkiyat-ı insaniyeyi görüyor ve gördüğümüzden ve göreceğimizden daha güzel bir surette gösterir. Demek Kur'an, öyle bir zâtın kelâmıdır ki; bütün zamanları ve içindeki bütün eşyayı bir anda görüyor.

İşte mu'cizat-ı Enbiya yüzünde parlayan bir lem'a-i i'caz-ı Kur'an...

اللَّهُمَّ فَهَمَّنَا أَسْرَارَ الْقُرْآنِ وَ وَفَّقْنَا لِحُذْمَتِهِ فِي كُلِّ أَنْ وَ زَمَانٍ سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا أَنْ نَسِيْنَا أَوْ أَخْطَأْنَا اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَ بَارِكْ وَ كَرِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَ نَبِيِّكَ وَ رَسُولِكَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَ عَلَى آلِهِ وَ أَصْحَابِهِ وَ أَزْوَاجِهِ وَ ذُرِّيَّاتِهِ وَ عَلَى النَّبِيِّينَ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ وَ الْأَوْلِيَاءِ وَ الصَّالِحِينَ أَفْضَلَ صَلَاةٍ وَ أَزْكَى سَلَامٍ وَ أَتْمَى بَرَكَاتٍ بَعْدَ سُورِ الْقُرْآنِ وَ آيَاتِهِ وَ حُرُوفِهِ وَ كَلِمَاتِهِ وَ مَعَانِيهِ وَ إِشَارَاتِهِ وَ رُمُوزِهِ وَ دَلَالَاتِهِ وَ اغْفِرْ لَنَا وَ ارْحَمْنَا وَ الطُّفُّ بِنَا يَا إِلَهَنَا يَا خَالِقَنَا بِكُلِّ صَلَاةٍ مِنْهَا بَرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ آمِينَ

29.Mektub (443)

Evet şu kâinatta insan bir fihriste-i câmia olduğundan, insanın kalbi binler âlemin harita-i maneviyesi hükmündedir. Evet insanın kafasındaki dimağı, hadsiz telsiz telgraf ve telefonların santral denilen merkezi misillü, kâinatın bir nevi merkez-i manevîsi olduğunu gösteren hadsiz fûnun ve ulûm-u beşeriye olduğu gibi, insanın mahiyetindeki kalbi dahi, hadsiz hakaik-i kâinatın mazharı, medarı, çekirdeği olduğunu; hadd ü hesaba gelmeyen ehl-i velayetin yazdıkları milyonlarla nuranî kitablar gösteriyorlar.

Asa-yı Musa (38)

Eski zaman peygamberleri ümmetlerine Kur'an gibi izahat vermediklerinin sebebi, o devirler beşerin bedeviyet ve tufuliyet devri olmasıdır. İbtidaî derslerde izah az olur.

24.Söz (340)

Haşir ve kıyameti en a'zam mertebede, en ekmel tafsilâtla Kur'an zikrediyor ve ism-i a'zamın mazharı olan Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâm ders veriyor. Ve eski peygamberler ise, hikmet-i irşadın iktizasıyla, bir derece basit ve ibtidaî bir halde olan ümmetlerine, haşri en a'zam bir derecede, en geniş bir tafsilâtla ders vermemişler. Hem şu sırdandır ki, bir kısım ehl-i velayet bazı erkân-ı imaniyeyi mertebe-i uzmasında görmemişler veya gösterememişler. Hem şu sırdandır ki, marifetullahta derecat-ı ârifin çok tefavüt ediyor. Daha bunlar gibi çok esrar şu hakikattan inkişaf eder. Şimdi şu temsil, hem bir derece hakikatı ihsas ettiğinden, hem hakikat çok geniş ve çok derin olduğundan biz dahi temsil ile iktifa ediyoruz. Haddimizin ve tâkatimizin fevkinde olan esrara girişmeyeceğiz.

27.Söz (485)

Enbiya-i salife zamanında, tabakat-ı beşeriye birbirinden çok uzak ve seciyeleri hem bir derece kaba, hem şiddetli ve efkârca ibtidaî ve bedeviyete yakın olduğundan, o zamandaki şariatlar, onların haline muvafık bir tarzda ayrı ayrı gelmiştir. Hattâ bir kıt'ada bir asırda, ayrı ayrı peygamberler ve şariatlar bulunmuş. Sonra âhîrzaman Peygamberinin gelmesiyle, insanlar güya ibtidaî derecesinden, idadiye derecesine terakki ettiğinden, çok inkılabat ve ihtilatat ile akvam-ı beşeriye birtek ders alacak, birtek muallimi dinleyecek, birtek şariatla amel edecek vaziyete geldiğinden, ayrı ayrı şeriata ihtiyaç kalmamıştır, ayrı ayrı muallime de lüzum görülmemiştir. Fakat tamamen bir seviyeye gelmediğinden ve bir tarz-ı hayat-ı içtimaiye de giymediğinden, mezhebler taaddüd etmiştir. Eğer beşerin ekseriyet-i mutlaka bir mekteb-i âlînin talebesi gibi, bir tarz-ı hayat-ı içtimaiyeyi giyse, bir seviyeye girse; o vakit mezhebler tevhid edilebilir. Fakat bu hal-i âlem, o hale müsaade etmediği gibi, mezahib de bir olmaz.

Kur'anın şebabetidir. Her asırda taze nâzil oluyor gibi tazeliğini, gençliğini muhafaza ediyor. Evet Kur'an, bir hutbe-i ezeliye olarak umum asırlardaki umum tabakat-ı beşeriye birden hitab ettiği için öyle daimî bir şebabeti bulunmak lâzımdır. Hem de, öyle görülmüş ve görünüyor. Hattâ efkârca muhtelif ve istidadça mütebayın asırlardan her asra göre güya o asra mahsus gibi bakar, baktırır ve ders verir. Beşerin âsâr ve kanunları, beşer gibi ihtiyar oluyor, değişiyor, tebdil ediliyor. Fakat Kur'anın hükümleri ve kanunları, o kadar sabit ve rasihtir ki, asırlar geçtikçe daha ziyade kuvvetini gösteriyor. Evet, en ziyade kendine güvenen ve Kur'anın sözlerine karşı kulağını kapayan şu asr-ı hazır ve şu asrın ehl-i kitab insanları Kur'anın **يَا أَهْلَ الْكِتَابِ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ** hitab-ı mürşidanesine o kadar muhtaçtır ki, güya o hitab doğrudan doğruya şu asra müteveccih ve **يَا أَهْلَ الْكِتَابِ** lafzı **يَا أَهْلَ الْمُكْتَبِ** manasını dahi tazammun eder. Bütün şiddetiyle, bütün tazeliğiyle, bütün şebabetiyle

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ sayhasını âlemin aktarına savuruyor.

Meselâ: Şahıslar, cemaatler, muarazasından âciz kaldıkları Kur'ana karşı; bütün nev'-i beşerin ve belki cinnîlerin de netice-i efkârları olan medeniyet-i hazırâ, Kur'ana karşı muaraza vaziyetini almışlar. İ'caz-ı Kur'ana karşı, sihirleriyle muaraza ediyor. Şimdi, şu müdhiş yeni muarazacıya karşı i'caz-ı Kur'anı, **قُلْ لِّئِنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ** âyetinin davasını isbat etmek için medeniyetin muaraza suretiyle vaz'ettiği esasatı ve desatirini, esasat-ı Kur'aniye ile karşılaştıracamız.

Birinci derecede: Birinci Söz'den tâ Yirmibeşinci Söz'e kadar olan müvazeneler ve mizanlar ve o Sözlerin hakikatleri ve başları olan âyetler, iki kerre iki dört eder derecesinde medeniyete karşı Kur'anın i'cazını ve galebesini isbat eder.

25.Söz (408)

İkinci derecede: Onikinci Söz'de isbat edildiği gibi, bir kısım düsturlarını hülâsa etmektir. İşte medeniyet-i hazırâ, felsefesiyle hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede nokta-i istinad "kuvvet" kabul eder. Hedefi "menfaat" bilir. Düstur-u hayatı "cidal" tanır. Cemaatlerin rabitasını "unsuriyet ve menfî milliyet" bilir. Gayesi, hevesat-ı nefsanîyeyi tatmin ve hacat-ı beşeriyeyi tezyid etmek için bazı "lehviyat"tır. Halbuki: Kuvvetin şe'ni, tecavüzdür. Menfaatin şe'ni, her arzuya kâfi gelmediğinden üstünde boğuşmaktır. Düstur-u cidalin şe'ni, çarpışmaktır. Unsuriyetin şe'ni, başkasını yutmakla beslenmek olduğundan tecavüzdür. İşte şu medeniyetin şu düsturlarındandır ki, bütün mehasiniyle beraber beşerin yüzde ancak yirmisine bir nevi surî saadet verip seksenini rahatsızlığa, sefaletle atmıştır.

Amma hikmet-i Kur'aniye ise nokta-i istinadı, kuvvet yerine "hakk"ı kabul eder. Gayede, menfaat yerine "fazilet ve rıza-yı İlahî"yi kabul eder. Hayatta, düstur-u cidal yerine "düstur-u teavünü" esas tutar. Cemaatlerin rabitalarında, unsuriyet ve milliyet yerine "rabita-i dinî ve sınıfı ve vatanî" kabul eder. Gayatı, "hevesat-ı nefsanîyenin nâmeşru tecavüzatına sed çekip ruhu maaliyata teşvik ve hissiyat-ı ulviyesini tatmin etmektir ve insanı kemalât-ı insaniyeye sevkedip insan etmektir." Hakkın şe'ni ise, ittifaktır. Faziletin şe'ni, tesanüddür. Teavünün şe'ni, birbirinin imdadına yetişmektir. Dinin şe'ni uhuvvettir, incizabdır. Nefs-i emmareyi gemlemekle bağlamak, ruhu kemalâta kamçılama ile serbest bırakmanın şe'ni, saadet-i dâreyndir. **İşte medeniyet-i hazıra, edyan-ı sâbika-i semaviyeden, bhusus Kur'anın irşadatından aldığı mehasinle beraber, Kur'ana karşı böyle hakikat nazarında mağlub düşmüştür.**

Muhakemat (35)

Sekizinci Mukaddeme

Temhid: Şu gelen uzun mukaddmeden usanma. Zira nihayeti, nihayet derecede mühimdir. Hem de şu gelen mukaddeme, her kemali mahveden ye'si öldürür. Ve herbir saadetin mayesi olan ümidi hayatlandırır. Ve mazi başkalarına ve istikbal bize olacağına beşaret verir. Taksime razıyız. İşte mevzuu: Ebna-yı maziyle ebna-yı müstakbeli müvazene etmektir. Hem de mekatib-i âliyyede elif ve bâ okunmuyor. Mahiyet-i ilim bir dahi olsa, suret-i tedrisi başkadır. Evet mazi denilen mekteb-i hissiyatla, istikbal denilen medrese-i efkâr bir tarzda değildir. Evvelâ: Ebna-yı maziden muradım, İslâmların gayrisından onuncu asırdan evvel olan kurûn-u vustâ ve ûlâdır.

Amma millet-i İslâm, üçyüz seneye kadar mümtaz ve serfiraz ve beşyüz seneye kadar filcümle mazhar-ı kemaldır. Beşinci asırdan onikinci asra kadar ben maziyle tabir ederim, ondan sonra müstakbel derim. Bundan sonra malûmdur ki: İnsanda müdebbir-i galib, ya akıl veya basardır. Tabir-i diğer ile ya efkâr veya hissiyattır. Veyahut ya haktır veya kuvvettir. Veyahut ya hikmet veya hükûmettir. Veyahut ya müyulat-ı kalbiyedir veya temayûlat-ı akliyyedir. Veyahut ya heva veya hüdadır. Buna binaen görüyoruz ki: Ebna-yı mazinin bir derece safi olan ahlâk ve hâlis olan hissiyatları galebe çalarak gayr-ı münevver olan efkârlarını istihdam ederek şahsiyat ve ihtilafat meydanı aldı. Fakat ebna-yı müstakbelin bir derece münevver olan efkârları heves ve şehvetle muzlim olan hissiyatlarına galebe ederek emrine müsahhar eylediğinden, hukuk-u umumiyenin hükümferma olacağı muhakkak oldu. İnsaniyet bir derece tecelli etti. Beşaret veriyor ki: Asıl insaniyet-i kübra olan İslâmiyet, sema-i müstakbelde ve Asya'nın cinanı üzerinde bulutsuz güneş gibi pertev-efşan olacaktır.

Vakta ki mazi derelerinde hükümferma olan garaz ve husumet ve meyl-üt tefevvuku tevliid eden hissiyat ve müyulat ve kuvvet idi. O zamanın ehlini irşad için iknaiyat-ı hitabiye kâfi idi. Zira hissiyatı okşayan ve müyulata tesir ettiren, müddeayı müzeyyene ve şaşılandırmak veyahut hâile veya kuvve-i belâgatla hayale me'nus kılmak, bürhanın yerini tutar idi. Fakat bizi onlara kıyas etmek, hareket-i ric'iyye ile o zamanın köşelerine sokmak demektir. Herbir zamanın bir hükmü var. Biz delil isteriz, tasvir-i müddeâ ile aldanmayız.

Vakta ki hal sahrasında istikbal dağlarına daima yağmur veren hakaik-i hikmetin maden-i tebahhuratı efkâr ve akıl ve hak ve hikmet olduklarından ve yeni tevellüde başlayan meyl-i taharri-i hakikat ve aşk-ı hak ve menfaat-ı umumiyeyi menfaat-ı şahsiyeye tercih ve meyl-i insaniyetkâraneyi intac eyleyen berahin-i katıadan başka isbat-ı müddeâ birşeyle olmaz... Biz

ehl-i haliz, namzed-i istikbaliz. Tasvir ve tezyin-i müddeâ, zihnimizi işba' etmiyor. Bürhan isteriz.

Biraz da iki sultan hükmünde olan mazi ve istikbalin hasenat ve seyyiatlarını zikrederim. Mazi ülkesinde ekseriyetle hükümferma, kuvvet ve heva ve tabiat ve müyulat ve hissiyat olduğundan; seyyiatından biri, herbir emirde, -velev filcümle olsun- istibdad ve tahakküm var idi. Hem de meslek-i gayra husumete, kendi mesleğine iltizam ve muhabbetten daha ziyade ihtimam olunur idi. Hem de bir şahsa husumetin, başkasının muhabbeti suretinde tezahürü idi. Hem de keşf-i hakikata mani olan iltizam ve taassub ve tarafdarlığın müdahaleleri idi. Hasıl-ı kelâm: Müyulat muhtelif olduklarından tarafdarlık hissi, herşeye parmak vurmak ile ihtilafatla ihtilâl çıkarıldığından, hakikat ise kaçıp gizlenirdi. Hem de istibdad-ı hissiyatın seyyielerindendir ki: Mesalik ve mezahibi ikame edecek, galiben taassub veya tatlil-i gayr veya safsata idi. Halbuki üçü de nazar-ı şeriatla mezmum ve uhuvvet-i İslâmiyeye ve nisbet-i hemcinsiyeye ve teavün-ü fitrîye münafidir. Hattâ o derece oluyor; bunlardan biri taassub ve safsatasını terkederek nâsın icma' ve tevatürünü tasdik ettiği gibi, birden mezheb ve mesleğini tebdil etmeye muhtar kalıyor. Halbuki taassub yerinde hak ve safsata yerinde bürhan ve tatlil-i gayr yerinde tevfiğ ve tatbik ve istişare ederse, dünya birleşse hak olan mezheb ve mesleğini bir parça tebdil edemez. Nasılki zaman-ı saadette ve selef-i sâlihîn zamanlarında hükümferma hak ve bürhan ve akıl ve meşveret olduklarından, şükûk ve şübehatın hükümleri olmaz idi. Kezalik görüyoruz ki: Fennin himmetiyle, zaman-ı halde filcümle, inşaallah istikbalde bitamamihî hükümferma kuvvete bedel hak ve safsataya bedel bürhan ve tab'a bedel akıl ve hevaya bedel hüda ve taassuba bedel metanet ve garaza bedel hamiyet ve müyulat-ı nefsanîyeye bedel temayülât-ı ukûl ve hissiyata bedel efkâr olacaklardır; karn-ı evvel ve sâni ve sâlis'teki gibi ve beşinci karn'a kadar filcümle olduğu gibi. Beşinci asırdan şimdiye kadar kuvvet hakkı mağlub eylemiş idi.

Saltanat-ı efkârın icra-yı hasenesindendir ki: Hakaik-i İslâmiyetin güneşi, evham ve hayalât bulutlarından kurtulmuş, her yeri tenvire başlamıştır. Hattâ dinsizlik bataklığında taaffün eden adamlar dahi o ziya ile istifadeye başlamışlardır. Hem de meşveret-i efkârın mehasinindendir ki: Makasid ve mesalik, bürhan-ı katı' üzerine teessüs ve her kemale mümidd olan hakk-ı sabit ile hakaiki rabteylemesidir. Bunun neticesi; bâtil, hak suretini giymekle efkârı aldatmaz.

Ey ihvan-ı müslimîn!.. Hal, lisan-ı hal ile bize beşaret veriyor ki: Sırr-ı **قَدْ جَاءَ الْحَقُّ وَرَهَقَ الْبَاطِلُ** boynunu kaldırmış, el ile istikbale işaret edip, yüksek ses ile ilân ediyor ki: Dehre ve tabayî'-i beşere, damen-i kıyamete kadar hâkim olacak, yalnız âlem-i kevnde adalet-i ezeliyenin tecelli ve timsali olan hakikat-ı İslâmiyettir ki, asıl insaniyet-i kübra denilen şey odur.

İnsaniyet-i suğra denilen mehasin-i medeniyet, onun mukaddemesidir. Görülmüyor mu ki: Telahuktan neş'et eden tenevvür-ü efkâr ile toprağa benzeyen evham ve hayalâtı hakaik-i İslâmiyenin omuzu üzerinde hafifletmiştir. Bu hal gösteriyor ki: Nücüm-u sema-yı hidayet olan o hakaik tamamen inkişaf ve tele'lü' ve lem'a-nisar olacaktır. **عَلَى رَغْمِ أَثْوَابِ الْأَعْدَاءِ**

Eğer istersen istikbal içine gir, bak! Hakikatlerin meydanında hikmetin taht-ı nezaret ve murakabesinde teslis içinde tevhidi arayanlar, safsata ederek asıl tevhid-i mahz ve itikad-ı kâmil ve akl-ı selim kabul ettiği akide-i hak ile mücehhez ve seyf-i bürhan ile mütekallid olanlarla mübareze ve muharebe ederse; nasıl birden mağlub ve münhezim oluyor...

Kur'an'ın üslûb-u hakîmanesine yemin ederim ki: Nasara'yı ve emsalini havalandırarak dalalet derelerine atan, yalnız akli azl ve bürhanı tard ve ruhbanı taklid etmektir. Hem de İslâmiyeti daima tecelli ve inbisat-ı efkâr nisbetinde hakaiki inkişaf ettiren, yalnız İslâmiyetin hakikat

üzerinde olan teessüs ve bürhan ile takallüdü ve akıl ile meşvereti ve taht-ı hakikat üstünde bulunması ve ezelden ebede müteselsil olan hikmetin desatirine mutabakat ve muhakâtıdır. Acaba görülmüyor: Âyâtın ekser fevatih ve havatiminde nev'-i beşeri vicdana havale ve aklın istişaresine hamlettiriyor. Diyor: أَفَلَا يَنْظُرُونَ ve فَانْظُرُوا ve أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ ve فَاتَذَكَّرُوا ve أَفَلَا يَتَعَفَّلُونَ ve فَاعْتَفِلُوا ve أَفَلَا يَتَعْلَمُونَ ve فَاعْلَمُوا ve أَفَلَا يَشْعُرُونَ ve فَاشْعُرُوا

FENLERİN HAKİKATİ ESMA İ İLAHİYE OLMASI

20.Söz (262)

Bir nükte-i mühimme ve bir sırr-ı ehemm

Şu âyet-i acibe, insanın câmiyet-i istidadı cihetiyle mazhar olduğu bütün kemalât-ı ilmiye ve terakkiyat-ı fenniye ve havarik-ı sun'iyeyi "talim-i esma" ünvanıyla ifade ve tabir etmekte şöyle latif bir remz-i ulvî var ki: Herbir kemalin, herbir ilmin, herbir terakkiyatın, herbir fennin bir hakikat-ı âliyesi var ki; o hakikat, bir ism-i İlahîye dayanıyor.

Pek çok perdeleri ve mütenevvi tecelliyatı ve muhtelif daireleri bulunan o isme dayanmakla o fen, o kemalât, o san'at kemalini bulur, hakikat olur. Yoksa yarım yamalak bir surette nâkıs bir gölgedir.

32.Söz (627)

Herbir şeyin hakikatı, bir isme veyahut çok esmaya istinad eder. Eşyadaki sıfatlar, san'atlar dahi, herbiri birer isme dayanıyor. Hattâ hakikî fenn-i hikmet, "Hakîm" ismine ve hakikatlı fenn-i tıp "Şâfi" ismine ve fenn-i hendese "Mukaddir" ismine ve hâkeza herbir fen, bir isme dayandığı ve onda nihayet bulduğu gibi, bütün fûnun ve kemalât-ı beşeriye ve tabakat-ı kümmelîn-i insaniyenin hakikatları, esma-i İlahiyeye istinad eder.

Otuzuncu Lem'a 313

Üçüncü Nokta: Sâni'-i Kadîr, İsm-i Hakem ve Hakîm'iyle bu âlem içinde binler muntazam âlemleri dercetmiştir. O âlemler içinde en ziyade kâinattaki hikmetlere medar ve mazhar olan insanı, bir merkez, bir medar hükmünde yaratmış. Ve o kâinat dairesinin en mühim hikmetleri ve faideleri, insana bakıyor. Ve insan dairesi içinde dahi, rızkı bir merkez hükmüne getirmiş. Âlem-i insanîde ekser hikmetler, maslahatlar; o rızka bakar ve onunla tezahür eder. Ve insanda şuur ve rızıkta zevk vasıtasıyla **İsm-i Hakîm'in cilvesi parlak bir surette görünüyor. Ve şuur-u insanî vasıtasıyla keşfolunan yüzer fenlerden herbir fen, Hakem isminin, bir nevide bir cilvesini tarif ediyor.**

Muhakemat (12)

Birinci Makale

Maksada urûc etmek için mukaddemelerden istimdad etmek, ehl-i tahkikin düsturlarındandır. Öyle ise biz de oniki basamaklı bir merdiven yapacağız.

Birinci Mukaddeme

Takarrur etmiş usûldendir: Akıl ve nakil taâruz ettikleri vakitte, akıl asıl itibar ve nakil tevîl olunur. Fakat o akıl, akıl olsa gerektir. Hem de tahakkuk etmiş: Kur'an'ın herbir tarafında intişar eden makasîd-ı esasiye ve anasır-ı asliye dördtür. Onlar da: İsbât-ı Sâni'-i Vâhid ve nübüvvet ve haşr-i cismanî ve adalettir. Yani hikmet tarafından kâinata irad olunan suallere şöyle: "Ey kâinat!. Nereden ve kimin emriyle geliyorsunuz? Sultanınız kimdir? Delil ve hatibiniz kimdir? Ne edeceksiniz? Ve nereye gideceksiniz?" Kat'î cevap verecek yalnız Kur'an'dır. Öyle ise Kur'anda makasıddan başka olan kâinat bahsi istitradîdir. Tâ san'atın intizamıyla Sâni'-i Zülcelal'e istidlal yolu gösterilsin. Evet intizam görünür ve kemal-i vuzuh ile kendini gösterir. Sâni'in vücud ve kasd ve iradesine kat'iyen şehadet eden intizam-ı san'at, kâinatın her cihetinde boynunu kaldırarak her canibinden lemaan eden hüsn-ü hilkatî nazar-ı hikmete gösteriyor. Güya herbir masnu' birer lisan olup Sâni'in hikmetini tesbih ediyor. Ve herbir nev' parmağını kaldırarak şehadet ve işaret ediyor. Madem maksad budur ve madem kâinatın kitabından intizama olan rumuz ve işaretini taallüm ediyoruz. Ve madem netice bir çıkar; teşekkülât-ı kâinat nefsülemirde nasıl olursa olsun, bize bizzât taalluk etmez. Fakat o meclis-i âlî-i Kur'anî'ye girmiş olan kâinatın her ferdi dört vazife ile muvazzaftır:

Birincisi: İntizam ve ittifak ile Sultan-ı Ezel'in saltanatını ilân...

İkincisi: Herbiri birer fenn-i hakikînin mevzu ve müntehabı olduklarından İslâmiyet fûnun-u hakikiyenin zübdesi olduğunu izhar...

Üçüncüsü: Herbiri birer nev'in nümunesi olduklarından hilkatte cari olan kavanin ve nevamis-i İlahiye İslâmiyeti tatbik ve mutabık olduğunu isbat.. tâ o nevamis-i fitriyenin imdadıyla, İslâmiyet neşv ü nema bulsun. Evet bu hasiyetle Din-i Mübin-i İslâm; sair heva ve heves içinde muallak ve mededsiz, bazan ışık ve bazan zulmet veren ve çabuk tegayyüre yüz tutan dinlerden mümtaz ve serfirazdır.

Muhakemat (9)

Emma ba'd: Şu fakir, garib Nursî ki, Bid'atü'z-zaman lâkabıyla müsemma olmaya lâayık iken haberi olmadan Bediüzzaman ile meşhur olan bîçare; tedenni-i milletten ciğeri yanmış gibi feryad u figan ederek, ah!. ah!.. ah!.. vâ esefâ der ki: İslâmiyetin mağz ve lûbbünü terkederek kısrına ve zahirine vakf-ı nazar ettik ve aldandık. Ve sû'-i fehm ve sû'-i edeb ile İslâmiyetin hakkını ve müstehak olduğu hürmeti ifâ edemedik. Tâ o da bizden nefret ederek evham ve hayalâtın bulutlarıyla sarılıp tesettür eyledi. Hem de hakkı var. Zira biz İsrailiyatı usûlüne ve hikâyatı akaidine ve mecazâtı hakaikine karıştırarak kıymetini takdir edemedik. O da ceza olarak bizi dünyada te'dib için zillet ve sefalet içinde bıraktı. Bizi kurtaracak yine onun merhametidir. Öyle ise, ey ihvan-ı müslimîn!.. Geliniz, ona tarziye vereceğiz. El birliğiyle dest-i sadakatı uzatacağız, biat edeceğiz. Onun habl-ül metnine sarılacağız.

Hem de bilâ-perva olarak ilân ederim: Beni geçmiş asırların efkârına karşı mübarezeyle heyecan ve şecaate getiren ve yüzer senelerden beri sevk-ül ceyş ile kuvvet bulan hayalât ve evhamın müdafaasına beni gayrete getiren itikadım ve yakînîmdir ki: Hak neşv ü nema bulacaktır, eğer çendan toprakta gizlense... Ve tarafdâr ve mültezimleri muzaffer olacaklardır, eğer çendan zaman ve zeminin merhametsizliğinden az ve zayıf olsalar...

Hem de itikadımdır ki: İstikbale hüküm sürecektir ve her kıt'asında hâkim-i mutlak olacak yalnız hakikat-ı İslâmiyettir. Evet saadet-saray-ı istikbalde taht-nişin hakaik ve maarif yalnız İslâmiyet olacaktır. Onu fethedecek yalnız odur; emareler görünüyorlar... Zira mazi kıt'asında, vahşetâbâd sahralarında hayme-nişin taassub ve taklid; veyahut cehlistan ülkesinde menzil-

nişin müzahrefat ve istibdad olanlara, Şeriat-ı Garra'nın galebe-i mutlak ve istilâ-i tammına sed ve mani olan sekiz emir, üç hakikat ile zîr ü zeber olmuşlardır ve oluyorlar. O maniler ise: Ecnebilere taklid ve cehalet ve taassub ve kıssîslerin riyaseti. Ve bizdeki mani ise; istibdad-ı mütenevvi ve ahlâksızlık ve müşevveşiyet-i ahval ve ataleti intac eden ye'stir ki, şems-i İslâmiyetin kûsufa yüz tutmasına sebep olmuşlardır.

Sekizinci ve en birinci mani ve bela budur: Biz ile ecnebilere; bazı zevahir-i İslâmiyet ve bazı mesail-i fûnun ortasında hayal-i bâtil (!) ile tevehhüm eylediğimiz müsademet ve münakazattır. Âferin maarifin himmet-i feyyazanesine ve fûnunun himmet-i merdanesine ki; meyl-i taharri-i hakikat ve muhabbet-i insaniyet ve meyl-i insaf olan hakaiki techiz ederek o manilere gönderip zîr ü zeber etmiş ve ediyor.

Evet en büyük sebep ki: Bizi dünya rahatından ve ecnebilere âhiret saadetinden mahrum eden, şems-i İslâmiyet'i münkesif ettiren, sû'-i tefehhüm ile tevehhüm-ü müsademet ve muhalefettir. Feyâ lil'aceb!... Köle efendisine ve hizmetkâr reisine ve veled pederine nasıl düşman ve muarız olabilir?

Halbuki İslâmiyet, fûnunun seyyidi ve mürşidi ve ulûm-u hakikiyenin reis ve pederidir. Fakat vâ esefâ bu sû'-i tefehhüm ve şu tevehhüm-ü bâtil, şimdiye kadar hükmünü icra ederek vesvesesiyle ye'si ilka edip bâb-ı medeniyet ve maarifi Ekrad ve emsallerine kapattırdı.

Zira bazı zevahir-i diniyeyi, fûnunun bazı mesailine muarız tahayyül ederek ürktüler. Ezcümle: Küreviyet-i arz ki, fûnunun en birinci derecesi olan coğrafyanın en birinci basamağıdır. İleride gelecek altı mes'eleye münafî zannettiklerinden, bu bedihî mes'eleda mükâbere etmekten çekinmediler.

Ey benim şu kitabıma im'an-ı nazar ile nazar eden zât, malûmun olsun! Bu kitabla istediğim hizmet budur: İslâmiyette olan tarîk-ı müstakimi göstermekle ehl-i tefrit olan a'da-yı dinin teşkikatını red ve yüzlerine vurmakla beraber; tarîk-ı müstakimin öteki canibini ve sadîk-ı ahmak ünvanına lâyık olan ehl-i ifrat ve zahirperestlerin tevehhümelerini tard ve asılsızlığını göstermek ve asıl rehber-i hakikat ve âlem-i İslâmiyetin ikbal ve istikbaline yol açan ve sırat-ı müstakimde kemal-i ümid-i zafer ile çalışan muhakkikîn-i İslâm ve âkıl sıddıklara yardım etmek ve kuvvet vermektir.

Elhasıl: Maksadım: Ol elmas kılınca saykal vurmaktır.

Eğer sual edersen: Senin bu telaşın ve ulûm-u mütearife hükmüne geçen şeylere bürhan getirmeye ne lüzum vardır? Zira telahuk-u efkâr ve tecarübün keşfiyatıyla meydan-ı bedahete gelen mesele bürhan getirmek, malûmu i'lam demektir?..

Cevaben derim: **Maatteessüf benim ile şu zamanın kıt'asında iştirak eden cümlesi; eğer çendan, sureten onüçüncü asrın evlâdıdır, fakat fikir ve terakki cihetiyle kurûn-u vustânın yadigârlarıdır.**

Güya muasırlarımız, üçüncü asrın nihayetinden onüçüncü asra kadar geçmiş olan asırların fihristesi veyahut enmuzeci veyahut melez bir kavimdirler. Hattâ bu zamanın çok bedihiyatı, onlarca mevhumat sayılır.

KUR'ANIN BÜTÜN EHL-İ FENNE HİTAP ETMESİ

Birinci Lem'a: Lafzındaki câmiyettir. Elbette evvelki sözlerde, hem bu sözde zikrolunan âyetlerden şu câmiyet aşikâre görünüyor. Evet **وَ لِكُلِّ شَجَرٍ وَغُصُونٍ وَ لِكُلِّ آيَةٍ ظَهَرَ وَبَطُنٌ وَحَدٌّ وَمَطْلَعٌ** gibi; elfaz-ı Kur'aniye, öyle bir tarzda vaz'edilmiş ki, herbir kelâmın, hattâ herbir kelimenin, hattâ herbir harfin, hattâ bazan bir sükûnun çok vücuhu bulunuyor. Herbir muhatabına ayrı ayrı bir kapıdan hissesini verir.

Meselâ: **وَالْجِبَالِ أَوْتَادًا** yani: "Dağları zemininize kazık ve direk yaptım" bir kelâmdır. Bir âminin şu kelâmdan hissesi: Zahiren yere çakılmış kazıklar gibi görünen dağları görür, onlardaki menafî'ini ve nimetlerini düşünür, Hâlıkına şükreder.

Bir şâirin bu kelâmdan hissesi: Zemin, bir taban; ve kubbe-i sema, üstünde konulmuş yeşil ve elektrik lâmbalarıyla süslenmiş bir muhteşem çadır, ufkî bir daire suretinde ve semanın etekleri başında görünen dağları, o çadırın kazıkları misalinde tahayyül eder. Sâni'-i Zülcelaline hayretkârane perestîş eder.

Hayme-nişin bir edibin bu kelâmdan nasîbi: Zeminin yüzünü bir çöl ve sahra; dağların silsilelerini pek kesretle ve çok muhtelif bedevi çadırları gibi, güya tabaka-i türabiye, yüksek direkler üstünde atılmış, o direklerin sivri başları o perde-i türabiye'yi yukarıya kaldırmış, birbirine bakar pek çok muhtelif mahlukatın meskeni olarak tasavvur eder. O büyük azametli mahlukları, böyle yeryüzünde çadırlar misillü kolayca kuran ve koyan Fâtır-ı Zülcelaline karşı secde-i hayret eder.

Coğrafyacısı bir edibin o kelâmdan kısmeti: Küre-i zemin, bahr-i muhit-i havaîde veya esîrîde yüzen bir sefine ve dağları, o sefinenin üstünde tesbit ve müvazene için çakılmış kazıklar ve direkler şeklinde tefekkür eder. O koca küre-i zemini, muntazam bir gemi gibi yapıp, bizleri içine koyup, aktar-ı âlemde gezdiren Kadîr-i Zülkema'l'e karşı **سُبْحَانَكَ مَا أَكْبَرُ مَا أَكْبَرُ** der.

Medeniyet ve heyet-i içtimaiyenin mütehassıs bir hakîminin bu kelâmdan hissesi: Zemini, bir hane ve o hanenin direği, hayat-ı hayvaniye ve hayat-ı hayvaniye direği, şerait-i hayat olan su, hava ve topraktır. Su ve hava ve toprağın direği ve kazığı, dağlardır. Zira dağlar, suyun mahzeni, havanın tarağı (gazat-ı muzırıyı tersib edip, havayı tasfiye eder) ve toprağın hâmisî (bataklıktan ve denizin istilâsından muhafaza eder) ve sair levazımat-ı hayat-ı insaniyenin hazinesi olarak fehmeder. Şu koca dağları, şu suretle hane-i hayatımız olan zemine direk yapan ve maişetimize hazinedar tayin eden Sâni'-i Zülcelal Vel'ikram'a, kemal-i ta'zim ile hamd ü sena eder.

Hikmet-i tabiiyenin bir feylesofunun şu kelâmdan nasîbi şudur ki: Küre-i zeminin karnında bazı inkılabat ve imtizacatın neticesi olarak hasıl olan zelzele ve ihtizazatı, dağların zuhurıyla sükûnet bulduğunu ve medar ve mihverindeki istikrarına ve zelzelenin irticacıyla medar-ı senevîsinden çıkmamasına sebep, dağların hurucu olduğunu ve zeminin hiddeti ve gazabı, dağların menafiziyle teneffüs etmekle sükûnet ettiğini fehmeder, tamamen imana gelir. **الْحِكْمَةُ** der.

Meselâ: **رَتَقْنَا رَتَقًا** daki **رَتَقًا** kelimesi, tedkikat-ı felsefe ile âlûde olmayan bir âlime, o kelime şöyle ifham eder ki: Sema berrak, bulutsuz; zemin kuru ve hayatsız, tevellûde gayr-ı kabil bir halde iken.. semayı yağmurla, zemini hazrevatla fethedip bir nevi izdivac ve telkîh suretinde bütün zihayatları o sudan halketmek, öyle bir Kadîr-i Zülcelal'in işidir ki; rûy-i zemin, onun küçük bir bostanı ve semanın yüz örtüsü olan bulutlar, onun

bostanında bir süngerdir anlar, azamet-i kudretine secde eder. Ve muhakkik bir hakîme, o kelime şöyle ifham eder ki: Bidayet-i hilkatte sema ve arz şekilsiz birer küme ve menfaatsiz birer yaş hamur, veledsiz mahlukatsız toplu birer madde iken; Fâtır-ı Hakîm, onları feth ve bastedip güzel bir şekil, menfaatdar birer suret, zînetli ve kesretli mahlukata menşe' etmiştir anlar. Vüs'at-i hikmetine karşı hayran olur. Yeni zamanın feylesofuna şu kelime şöyle ifham eder ki: Manzume-i Şemsiyeyi teşkil eden küremiz, sair seyyareler, bidayette Güneş'le mümtaziç olarak açılmamış bir hamur şeklinde iken; Kadîr-i Kayyum o hamuru açıp, o seyyareleri birer birer yerlerine yerleştirerek, Güneş'i orada bırakıp, zeminimizi buraya getirerek, zemine toprak sererek, sema canibinden yağmur yağdırarak, Güneş'ten ziya serptirerek dünyayı şenlendirip bizleri içine koymuştur anlar, başını tabiat bataklığından çıkarır, "Âmentü billahi-l Vâhid-il Ehad" der.

Meselâ: **لَمَسْتَقَرٍّ لَهَا** daki "Lâm"; hem kendi manasını, hem "fî" manasını, hem "ilâ" manasını ifade eder. İşte **لَمَسْتَقَرٍّ** in "Lâm"ı, avam o "Lâm"ı "ilâ" manasında görüp fehmeder ki; size nisbeten ışıık verici, ısındırıcı müteharrik bir lâmba olan Güneş, elbette bir gün seyrî bitecek, mahall-i kararına yetişecek, size faidesi dokunmayacak bir suret alacaktır, anlar. O da, Hâlık-ı Zülcelal'in Güneş'e bağladığı büyük nimetleri düşünerek "Sübhanallah, Elhamdülillah" der. Ve âlime dahi o "Lâm"ı "ilâ" manasında gösterir. Fakat Güneş'i yalnız bir lâmba değil, belki bahar ve yaz tezgâhında dokunan mensucat-ı Rabbanîyenin bir mekiği, gece gündüz sahifelerinde yazılan mektubat-ı Samedaniyenin mürekkebi, nur bir hokkası suretinde tasavvur ederek Güneş'in cereyan-ı surîsi âlâmet olduğu ve işaret ettiği intizamât-ı âlemi düşündürerek Sâni'-i Hakîm'in san'atına "Mâşâallah" ve hikmetine "Bârekâllah" diyerek secdeye kapanır. Ve kozmoğrafyacî bir feylesofa "lâm"ı "fî" manasında şöyle ifham eder ki: Güneş, kendi merkezinde ve mihveri üzerinde zenberekvari bir cereyan ile manzumesini emr-i İlahî ile tanzim edip tahrik eder. Şöyle bir saat-ı kübrayı halkedip tanzim eden Sâni'-i Zülcelal'ine karşı kemal-i hayret ve istihsan ile "El-azametü lillah ve-l kudretü lillah" der, felsefeyi atar, hikmet-i Kur'aniyeye girer. Ve dikkatli bir hakîme şu "lâm"ı, hem illet manasında, hem zarfiyet manasında tutturup şöyle ifham eder ki: "Sâni'-i Hakîm, işlerine esbab-ı zahiriyyeyi perde ettiğinden, cazibe-i umumiye namında bir kanun-u İlahîsiyle sapan taşları gibi seyyareleri Güneş'le bağlamış ve o cazibe ile muhtelif fakat muntazam hareketle o seyyareleri daire-i hikmetinde döndürüyor ve o cazibeyi tevlid için Güneş'in kendi merkezinde hareketini zahîrî bir sebep etmiş. Demek **لَمَسْتَقَرٍّ** manası: **فِي مُسْتَقَرٍّ لَهَا لِاسْتِقْرَارِ مَنْظُومَتِهَا** yani, kendi müstekarî içinde manzumesinin istikrarı ve nizamı için hareket ediyor. Çünkü hareket harareti, hararet kuvveti, kuvvet cazibeyi zahiren tevlid eder gibi bir âdet-i İlahîye, bir kanun-u Rabbanîdir. İşte şu hakîm, böyle bir hikmeti, Kur'anın bir harfinden fehmettiği zaman, "Elhamdülillah Kur'andadır hak hikmet, felsefeyi beş paraya saymam" der. Ve şâirane bir fikir ve kalb sahibine şu "lâm"dan ve istikrardan şöyle bir mana fehmine gelir ki: "Güneş, nurani bir ağaçtır. Seyyareler onun müteharrik meyveleri... Ağaçların hilafına olarak Güneş silkinir, tâ o meyveler düşmesin. Eğer silkinmezse, düşüp dağılacaklar." Hem tahayyül edebilir ki: "Şems meczub bir ser-zâkirdir. Halka-i zikrin merkezinde cezbeli bir zikreder ve ettirir." Bir risalede şu manaya dair şöyle demiştim: "Evet Güneş bir meyvedardır; silkinir tâ düşmesin seyyar olan yemişleri. Eğer sükûtuyla sükûnet eylese, cezbe kaçır, ağlar fezada muntazam meczubları."

Hem meselâ **هُمُ الْمُفْلِحُونَ** da bir sükût var, bir ıtlak var. Neye zafer bulacaklarını tayin etmemiş. Tâ herkes istediğini içinde bulabilsin. Sözü az söyler, tâ uzun olsun. Çünkü bir kısım muhatabın maksadı ateşten kurtulmaktır. Bir kısım yalnız Cennet'i düşünür. Bir kısım, saadet-i ebediyeyi arzu eder. Bir kısım, yalnız rıza-yı İlahîyi rica eder. Bir kısım, rü'y-eti İlahîyeyi gaye-i emel bilir ve hâkeza.. bunun gibi pek çok yerlerde Kur'an, sözü mutlak bırakır, tâ âmm olsun. Hazfeder, tâ çok manaları ifade etsin. Kısa keser, tâ herkesin hissesi bulunsun. İşte

الْمُفْلِحُونَ der. Neye felah bulacaklarını tayin etmiyor. Güya o sükûtle der: "Ey müslümanlar! Müjde size. Ey müttaki! Sen Cehennem'den felah bulursun. Ey sâlih! Sen Cennet'e felah bulursun. Ey ârif! Sen rıza-yı İlahîye nail olursun. Ey âşık! Sen rü'yete mazhar olursun." ve hâkeza... İşte Kur'an, câmiyet-i lafziye cihetiyle kelâmdan, kelimedan, huruftan ve sükûttan her birisinin binler misallerinden yalnız nümune olarak birer misal getirdik. Âyeti ve kıssatı bunlara kıyas edersin.

Meselâ: فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرُ لِذَنْبِكَ âyeti, o kadar vücuhu var ve o derece meratibi var ki, bütün tabakat-ı evliya, bütün sülûklerinde ve mertebelerinde şu âyete ihtiyaçlarını görüp ondan kendi mertebesine lâayık bir gıda-yı manevî, bir taze mana almışlar. Çünkü "Allah" bir ism-i câmi' olduğundan esma-i hüsnâ adedince tevhidler, içinde bulunur. لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ * لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ve hâkeza..

Hem meselâ: Kıssa-ı Kur'aniyeden kıssa-i Musa Aleyhisselâm, âdeta asâ-yı Musa Aleyhisselâm gibi binler faideleri var. O kıssada, hem Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı teskin ve teselli, hem küffarı tehdid, hem münafıkları takbih, hem Yahudileri tevbih gibi çok makasıdı, pekçok vücuhu vardır. Onun için surelerde tekrar edilmiştir. Her yerde bütün maksadları ifade ile beraber yalnız birisi maksud-u bizzât olur, diğerleri ona tâbî' kalırlar.

Eğer desen: "Geçmiş misallerdeki bütün manaları nasıl bileceğiz ki, Kur'an onları irade etmiş ve işaret ediyor?"

Elcevab: Madem Kur'an bir hutbe-i ezeliyedir. Hem muhtelif, tabaka tabaka olarak asırlar üzerinde ve arkasında oturup dizilmiş bütün benî-Âdeme hitab ediyor, ders veriyor. Elbette o muhtelif efhama göre müteaddid manaları dercedip irade edecektir ve iradesine emareleri vaz'edecektir. Evet "İşarat-ül İ'caz"da şuradaki manalar misillü kelimat-ı Kur'aniyenin müteaddid manalarını İlm-i Sarf ve Nahv'in kaideleriyle ve İlm-i Beyan ve Fenn-i Maânî'nin düsturlarıyla, Fenn-i Belâgat'ın kanunlarıyla isbat edilmiştir. Bununla beraber ulûm-u Arabiyece sahih ve usûl-i diniyece hak olmak şartıyla ve Fenn-i Maânîce makbul ve İlm-i Beyanca münasib ve belâgatça müstahsen olan bütün vücuh ve maânî, ehl-i içtihad ve ehl-i tefsir ve ehl-i usûl-üd din ve ehl-i usûl-ül fihhın icmaıyla ve ihtilaflarının şهادetiyle Kur'anın manalarındandır. O manalara, derecelerine göre birer emare vaz'etmiştir. Ya lafziyedir, ya maneviyedir. O maneviye ise, ya siyak veya sibak-ı kelâmdan veya başka âyetten birer emare o manaya işaret eder. Bir kısmı yirmi ve otuz ve kırk ve altmış, hattâ seksen cild olarak muhakkikler tarafından yazılan yüzbinler tefsirler, Kur'anın câmiyet ve hârikıyet-i lafziyesine kat'î bir bürhan-ı bahirdir. Her ne ise... Biz şu sözde herbir manaya delalet eden emareyi kanunıyla, kaidesiyle göstersek söz çok uzanır. Onun için kısa kesip kısmen "İşarat-ül İ'caz"a havale ederiz.

25.Söz (391)

(Kur'an) Herbir muhatabına ayrı ayrı bir kapıdan hissesini verir.

Meselâ: وَالْجِبَالِ أَوْتَادًا yani: "Dağları zemininize kazık ve direk yaptım" bir kelâmdır. Bir âminin şu kelâmdan hissesi: Zahiren yere çakılmış kazıklar gibi görünen dağları görür, onlardaki menafî'ini ve nimetlerini düşünür, Hâlıkına şükreder.

Bir şâirin bu kelâmdan hissesi: Zemin, bir taban; ve kubbe-i sema, üstünde konulmuş yeşil ve elektrik lâmbalarıyla süslenmiş bir muhteşem çadır, ufkî bir daire suretinde ve semanın

etekleri başında görünen dağları, o çadırın kazıkları misalinde tahayyül eder. Sâni'-i Zülcelaline hayretkârane perestîş eder.

Hayme-nişin bir edibin bu kelâmdan nasîbi: Zeminin yüzünü bir çöl ve sahra; dağların silsilelerini pek kesretle ve çok muhtelif bedevi çadırları gibi, güya tabaka-i türabiye, yüksek direkler üstünde atılmış, o direklerin sivri başları o perde-i türabiyeyi yukarıya kaldırmış, birbirine bakar pek çok muhtelif mahlukatın meskeni olarak tasavvur eder. O büyük azametli mahlukları, böyle yeryüzünde çadırlar misillü kolayca kuran ve koyan Fâtır-ı Zülcelaline karşı secde-i hayret eder.

Coğrafyacısı bir edibin o kelâmdan kısmeti: Küre-i zemin, bahr-i muhit-i havaîde veya esîrîde yüzen bir sefine ve dağları, o sefinenin üstünde tesbit ve müvazene için çakılmış kazıklar ve direkler şeklinde tefekkür eder. O koca küre-i zemini, muntazam bir gemi gibi yapıp, bizleri içine koyup, aktar-ı âlemde gezdiren Kadîr-i Zülkema'l'e karşı مَا أَكْثَمَ شَأْنَكَ der.

Medeniyet ve heyet-i içtimaiyenin mütehassıs bir hakîminin bu kelâmdan hissesi: Zemini, bir hane ve o hanenin direği, hayat-ı hayvaniye ve hayat-ı hayvaniye direği, şerait-i hayat olan su, hava ve topraktır. Su ve hava ve toprağın direği ve kazığı, dağlardır. Zira dağlar, suyun mahzeni, havanın tarağı (gazat-ı muzırayı tersib edip, havayı tasfiye eder) ve toprağın hâmisî (bataklıktan ve denizin istilâsından muhafaza eder) ve sair levazımat-ı hayat-ı insaniyenin hazinesi olarak fehmeder. Şu koca dağları, şu suretle hane-i hayatımız olan zemine direk yapan ve maişetimize hazinedar tayin eden Sâni'-i Zülcelal Vel'ikram'a, kemal-i ta'zim ile hamd ü sena eder.

Hikmet-i tabiiyenin bir feylesofunun şu kelâmdan nasîbi şudur ki: Küre-i zeminin karnında bazı inkılabat ve imtizacatın neticesi olarak hasıl olan zelzele ve ihtizazatı, dağların zuhuruyla sükûnet bulduğunu ve medar ve mihverindeki istikrarına ve zelzelenin irticacıyla medar-ı senevîsinden çıkmamasına sebep, dağların hurucu olduğunu ve zeminin hiddeti ve gazabı, dağların menafiziyle teneffüs etmekle sükûnet ettiğini fehmeder, tamamen imana gelir. الْحِكْمَةُ لِلَّهِ der.

Meselâ: رَبَّنَا كَانَتْ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا daki رَبَّنَا kelimesi, tedkikat-ı felsefe ile âlûde olmayan bir âlime, o kelime şöyle ifham eder ki: Sema berrak, bulutsuz; zemin kuru ve hayatsız, tevellûde gayr-ı kabil bir halde iken.. semayı yağmurla, zemini hazrevatla fethedip bir nevi izdivac ve telkîh suretinde bütün zihayatları o sudan halketmek, öyle bir Kadîr-i Zülcelal'in işidir ki; rûy-i zemin, onun küçük bir bostanı ve semanın yüz örtüsü olan bulutlar, onun bostanında bir süngerdir anlar, azamet-i kudretine secde eder. Ve muhakkik bir hakîme, o kelime şöyle ifham eder ki: Bidayet-i hilkatte sema ve arz şekilsiz birer küme ve menfaatsiz birer yaş hamur, veledsiz mahlukatsız toplu birer madde iken; Fâtır-ı Hakîm, onları feth ve bastedip güzel bir şekil, menfaatdar birer suret, zînetli ve kesretli mahlukata menşe' etmiştir anlar. Vüs'at-i hikmetine karşı hayran olur. Yeni zamanın feylesofuna şu kelime şöyle ifham eder ki: Manzume-i Şemsiyeyi teşkil eden küremiz, sair seyyareler, bidayette Güneş'le mümtaziç olarak açılmamış bir hamur şeklinde iken; Kadîr-i Kayyum o hamuru açıp, o seyyareleri birer birer yerlerine yerleştirerek, Güneş'i orada bırakıp, zeminimizi buraya getirerek, zemine toprak sererek, sema canibinden yağmur yağdırarak, Güneş'ten ziya serptirerek dünyayı şenlendirip bizleri içine koymuştur anlar, başını tabiat bataklığından çıkarır, "Âmentü billahi-l Vâhid-il Ehad" der.

Meselâ: وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا daki "Lâm"; hem kendi manasını, hem "fi" manasını, hem "ilâ" manasını ifade eder. İşte لِمُسْتَقَرٍّ in "Lâm"ı, avam o "Lâm"ı "ilâ" manasında görüp fehmeder ki;

size nisbeten ışık verici, ısındırıcı müteharrik bir lâmba olan Güneş, elbette bir gün seyri bitecek, mahall-i kararına yetiyecek, size faidesi dokunmayacak bir suret alacaktır, anlar. O da, Hâlık-ı Zülcelal'in Güneş'e bağladığı büyük nimetleri düşünerek "Sübhanallah, Elhamdülillah" der. Ve âlime dahi o "Lâm"ı "ilâ" manasında gösterir. Fakat Güneş'i yalnız bir lâmba değil, belki bahar ve yaz tezgâhında dokunan mensucat-ı Rabbanîyenin bir mekiği, gece gündüz sahifelerinde yazılan mektubat-ı Samedaniyenin mürekkebi, nur bir hokkası suretinde tasavvur ederek Güneş'in cereyan-ı surîsi alâmet olduğu ve işaret ettiği intizam-ı âlemi düşündürerek Sâni'-i Hakîm'in san'atına "Mâşâallah" ve hikmetine "Bârekâllah" diyerek secdeye kapanır. Ve kozmoğrafyacısı bir feylesofa "lâm"ı "fî" manasında şöyle ifham eder ki: Güneş, kendi merkezinde ve mihveri üzerinde zenberekvari bir cereyan ile manzumesini emr-i İlahî ile tanzim edip tahrik eder. Şöyle bir saat-ı kübrayı halkedip tanzim eden Sâni'-i Zülcelal'ine karşı kemal-i hayret ve istihsan ile "El-azametü lillah ve-l kudretü lillah" der, felsefeyi atar, hikmet-i Kur'aniyeye girer. Ve dikkatli bir hakîme şu "lâm"ı, hem illet manasında, hem zarfiyet manasında tutturup şöyle ifham eder ki: "Sâni'-i Hakîm, işlerine esbab-ı zahiriyyeyi perde ettiğinden, cazibe-i umumiye namında bir kanun-u İlahîsiyle sapan taşları gibi seyyareleri Güneş'le bağlamış ve o cazibe ile muhtelif fakat muntazam hareketle o seyyareleri daire-i hikmetinde döndürüyor ve o cazibeyi tevlid için Güneş'in kendi merkezinde hareketini zahirî bir sebep etmiş. Demek **فِي مُسْتَقَرٍّ لَهَا لِاسْتِقْرَارِ** manası: **فِي مُسْتَقَرٍّ لَهَا لِاسْتِقْرَارِ** yani, kendi müstekarrı içinde manzumesinin istikrarı ve nizamı için hareket ediyor. Çünkü hareket harareti, hararet kuvveti, kuvvet cazibeyi zahiren tevlid eder gibi bir âdet-i İlahîye, bir kanun-u Rabbanîdir. İşte şu hakîm, böyle bir hikmeti, Kur'anın bir harfinden fehmettiği zaman, "Elhamdülillah Kur'andadır hak hikmet, felsefeyi beş paraya saymam" der. Ve şâirane bir fikir ve kalb sahibine şu "lâm"dan ve istikrardan şöyle bir mana fehmine gelir ki: "Güneş, nurani bir ağaçtır. Seyyareler onun müteharrik meyveleri... Ağaçların hilafına olarak Güneş silkinir, tâ o meyveler düşmesin. Eğer silkinmezse, düşüp dağılacaklar." Hem tahayyül edebilir ki: "Şems meczub bir ser-zâkirdir. Halka-i zikrin merkezinde cezbeli bir zikreder ve ettirir." Bir risalede şu manaya dair şöyle demiştim: "Evet Güneş bir meyvedardır; silkinir tâ düşmesin seyyar olan yemişleri. Eğer sükûtuyla sükûnet eylese, cezbe kaçır, ağlar fezada muntazam meczubları."

29.Mektub (436)

Hem Kur'an-ı Hakîm lisanıyla **أَفَلَا تَعْقِلُونَ * أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ * أَفَلَا يَتَفَكَّرُونَ**

gibi kudsi havaleler ile, akli istişhad ediyor ve ikaz ediyor ve akla havale ediyor, tahkike sevk ediyor. Onun ile, ehl-i ilim ve ashab-ı akla din namına makam veriyor, ehemmiyet veriyor. Katolik Mezhebi gibi akli azletmiyor, ehl-i tefekkürü susturmuyor, körükörüne taklid istemiyor.

Hakikî Hristiyanlık değil, belki şimdiki Hristiyan dininin esasıyla İslâmiyetin esası mühim bir noktadan ayrıldığından; sâbık farklar gibi çok cihetlerle ayrı ayrı gidiyorlar. O mühim nokta şudur:

İslâmiyet, tevhid-i hakikî dinidir ki; vasıtaları, esbabları iskat ediyor. Enaniyeti kırıyor, ubudiyet-i hâlisâ tesis ediyor. Nefsin rububiyetinden tut, tâ her nevi rububiyet-i bâtilayı kat ediyor, redd ediyor. Bu sır içindir ki; havastan bir büyük insan tam dindâr olsa, enaniyeti terketmeye mecbur olur. Enaniyeti terketmeyen, salabet-i diniyeyi ve kısmen de dinini terkeder.

Şimdiki Hristiyanlık dini ise; "Velediyet Akidesi"ni kabul ettiği için vesait ve esbaba tesir-i hakikî verir. Din namına enaniyeti kırmaz, belki Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın bir mukaddes vekili diye o enaniyete bir kudsiyet verir. Onun için, dünyaca en büyük makam işgal eden Hristiyan havasları, tam dindar olabilirler. Hattâ Amerika'nın esbak Reis-i Cumhuri Wilson ve İngilizlerin esbak Reis-i Vükelası Loid George gibi çoklar var ki, mutaassıb birer papaz hükmünde dindar oldular. Müslümanlarda ise öyle makamlara girenler, nâdiren tam dindar ve salabetli kalırlar. Çünkü gururu ve enaniyeti bırakamıyorlar. Takva-yı hakikî ise, gurur ve enaniyetle içtima edemiyor.

Evet nasilki Hristiyan havassının taassubu, müslüman havaslarının adem-i salabeti mühim bir farkı gösteriyor; öyle de: Hristiyandan çıkan feylesoflar, dinlerine karşı lâkayd veya muarız vaziyeti alması ve İslâm'dan çıkan hükemaların kısm-ı a'zamı, hikmetlerini esasat-ı İslâmiyeye bina etmesi; yine mühim bir farkı gösteriyor.

Hem ekseriyetle zindanlara ve musibetlere düşen âmi Hristiyanlar, dinden meded beklemiyorlar. Eskiden çoğu dinsiz oluyordular. Hattâ Fransa'nın İhtilal-i Kebirini çıkaran ve "Serseri Dinsiz" tabir edilen tarihçe meşhur inkılabcılar, o musibettede avam kısmıdır. İslâmiyette ise, ekseriyet-i mutlaka ile hapse ve musibete düşenler, dinden meded beklerler ve dindar oluyolar. İşte bu hal dahi mühim bir farkı gösteriyor.

FENLERİN VÜCUB VE VAHDANİYETE ŞHADETİ

11.Şua (205)

Kastamonu'da lise talebelerinden bir kısmı yanıma geldiler. "Bize Hâlıkımızı tanıttır, muallimlerimiz Allah'tan bahsetmiyorlar." dediler. Ben dedim: Sizin okuduğunuz fenlerden her fen, kendi lisan-ı mahsusuyla mütemadiyen Allah'tan bahsedip Hâlıkı tanıttırıyorlar. Muallimleri değil, onları dinleyiniz.

Meselâ: Nasilki mükemmel bir eczahane ki, her kavanozunda hârika ve hassas mizanlarla alınmış hayatdar macunlar ve tiryaklar var. Şübhesiz gayet meharetli ve kimyager ve hakîm bir eczacıyı gösterir. Öyle de, küre-i arz eczahanesinde bulunan dörtyüz bin çeşit nebatat ve hayvanat kavanozlarındaki zîhayat macunlar ve tiryaklar cihetiyle, bu çarşıdaki eczahaneden ne derece ziyade mükemmel ve büyük olması nisbetinde, okuduğunuz fenn-i tıp mikyasıyla küre-i arz eczahane-i kübrasının eczacısı olan Hakîm-i Zülcelal'i hattâ kör gözlere de gösterir, tanıttırır.

Hem meselâ: Nasıl bir hârika fabrika ki, binler çeşit çeşit kumaşları basit bir maddeden dokuyor. Şeksiz, bir fabrikatörü ve meharetli bir makinisti tanıttırır. Öyle de, küre-i arz denilen yüzbinler başlı, her başında yüzbinler mükemmel fabrika bulunan bu seygar makine-i Rabbaniye, ne derece bu insan fabrikasından büyükse, mükemmelse, o derecede okuduğunuz fenn-i makine mikyasıyla küre-i arzın ustasını ve sahibini bildirir ve tanıttırır.

Hem meselâ, nasilki gayet mükemmel binbir çeşit erzak etrafından celbedip içinde muntazaman istif ve ihzar edilmiş depo ve iâşe anbarı ve dükkân, şeksiz bir fevkalâde iâşe ve erzak mâlikini ve sahibini ve memurunu bildirir. Öyle de, bir senede yirmidört bin senelik bir dairede muntazaman seyahat eden ve yüzbinler ve ayrı ayrı erzak isteyen taifeleri içine alan ve seyahatıyla mevsimlere uğrayıp, baharı bir büyük vagon gibi, binler ayrı ayrı taamlarla doldurarak, kışta erzakı tükenen bîçare zîhayatlara getiren ve küre-i arz denilen bu Rahmanî iâşe anbarı ve bu sefine-i Sübhaniye ve binbir çeşit cihazatı ve malları ve konserve paketleri

taşıyan bu depo ve dükkân-ı Rabbanî, ne derece o fabrikadan büyük ve mükemmel ise; okuduğunuz veya okuyacağınız fenn-i iâşe mikyasıyla, o kat'iyette ve o derecede küre-i arz deposunun sahibini, mutasarrıfını, müdebbirini, bildirir, tanıttırır, sevdirebilir.

Hem nasılkı: Dört yüz bin millet içinde bulunan ve her milletin istediği erzakı ayrı ve istimal ettiği silâhı ayrı ve giydiği elbisesi ayrı ve talimatı ayrı ve terhisatı ayrı olan bir ordunun mu'cizekâr bir kumandanı, tek başıyla bütün o ayrı ayrı milletlerin ayrı ayrı erzaklarını ve çeşit çeşit eslihalarını ve elbiselerini ve cihazatlarını, hiçbirini unutmuyarak ve şaşırmayarak verdiği o acib ordu ve ordugâh, şübhesiz bedahetle o hârika kumandanı gösterir, takdîr-kârane sevdirebilir. Aynen öyle de, zemin yüzünün ordugâhında ve her baharda yeniden silâh altına alınmış bir yeni ordu-yu Sübhanîde, nebatat ve hayvanat milletlerinden dört yüz bin nev'in çeşit çeşit elbise, erzak, esliha, talim, terhisleri gayet mükemmel ve muntazam ve hiç birini unutmuyarak ve şaşırmayarak bir tek kumandan-ı a'zam tarafından verilen küre-i arzın bahar ordugâhı, ne derece mezkûr insan ordu ve ordugâhından büyük ve mükemmel ise, sizin okuyacağınız fenn-i askerî mikyasıyla, dikkatli ve akıllı başında olanlara o derece küre-i arzın Hâkimini ve Rabbini ve Müdebbirini ve Kumandan-ı Akdes'ini hayretler ve takdislerle bildirir ve tahmid ve tesbihle sevdirebilir.

Hem nasılkı: Bir hârika şehirde milyonlar elektrik lâmbaları hareket ederek her yeri gezerler, yanmak maddeleri tükenmiyor bir tarzdaki elektrik lâmbaları ve fabrikası, şeksiz, bedahetle elektriği idare eden ve seyyar lâmbaları yapan ve fabrikayı kuran ve iştiâl maddelerini getiren bir mu'cizekâr ustayı ve fevkalâde kudretli bir elektrikçiye hayretler ve tebriklerle tanıttırır, yaşasınlar ile sevdirebilir. Aynen öyle de, bu âlem şehirde dünya sarayının damındaki yıldız lâmbaları, bir kısmı -kozmoğrafyanın dediğine bakılsa- küre-i arzdan bin defa büyük ve top güllésinden yetmiş defa sür'atli hareket ettikleri halde, intizamını bozmuyor, birbirine çarpıyor, sönmüyor, yanmak maddeleri tükenmiyor. Okuduğunuz kozmoğrafyanın dediğine göre, küre-i arzdan bir milyon defadan ziyade büyük ve bir milyon seneden ziyade yaşayan ve bir misafirhane-i Rahmaniyyede bir lâmba ve soba olan güneşimizin yanmasının devamı için, her gün küre-i arzın denizleri kadar gazyağı ve dağları kadar kömür veya bin arz kadar odun yığınları lâzımdır ki sönmessin. Ve onu ve onun gibi ulvî yıldızları gazyağısız, odunsuz, kömürsüz yandıran ve söndürmeyen ve beraber ve çabuk gezdiren ve birbirine çarptırmayan bir nihayetsiz kudreti ve saltanatı, ışık parmaklarıyla gösteren bu kâinat şehir-i muhteşemindeki dünya sarayının elektrik lâmbaları ve idareleri ne derece o misalden daha büyük, daha mükemmeldir, o derecede sizin okuduğunuz veya okuyacağınız fenn-i elektrik mikyasıyla bu meşher-i a'zam-ı kâinatın Sultanını, Münevvirini, Müdebbirini, Sâni'ini, o nuranî yıldızları şahid göstererek tanıttırır. Tesbihatla, takdisatla sevdirebilir, perestîş ettirir.

Hem meselâ, nasılkı bir kitab bulunsa ki: Bir satırında bir kitab ince yazılmış ve herbir kelimesinde ince kalemle bir sure-i Kur'aniye yazılmış, gayet manidar ve bütün mes'eleleri birbirini teyid eder ve kâtibini ve müellifini fevkalâde meharetli ve iktidarlı gösteren bir acib mecmua; şeksiz, gündüz gibi, kâtib ve musannifini kemalâtıyla, hünerleriyle bildirir, tanıttırır. Mâşâallah, Bârekâallah cümleleriyle takdir ettirir. Aynen öyle de, bu kâinat kitab-ı kebiri ki, birtek sahifesi olan zemin yüzünde ve birtek forması olan baharda, üç yüz bin ayrı ayrı kitablara hükmündeki üç yüz bin nebatî ve hayvanî taifeleri beraber, birbiri içinde, yanlışsız hatasız, karıştırmayarak, şaşırmayarak; mükemmel, muntazam ve bazan ağaç gibi bir kelimede bir kasideyi; ve çekirdek gibi bir noktada bir kitabın tamam bir fihristesini yazan bir kalem işlediğini gözümüzle gördüğümüz bu nihayetsiz manidar ve her kelimesinde çok hikmetler bulunan şu mecmua-i kâinat ve bu mücessem Kur'an-ı Ekber-i Âlem, mezkûr misaldeki kitaptan ne derece büyük ve mükemmel ve manidar ise, o derecede sizin okuduğunuz fenn-i hikmet-ül eşya ve mektebde bilfiil mübâşeret ettiğiniz fenn-i kıraat ve fenn-i kitabet, geniş

mikyaslarıyla ve dûrbîn gözleriyle bu kitab-ı kâinatın nakkaşını, kâtibini hadsiz kemalâtıyla tanıttırır. "Allahü Ekber" cümlesiyle bildirir, "Sübhanallah" takdisiyle tarif eder, "Elhamdülillah" senalarıyla sevdirebilir.

İşte bu fenlere kıyasen, yüzer fünundan herbir fen, geniş mikyasıyla ve hususî âyinesiyle ve dûrbînli gözüyle ve ibretli nazarıyla bu kâinatın Hâlık-ı Zülcelal'ini esmasıyla bildirir; sıfatını, kemalâtını tanıttırır.

İşte bu muhteşem ve parlak bir bürhan-ı vahdaniyet olan mezkûr hücceti ders vermek içindir ki; Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan çok tekrar ile en ziyade رَبُّ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ ve خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ âyetleriyle Hâlıkımızı bize tanıttırıyor, diye o mektebli gençlere dedim. Onlar dahi tamamıyla kabul edip tasdik ederek: "Hadsiz şükür olsun Rabbimize ki, tam kudsî ve ayn-ı hakikat bir ders aldık. Allah senden razı olsun." dediler. Ben de dedim:

İnsan binler çeşit elemeler ile müteallim ve binler nevi lezzetler ile mütelezziz olacak bir zîhayat makine ve gayet derece acziyle beraber hadsiz maddî, manevî düşmanları ve nihayetsiz fakrıyla beraber hadsiz zahirî ve bâtinî ihtiyaçları bulunan ve mütemadiyen zeval ve firak tokatlarını yiyen bir bîçare mahluk iken, birden iman ve ubudiyetle böyle bir Padişah-ı Zülcelal'e intisab edip bütün düşmanlarına karşı bir nokta-i istinad ve bütün hacatına medar bir nokta-i istimdad bularak, herkes mensub olduğu efendisinin şerefiyle, makamıyla iftihar ettiği gibi, o da böyle nihayetsiz Kadîr ve Rahîm bir padişaha iman ile intisab etse ve ubudiyetle hizmetine girse ve ecelin i'dam ilânını kendi hakkında terhis tezkeresine çevirse ne kadar memnun ve minnetdar ve ne kadar müteşekkirene iftihar edebilir, kıyas ediniz.

O mektebli gençlere dediğim gibi musibettede mahpuslara da tekrar ile derim: Onu tanıyan ve itaat eden zindanda dahi olsa bahtiyardır. Onu unutan saraylarda da olsa zindandadır, bedbahttır. Hattâ bir bahtiyar mazlum i'dam olunurken bedbaht zalimlere demiş: "Ben i'dam olmuyorum. Belki terhis ile saadete gidiyorum. Fakat ben de sizi i'dam-ı ebedî ile mahkûm gördüğümünden sizden tam intikamımı alıyorum." Lâ ilahe illallah diyerek sürur ile teslim-i ruh eder. سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

33.Söz (672)

Yirmibirinci Pencere

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ

Şu kâinatın lâmbası olan güneş, kâinat Sâni'inin vücuduna ve vahdaniyetine güneş gibi parlak ve nurani bir penceredir.

Evet, manzume-i şemsiye denilen küremizle beraber oniki seyyare; cirmeleri küçüklük-büyüklik itibariyle pekçok muhtelif ve mevkileri uzaklık-yakınlık noktasında pekçok mütefavit ve sür'at-i hareketleri çok mütenevvi' olduğu halde kemal-i intizam ve hikmet ile ve kemal-i mizan ile ve bir sâniye kadar şaşırmayarak hareketleri ve deveranları ve güneş ile, cazibe kanunu tabir edilen bir kanun-u İlahî ile bağlanmaları, yani onlar imamlarına iktidaları; büyük bir mikyasta bir azamet-i kudret-i İlahiyeyi ve vahdaniyet-i Rabbaniyeyi gösterir. Çünkü o camid cirmeleri, o şuursuz büyük kütleleri, nihayet derecede intizam ve mizan-ı hikmet içinde muhtelif şekillerde ve muhtelif mesafelerde ve muhtelif hareketlerde döndürmek, istihdam etmek, ne derece bir kudreti ve bir hikmeti isbat ettiğini kıyas et. Bu büyük ve ağır işe zerre mikdar tesadüf karışsa, öyle bir patlayış verecek ki, kâinatı dağıtacak.

Çünkü bir dakika, tesadüf birisini tevkif etse, mihverinden çıkmasına sebebiyet verir, başkaları ile müsademe etmesine yol açar. Küre-i Arzdan bin defa büyük cirmelerle müsademenin ne derece dehşetli olduğunu kıyas edebilirsiniz.

Manzume-i Şemsiyenin yani şemsin me'mumları ve meyveleri olan oniki seyyarenin acaibini ilm-i muhit-i İlahîye havale edip, yalnız gözümüzün önünde seyyaremiz bulunan arza bakıyoruz, görüyoruz ki: Bu seyyaremiz, bir azamet-i şevket-i rububiyeti ve haşmet-i saltanat-ı uluhiyeti ve kemal-i rahmet ve hikmeti gösterir bir surette Güneşin etrafında, emr-i Rabbanî ile (Üçüncü Mektub'da beyan edildiği gibi) pek büyük bir hizmet için bir uzun seyr ü seyahat ona ettiriliyor. Bir sefine-i Rabbanîye olarak acaib-i masnuat-ı İlahîye ile doldurulmuş ve zîşuur ibadullahı seyrangâh gibi bir mesken-i seyyar vaziyeti verilmiş. Ve evkat ve hesabı bildirecek saat akrebi gibi Kamer dahi dakik hesaplarla, azîm hikmetlerle ona takılmış ve o Kamer'e başka menzillerde ayrı seyr ü seyahat verilmiş. İşte bu mübarek seyyaremizin şu halleri, küre-i arz kuvvetinde bir şehadetle, bir Kadîr-i Mutlak'ın vücut-u vücudunu ve vahdetini isbat eder. Madem şu seyyaremiz böyledir, manzume-i şemsiyeyi ona kıyas edebilirsiniz.

Hem şemse kendi mihveri üstünde cazibe denilen manevî ipleri yumak yaptırmak için dolap ve çıkırık hükmünde olan güneşi, bir Kadîr-i Zülcelal'in emriyle döndürüp, o seyyaratı o manevî iplerle bağlayıp tanzim etmek ve güneşi bütün seyyaratıyla sâniyede beş saatlik bir mesafeyi kestirecek kadar bir sür'atle, bir tahmine göre "Herkül Burcu" tarafına veya Şems-üş Şûmus canibine sevk etmek, elbette ezel ve ebed sultanı olan Zât-ı Zülcelal'in kudretiyle ve emriyledir. Güya haşmet-i rububiyetini göstermek için, bu emirber neferleri hükmünde olan manzume-i şemsiye ordusu ile bir manevra yaptırır.

Ey kozmoğrafyacı efendi! Hangi tesadüf bu işlere karışabilir? Hangi esbabın eli buna ulaşabilir? Hangi kuvvet buna yanaşabilir? Haydi sen söyle... Hiç böyle bir Sultan-ı Zülcelal, aczini gösterip mülküne başkasını karıştırır mı? Bahusus kâinatın meyvesi, neticesi, gayesi, hülâsası olan zîhayatları, başka ellere verir mi? Başkasını müdahale ettirir mi? Bahusus o meyvelerin en câmiî ve o neticelerin en mükemmeli ve zeminin halifesi ve o sultanın âyinedar bir misafiri olan insanları başıboş bırakır mı? Ve onları tabiata ve tesadüfe havale edip haşmet-i saltanatını hiçe indirir mi, kemal-i hikmetini sukut ettirir mi?

Lem'a (313)

Üçüncü Nokta: Sâni-i Kadîr, İsm-i Hakem ve Hakîm'iyile bu âlem içinde binler muntazam âlemleri dercetmiştir. O âlemler içinde en ziyade kâinattaki hikmetlere medar ve mazhar olan insanı, bir merkez, bir medar hükmünde yaratmış. Ve o kâinat dairesinin en mühim hikmetleri ve faideleri, insana bakıyor. Ve insan dairesi içinde dahi, rızka bir merkez hükmüne getirmiş. Âlem-i insanîde ekser hikmetler, maslahatlar; o rızka bakar ve onunla tezahür eder. Ve insanda şuur ve rızıkta zevk vasıtasıyla İsm-i Hakîm'in cilvesi parlak bir surette görünüyor. Ve şuur-u insanî vasıtasıyla keşfolunan yüzer fenlerden herbir fen, Hakem isminin, bir nevide bir cilvesini tarif ediyor.

Meselâ Tıbb Fenninden sual olsa: "Bu kâinat nedir?" Elbette diyecek ki: "Gayet muntazam ve mükemmel bir eczahane-i kübradır. İçinde herbir ilâç güzelce ihzar ve istif edilmiştir."

Fenn-i Kimya'dan sorulsa: "Bu Küre-i Arz nedir?" Diyecek: "Gayet muntazam ve mükemmel bir kimyahanedir."

Fenn-i Makine diyecek: "Hiçbir kusuru olmayan gayet mükemmel bir fabrikadır."

Fenn-i Ziraat diyecek: "Nihayet derecede mahsuldar, her nevi hububu vaktinde yetiştiren muntazam bir tarladır ve mükemmel bir bahçedir."

Fenn-i Ticaret diyecek: "Gayet muntazam bir sergi ve çok intizamlı bir pazar ve malları çok san'atlı bir dükkândır."

Fenn-i İaşe diyecek: "Gayet muntazam, bütün erzakın enva'ını câmi' bir anbardır."

Fenn-i Rızık diyecek: "Yüzbinler leziz taamlar beraber kemal-i intizam ile içinde pişirilen bir matbah-ı Rabbanî ve bir kazan-ı Rahmanîdir."

Fenn-i Askeriye diyecek ki: "Arz bir ordugâhtır. Her bahar mevsiminde yeni taht-ı silâha alınmış ve zemin yüzünde çadırları kurulmuş dört yüz bin muhtelif milletler o orduda bulunduğu halde; ayrı ayrı erzakları, ayrı ayrı libasları, silâhları, ayrı ayrı talimatları, terhisatları kemal-i intizamla hiçbirini unutmuyarak ve şaşırılmayarak, birtek Kumandan-ı A'zam'ın emriyle, kuvvetiyle, merhametiyle, hazinesiyle gayet muntazam yapıp, idare ediliyor."

Ve Fenn-i Elektrik'ten sorulsa, elbette diyecek: "Bu muhteşem saray-ı kâinatın damı, gayet intizamlı, mizanlı hadsiz elektrik lâmbalarıyla tezyin edilmiştir. Fakat o kadar hârika bir intizam ve mizan iledir ki: Başta Güneş olarak Küre-i Arz'dan bin defa büyük o semavî lâmbalar, mütemadiyen yandıkları halde müvazenelerini bozmuyorlar, patlak vermiyorlar, yangın çıkarmıyorlar. Sarfiyatları hadsiz olduğu halde, vâridatları ve gazyağları ve madde-i iştialleri nereden geliyor? Neden tükenmiyor? Neden yanmak müvazenesi bozulmuyor?.. Küçük bir lâmba dahi muntazam bakılmazsa, söner. Kozmoğrafyaca Küre-i Arz'dan bir milyondan ziyade büyük ve bir milyon seneden ziyade yaşayan Güneş'i *{(Haşiye): Acaba dünya sarayını ısındıran Güneş sobasına veyahud lâmbasına ne kadar odun ve kömür ve gazyağı lâzım olduğu hesabedilsin. Her gün yanması için -Kozmoğrafya'nın sözüne bakılsa- bir milyon Küre-i Arz kadar odun yığınları ve binler denizler kadar gazyağı gerektir. Şimdi düşün; onu odunsuz, gazsız daimî ışıklandıran Kadîr-i Zülcelal'in haşmetine, hikmetine, kudretine Güneş'in zerrelere adedince "Sübhanallah, Mâşâallah, Bârekâllah" de.}* kömürsüz, yağsız yandıran; söndürmeyen Hakîm-i Zülcelal'in hikmetine, kudretine bak. "Sübhanallah" de. Güneş'in müddet-i ömründe geçen dakikalarının âşirâtı adedince "Mâşâallah, Bârekâllah, Lâilahe İllâ Hu" söyle.

Demek bu semavî lâmbalarda gayet hârika bir intizam var ve onlara çok dikkatle bakılıyor. Güya o pek büyük ve pekçok kitle-i nariyelerin ve gayet çok kanadil-i nuriyelerin buhar kazanı ise, harareti tükenmez bir Cehennem'dir ki, onlara nursuz hararet veriyor. Ve o elektrik lâmbalarının makinesi ve merkezî fabrikası, daimî bir Cennet'tir ki, onlara nur ve ışık veriyor. İsm-i Hakem ve Hakîm'in cilve-i a'zamıyla, intizamla yanmakları devam ediyor. Ve hâkeza...

Bunlara kıyasen yüzer fennin herbirisinin kat'î şهادetiyle, noksansız bir intizam-ı ekmele içinde hadsiz hikmetler, maslahatlarla bu kâinat tezyin edilmiştir. Ve o hârika ve ihatalı hikmetle, mecmu-u kâinata verdiği intizam ve hikmetleri, en küçük bir zîhayat ve bir çekirdekte küçük bir mikyasta dercetmiştir.

Ve malûm ve bedihîdir ki; intizam ile gayeleri ve hikmetleri ve faideleri takib etmek; ihtiyar ile, irade ile, kasd ile, meşiet ile olabilir; başka olamaz. İhtiyarsız, iradesiz, kasıdsız, şuursuz

esbab ve tabiatın işi olmadığı gibi, müdahaleleri dahi olamaz. Demek bu kâinatın bütün mevcudatındaki hadsiz intizam ve hikmetleriyle iktiza ettikleri ve gösterdikleri bir Fâil-i Muhtar'ı, bir Sâni'-i Hakîm'i bilmemek veya inkâr etmek, ne kadar acib bir cehalet ve divanelik olduğu tarif edilmez.

Evet dünyada en ziyade hayret edilecek birşey varsa, o da bu inkârdır. Çünkü kâinatın mevcudatındaki hadsiz intizam ve hikmetleriyle, vücud ve vahdetine şahidler bulunduğu halde; onu görmemek, bilmemek, ne derece körlük ve cehalet olduğunu, en kör cahil de anlar. Hattâ diyebilirim ki; ehl-i küfrün içinde, kâinatın vücudunu inkâr ettiklerinden ahamk zannedilen Sofestaîler, en akıllılarıdır. Çünkü kâinatın vücudunu kabul etmekle Allah'a ve Hâlık'ına inanmamak kabil ve mümkün olmadığından, kâinatı inkâra başladılar. Kendilerini de inkâr ettiler. "Hiçbir şey yok" diyerek akıldan istifa ederek, akıl perdesi altında sair mümkünlerin hadsiz akılsızlıklarından kurtulup, bir derece akla yanaşılar.

32.Söz(601)

ثُمَّ انْظُرْ إِلَى وَجْهِهِ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا... الخ Bu âyetin bir nevi tercümesi olan ثُمَّ انْظُرْ إِلَى وَجْهِهِ أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا... الخ tercümesidir. Yani âyet-i kerime nazar-ı dikkati semanın zînetli ve güzel yüzüne çeviriyor. Tâ dikkat-i nazar ile, semanın yüzünde fevkalâde sükûnet içinde bir sükûtu görüp, bir Kadîr-i Mutlak'ın emir ve teshiriyle o vaziyeti aldığını anlasın. Yoksa eğer başıboş olsa idiler, birbiri içinde o dehşetli hadsiz ecrâm, o gayet büyük küreler ve gayet sür'atli hareketleriyle öyle bir velveleyi çıkarmak lâzım idi ki, kâinatın kulağını sağır edecekti. Hem öyle bir zelzele-i herc ü merc içinde karışıklık olacaktı ki, kâinatı dağıtacaktı. Yirmi camus, birbiri içinde hareket etse ne kadar velveleli bir herc ü merce sebebiyet verdiği malûm. Halbuki Küre-i Arz'dan bin defa büyük ve top güllesinden yetmiş defa sür'atli hareket edenler, yıldızlar içerisinde var olduğunu kozmoğrafya söylüyor.

İşte sükûnet içindeki sükût-u ecrâmdan, Sâni'-i Zülcelal'in ve Kadîr-i Zülkemal'in derece-i kudret ve teshirini ve nücumun ona derece-i inkıyad ve itaatini anla. حَرَكَهٖ فِي جُحْمِهِ Hem semanın yüzünde, hikmet içinde bir hareketi görmeyi âyet emrediyor. Evet gayet acib ve azîm o harekât, gayet dakik ve geniş hikmet içindedir. Nasılki bir fabrikanın çarklarını ve dolaplarını bir hikmet içinde çeviren bir san'atkar, fabrikanın azamet ve intizamı derecesinde derece-i san'at ve mehareti gösterir. Öyle de: Koca Güneşe, seyyarat ile beraber fabrika vaziyetini veren ve o müdhiş azîm küreleri sapan taşları misillü ve fabrika çarkları gibi etrafında döndüren bir Kadîr-i Zülcelal'in derece-i kudret ve hikmeti, o nisbette nazara tezahür eder. تَلَّأَلُ فِي حِشْمَةٍ تَبَسُّمًا فِي زِينَةٍ Yani: Hem semavat yüzünde, öyle bir haşmet içinde bir parlamak ve bir zînet içinde bir tebessüm var ki; Sâni'-i Zülcelal'in ne kadar muazzam bir saltanatı, ne kadar güzel bir san'atı olduğunu gösterir. Donanma günlerinde kesretli elektrik lâmbaları, sultanın derece-i haşmetini ve terakkiyat-ı medeniyede derece-i kemalini gösterdiği gibi; koca semavat o haşmetli, zînetli yıldızlarıyla Sâni'-i Zülcelal'in kemal-i saltanatını ve cemal-i san'atını, öylece nazar-ı dikkate gösteriyorlar.

مَعَ انْتِظَامِ الْخُلُقَةِ مَعَ إِتْرَانِ الصَّنْعَةِ Hem diyor ki: Semanın yüzündeki mahlukatın intizamını, dakik mizanlar içinde masnuatın mevzuniyetini gör ve anla ki: Onların Sâni'i ne kadar Kadîr ve ne kadar Hakîm olduğunu bil. Evet muhtelif ve küçük cirimleri veyahut hayvanları döndüren ve bir vazife için çeviren ve bir mizan-ı mahsus ile, herbirini muayyen bir yolda sevkeden bir zâtın derece-i iktidar ve hikmetini ve hareket eden cirimlerin ona derece-i itaat ve müsahhariyetlerini gösterdikleri gibi, koca semavat o dehşetli azametiyle hadsiz yıldızlarıyla ve o yıldızlar da dehşetli büyüklükleriyle ve gayet şiddetli hareketleriyle beraber, zerre miktar ve bir sâniyecik kadar hududlarından tecavüz etmemeleri, bir âşire-i dakika kadar

vazifelerinden geri kalmamaları, Sâni'-i Zülcelal'lerinin ne kadar dakik bir mizan-ı mahsus ile rububiyetini icra ettiğini nazar-ı dikkate gösterirler. Hem de şu âyet gibi Sure-i Amme'de ve sair âyetlerde beyan olunan teshir-i Şems ve Kamer ve nücumla işaret ettiği gibi: تَشْعُشُعُ سِرَاجُهَا تَهْلُلُ مُصْبَاحُهَا تَلْتَلُو نُجُومُهَا تُغْلِي لَأَهْلَ النَّهْيِ سُلْطَنَةٌ بِلَا انْتِهَاءٍ Yani: Semanın müzeyyen tavanına, güneş gibi ışık verici, ısındırıcı bir lâmbayı takmak; gece gündüz hatlarıyla, kış yaz sahifelerinde mektubat-ı Samedaniyeyi yazmasına bir nur hokkası hükmüne getirmek ve yüksek minare ve kulelerdeki büyük saatların parlayan akrepleri misillü, kubbe-i semada Kameri, zamanın saat-ı kübrasına bir akreb yapmak; mütefavit çok hilâller suretinde her geceye güya ayrı bir hilâl bırakıp, sonra dönüp kendine toplamak, menzillerinde kemal-i mizanla, dakik hesabla hareket ettirmek ve kubbe-i semada parlayan, tebessüm eden yıldızlarla, göğün güzel yüzünü yaldızlamak, elbette nihayetsiz bir saltanat-ı rububiyetin şeaîridir. Zîşuura, onu iş'ar eden muhteşem bir uluhiyetin işaretidir. Ehl-i fikri, imana ve tevhide davet eder.

İşarat-ül İ'caz (118)

Kur'an-ı Kerim'in kâinattan yaptığı bahis tebaîdir, kasdî değildir. Yani ligayrihîdir, lizâtihî değildir. Yani Kur'an-ı Kerim Cenab-ı Hakk'ın vücud, vahdet ve azametini istidlal suretiyle kâinattan bahsetmiştir. Yoksa kâinatın bizzât keyfiyetini izah etmek için değildir. Çünkü Kur'an-ı Kerim coğrafya, kozmoğrafya gibi kasden kâinatın keyfiyetinden mana-yı ismiyle bahseden bir fen, bir kitab değildir. Ancak kâinat sahifesinde yazılan san'at-ı İlahiyenin nakışları ve kudretin hilkat mu'cizeleri ve kozmoğrafyacılara hayrette bırakan nizam ve intizamla, mana-yı harfiyle Sâni' ve Nazzam-ı Hakikî'ye istidlal keyfiyetini öğretmek için nâzil olan bir kitabdır. Binaenaleyh san'at, kasd, nizam kâinatın her zerresinde bulunur, matlub hasıl olur. Teşekkülü nasıl olursa olsun, bizim matlubumuza taalluku yoktur. Febinâen alâ zâlik mademki Kur'anın kâinattan bahsi istidlal içindir ve delilin de müddeadan evvel malûm olması şarttır ve delilin muhatablarca vuzuhu müstahsendir; bazı âyetlerin onların hissiyatına ve edebî malûmatlarına imale etmesi ve benzetmesi, mukteza-yı belâgat ve irşad olmaz mı? Fakat bu âyetlerin, hissiyatlarına imale etmesi mes'elesi, o hissiyata kasden delalet etmek için değildir.

33.Söz (657)

Altıncı Pencere

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفَلَكَ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

Şu âyet, vücub ve vahdeti gösterdiği gibi, bir ism-i a'zamı gösteren gayet büyük bir penceredir. İşte şu âyetin hülâsat-ül hülâsası şudur ki: Kâinatın ulvî ve süflî tabakatındaki bütün âlemler ayrı ayrı lisanla birtek neticeyi, yani birtek Sâni'-i Hakîm'in rububiyetini gösteriyorlar. Şöyle ki: Nasıl göklerde (hattâ Kozmoğrafyanın itirafıyla dahi) gayet büyük neticeler için gayet muntazam hareketler, bir Kadîr-i Zülcelal'in vücud ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir. Öyle de: Zeminde bilmüşahede (hattâ Coğrafyanın şهادetiyle ve ikrarıyla) gayet büyük maslahatlar için mevsimlerdeki gibi gayet muntazam tahavvülâtlar dahi, aynı o Kadîr-i Zülcelal'in vücub ve vahdetini ve kemal-i rububiyetini gösterir.

FENLERİN HAKİKATI RİSALE-İ NUR'DA NASIL İZAH EDİLMİŞ

KOZMOĞRAFYA

13.Söz (157)

Hem nasılkı: Bir hârîka şehirde milyonlar elektrik lâmbaları hareket ederek her yeri gezerler, yanmak maddeleri tükenmiyor bir tarzdaki elektrik lâmbaları ve fabrikası, şeksiz, bedahetle elektriği idare eden ve seyyar lâmbaları yapan ve fabrikayı kuran ve iştiâl maddelerini getiren bir mu'cizekâr ustayı ve fevkalâde kudretli bir elektrikçiye hayretler ve tebriklerle tanıttırır, yaşasınlar ile sevdendir. Aynen öyle de, bu âlem şehirde dünya sarayının damındaki yıldız lâmbaları, bir kısmı -kozmoğrafyanın dediğine bakılsa- küre-i arzdan bin defa büyük ve top güllesinden yetmiş defa sür'atli hareket ettikleri halde, intizamını bozmuyor, birbirine çarpmıyor, sönmüyor, yanmak maddeleri tükenmiyor. Okuduğunuz kozmoğrafyanın dediğine göre, küre-i arzdan bir milyon defadan ziyade büyük ve bir milyon seneden ziyade yaşayan ve bir misafirhane-i Rahmaniyyede bir lâmba ve soba olan güneşimizin yanmasının devamı için, her gün küre-i arzın denizleri kadar gazyağı ve dağları kadar kömür veya bin arz kadar odun yığınları lâzımdır ki sönmessin. Ve onu ve onun gibi ulvî yıldızları gazyağısız, odunsuz, kömürsüz yandıran ve söndürmeyen ve beraber çabuk gezdiren ve birbirine çarptırmayan bir nihayetsiz kudreti ve saltanatı, ışık parmaklarıyla gösteren bu kâinat şehir-i muhteşemindeki dünya sarayının elektrik lâmbaları ve idareleri ne derece o misalden daha büyük, daha mükemmeldir. O derecede sizin okuduğunuz veya okuyacağınız fenn-i elektrik mikyasıyla bu meşher-i a'zam-ı kâinatın Sultanını, Münevvirini, Müdebbirini, Sâni'ini, o nuranî yıldızları şahid göstererek tanıttırır. Tesbihatla, takdisatla sevdendir, perestîş ettirir.

31.Söz (572)

Her zîlim aklıyla kozmoğrafya kanunlarına binip, yıldızların tâ arkasına bir dakikada gider.

Söz (601)

Halbuki Küre-i Arz'dan bin defa büyük ve top güllesinden yetmiş defa sür'atli hareket edenler, yıldızlar içerisinde var olduğunu kozmoğrafya söylüyor.

Lem'a (68)

فَسَوِّيهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ âyetinde, kısa nazarlı ve dar fikirli bir tabaka-i insaniye, hava-yı nesimînin tabakatını fehmeder. Ve Kozmoğrafya ile sersemleşmiş diğer bir tabaka-i insaniye dahi, elsine-i enamda seb'a-i seyyare ile meşhur yıldızları ve medarlarını fehmeder.

14.Lem'a (93)

Eski Kozmoğrafya nazarında Güneş gezer. Güneş'in her otuz derecesini, bir burç tabir etmişler. O burçlardaki yıldızların aralarında birbirine rabtedecek farazî hatlar çekilse, birtak vaziyyet hasıl olduğu vakit, bazı esed (yani arslan) suretini, bazı terazi manasına olarak mizan suretini, bazı öküz manasına sevr suretini, bazı balık manasına hut suretini göstermişler. O münasebete binaen o burçlara o isimler verilmiş. Şu asrın Kozmoğrafyası nazarında ise, Güneş gezmiyor. O burçlar boş ve muattal ve işsiz kalmışlar. Güneş'in bedeline Küre-i Arz geziyor. Öyle ise o boş, işsiz burçlar ve yukarıdaki muattal daireler yerine, yerde Arz'ın medar-ı senevîsinde küçük mikyasta o daireleri teşkil etmek gerektir. Şu halde buruc-u semaviye, Arz'ın medar-ı senevîsinde temessül edecek. Ve o halde Küre-i Arz her ayda buruc-

u semaviyenin birinin gölgesinde ve misalindedir. Güya Arz'ın medar-ı senevîsi bir âyine hükmünde olarak, semavî burçlar onda temessül ediyor.

30.Lem'a (314)

{(Haşiye): Acaba dünya sarayını ısındıran Güneş sobasına veyahud lâmbasına ne kadar odun ve kömür ve gazyağı lâzım olduğu hesabedilsin. Her gün yanması için -Kozmoğrafya'nın sözüne bakılsa- bir milyon Küre-i Arz kadar odun yığınları ve binler denizler kadar gazyağı gerektir. Şimdi düşün; onu odunsuz, gazsız daimî ışıklandıran Kadîr-i Zülcelal'in haşmetine, hikmetine, kudretine Güneş'in zerrelere adedince "Sübhanallah, Mâşâallah, Bârekâllah" de.}

15.Şua (638)

Seyahatındaki yüzer müşahadatından üçüncü nümunesi: Hâlıkını, isimlerinin ve sıfatlarının tecelli ve cilveleriyle tanımak isteyen o dünya seyyahı, akıl ve hayaline dedi ki: "Haydi! Ruhlar ve melekler gibi biz dahi cesedimizi yerde bırakıp göklere çıkacağız. Hâlıkımızı semavattakilerden soracağız. Ruh hayale ve akıl fikre bindiler, semaya çıktılar. Kozmoğrafya fennini kendilerine rehber ettiler. Dini dinlemeyen bir felsefe nazarıyla, mağdub dâllin cereyanlarıyla baktılar. Gördü ki: Küre-i arzdan bin defa büyük, top güllesinden yüz defa çabuk hareket edenler içlerinde bulunan binler kütleler, ateş saçan yıldızlar, şuursuz, camid, serseri gibi birbiri içinde sür'atle gezerler. Bir dakika bir tesadüfle biri yolunu şaşırsa; o boş ve hududsuz ve hadsiz, nihayetsiz âlemde bir şuursuz küre ile çarpmak suretinde kıyamet gibi bir herc ü merce sebep olur.

İşarat-ül İ'caz (118)

Kur'an-ı Kerim coğrafya, kozmoğrafya gibi kasden kâinatın keyfiyetinden mana-yı ismiyle bahseden bir fen, bir kitab değildir. Ancak kâinat sahifesinde yazılan san'at-ı İlahiyenin nakışları ve kudretin hilkat mu'cizeleri ve kozmoğrafyacıları hayrette bırakan nizam ve intizamlar, mana-yı harfiyle Sâni' ve Nazzam-ı Hakikî'ye istidlal keyfiyetini öğretmek için nâzil olan bir kitabdır.

19.Lem'a (147)

"İlm-i Tıbb'ı iki satırla topluyorum. Sözün güzelliği kısalığındadır. Yediğin vakit az ye. Yedikten sonra dört-beş saat kadar daha yeme. Şifa, hazımdadır. Yani, kolayca hazmedeceğin mikdarı ye. Nefse ve mideye en ağır ve yorucu hal, taam taam üstüne yemektir." {(Haşiye): Yani vücuda en muzır, dört beş saat fasıla vermeden yemek yemek veyahut telezzüz için mütelevvi yemekleri birbiri üstüne mideye doldurmaktır.}

Kastamonu Lahikası (232)

İki gün evvel, İsm-i Hakem Nüktesi'ni okuyan bir Nakşî dervîşi, güneşin ve manzumesinin bahsini, Risale-i Nur mesleğine vech-i tatbikini anlamamış. Demiş: "Bu da ehl-i fen ve kozmoğrafyacılar gibi bahseder" tevehhüm etmiş. Yanımda ona okundu, ayıldı. "Bu bütün bütün başkadır" dedi. Demek kozmoğrafyacılar gibi ehl-i fennin en son ve geniş nokta-i istinadları ve medar-ı gafletleri olan perdelerde nur-u ehadiyeti gösteriyor. Orada da düşmanlarını takib ediyor. En uzak tahassüngâhlarını bozuyor. Her yerde, huzura bir yol gösteriyor. Eğer güneşe kaçsa, ona der: "O bir soba, bir lâmbadır. Odununu, gazyağını veren kimdir? Bil, ayıl!" Başına vurur.

Hem kâinatı baştan başa âyineler hükmünde tecelliyat-ı esmaya mazhariyetlerini öyle gösteriyor ki, gafletin imkânı olmuyor. Hiçbir şey, huzura mani' olmuyor. Ehl-i tarîkat ve hakikat gibi huzur-u daimî kazanmak için, kâinatı ya nefyetmek veya unutmak, daha hatıra getirmemek değil; belki kâinat kadar geniş bir mertebe-i huzuru kazandırdığını ve geniş ve küllî ve daimî kâinat vüs'atinde bir ubudiyet dairesini açtığını gördüm. Daha var. Fakat şimdi bu kadar yazdırıldı.

FENN-İ COĞRAFYA

Yirmiikinci Pencere

Söz(673)

أَلَمْ نُجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا

فَانْظُرْ إِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا

Küre-i Arz bir kafadır ki, yüzbin ağzı vardır. Herbir ağzında, yüzbin lisanı vardır. Her lisanında, yüzbin bürhanı var ki; herbiri çok cihetle Vâcib-ül Vücud, Vâhid-i Ehad, herşeye kadîr, herşeye alîm bir Zât-ı Zülcelal'in vücub-u vücuduna ve vahdetine ve evsaf-ı kudsiyesine ve esma-i hüsnasına şehadet ederler. Evet arzın evvel-i hilkatına bakıyoruz ki: Mayi haline gelen bir madde-i seyyaleden taş ve taştan toprak halkedilmiş. Mayi kalsaydı, kabil-i sükna olmazdı. O mayi taş olduktan sonra, demir gibi sert olsa idi kabil-i istifade olmazdı. Elbette buna bu vaziyeti veren, yerin sekenelerinin hacetlerini gören bir Sâni'-i Hakîm'in hikmetidir. Sonra tabaka-i turabiye, dağlar direği üzerine atılmış, tâ içindeki dâhilî inkılablardan gelen zelzeleler, dağlarla teneffüs edip, zemini hareketinden ve vazifesinden şaşırtmasın. Hem denizin istilâsından toprağı kurtarsın. Hem zîhayatların levazımat-ı hayatiyesine birer hazine olsun. Hem havayı tarasın, gazat-ı muzırradan tasfiye etsin, tâ teneffüse kabil olsun. Hem suları biriktirip iddihar etsin. Hem zîhayata lâzım olan sair madenlere menşe' ve medar olsun.

İşte bu vaziyet bir Kadîr-i Mutlak ve bir Hakîm-i Rahîm'in vücub-u vücuduna ve vahdetine gayet kat'î ve kuvvetli şehadet eder.

Ey coğrafyacı efendi! Bunu ne ile izah edersin? Hangi tesadüf şu acaib-i masnuat ile dolu sefine-i Rabbaniyeyi bir meşher-i acaib yaparak yirmidörtbin sene bir mesafede, bir senede sür'atle çevirip, onun yüzünde dizilmiş eşyadan hiçbir şey düşürmesin?

Hem zeminin yüzündeki acib san'atlara bak! Anasırlar, ne derece hikmetle tavzif edilmişler. Bir Kadîr-i Hakîm'in emriyle zemin yüzündeki Rahman misafirlerine nasıl güzel bakıyorlar, hizmetlerine koşuyorlar.

Hem acib ve garib san'atlar içinde rengârenk acib hikmetli zemin yüzünün sîmasındaki bu nakışlı çizgilere bak! Nasıl sekenelerine enhar ve çayları, deniz ve ırmakları, dağ ve tepeleri, ayrı ayrı mahluklarına ve ibadına lâıyk birer mesken ve vesait-i nakliye yapmış. Sonra yüzbinler ecnas-ı nebatat ve enva'-ı hayvanatıyla kemal-i hikmet ve intizam ile doldurup hayat vererek şenlendirmek, vakit-bevakit muntazaman mevt ile terhis ederek boşaltıp yine muntazaman "Ba'sü ba'de-l mevt" suretinde doldurmak; bir Kadîr-i Zülcelal'in ve bir Hakîm-i Zülkemal'in vücub-u vücuduna ve vahdetine yüzbinler lisanlarla şehadet ederler.

Elhasıl: Yüzü, acaib-i san'ata bir meşher ve garaib-i mahlukata bir mahşer ve kafil-i mevcudata bir memur ve sufû-u ibadına bir mescid ve makarr olan zemin; bütün kâinatın kalbi hükmünde olduğundan, kâinat kadar nur-u vahdaniyeti gösterir.

İşte ey coğrafyacı efendi! Bu zemin kafası yüzbin ağız, herbirinde yüzbin lisan ile Allah'ı tanıttırsa ve sen Onu tanımazsan, başını tabiat bataklığına soksan, derece-i kabahatını düşün. Ne derece dehşetli bir cezaya seni müstehak eder, bil, ayıl ve başını bataklıktan çıkar. **أَمْنْتُ بِاللّٰهِ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ** de.

20.Söz (248)

Ey Benî-İsrail ve ey Benî-Âdem! Sizlere ne olmuş ki: Kalbleriniz taştan daha camid ve daha ziyade katılaştırmıştır. Zira görmüyor musunuz ki, o pek sert ve pek camid ve toprak altında bir tabaka-i azîme teşkil eden o koca taşlar, o kadar evamir-i İlahiye'ye karşı mutî' ve müsahhar ve icraat-ı Rabbaniye altında o kadar yumuşak ve emirberdir ki, havada ağaçların teşkilinde tasarrufat-ı İlahiye ne derece sühuletle cereyan ediyor. Öyle de; taht-ez zemin ve o sert, sağır taşlarda o derece sühulet ve intizam ile, hattâ damarlara karşı kanın cvelanı gibi muntazam su cedvelleri *{(Haşiye): Evet, zemin denilen muhteşem ve seyyar sarayın temel taşı olan taş tabakasının Fâtır-ı Zülcelal tarafından tavzif edilen en mühim üç vazifeyi beyan etmek, ancak Kur'an'a yakışır. İşte birinci vazifesi: Toprağın, kudret-i Rabbaniye ile nebatata analık edip yetiştirdiği gibi, kudret-i İlahiye ile taş dahi toprağa dâyelik edip yetiştiriyor. İkinci vazifesi: Zeminin bedeninde deveran-ı dem hükmünde olan suların muntazam cvelanına hizmetidir. Üçüncü vazife-i fitriyesi: Çeşmelerin ve ırmakların, uyûn ve enharın muntazam bir mizan ile zuhur ve devamlarına hazinedarlık etmektir. Evet taşlar, bütün kuvvetiyle ve ağızlarının dolusuyla akıttıkları âb-ı hayat suretinde, delail-i vahdaniyeti zemin yüzüne yazıp serpiyor.}* ve su damarları, kemal-i hikmetle o taşlarda mukavemet görmeyerek cereyan ediyor. Hem havada nebatat ve ağaçların dallarının sühuletle suret-i intişarı gibi; o derece sühuletle köklerin nazik damarları, yer altındaki taşlarda mümanaat görmeyerek evamir-i İlahî ile muntazaman intişar ettiğini Kur'an işaret ediyor ve geniş bir hakikatı, şu âyetle ders veriyor ve o ders ile, o kasavetli kalblere bu manayı veriyor ve remzen diyor:

Ey Benî-İsrail ve ey Benî-Âdem! Za'f u acziniz içinde nasıl bir kalb taşıyorsunuz ki, öyle bir zâtın evamirine karşı o kalb kasavetle mukavemet ediyor. Halbuki o koca sert taşların tabaka-i muazzaması, o zâtın evamiri önünde kemal-i inkıyadla karanlıkta nazik vazifelerini mükemmel îfa ediyorlar. İtaatsizlik göstermiyorlar. Belki o taşlar, toprak üstünde bulunan bütün zevillhayata, âb-ı hayatla beraber sair medar-ı hayatlarına öyle bir hazinedarlık ediyor ve öyle bir adaletle taksimata vesiledir ve öyle bir hikmetle tevziata vasıta oluyor ki, Hakîm-i Zülcelal'in dest-i kudretinde, balmumu gibi ve belki hava gibi yumuşaktır, mukavemetsizdir ve azamet-i kudretine karşı secdededir. Zira toprak üstünde müşahede ettiğimiz şu masnuat-ı muntazama ve şu hikmetli ve inayetli tasarrufat-ı İlahiye misillü, zemin altında aynen cereyan ediyor.

25.Söz (377)

Meselâ: Ondokuzuncu Söz'ün âhırinde isbat edildiği gibi, **تَجْرِي السَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا** deki **تَجْرِي** kelimesi şöyle bir üslûb-u âlîye pencere açar. Şöyle ki: **تَجْرِي** lafzıyla yani: "Güneş döner" tabiriyle kış ve yaz, gece ve gündüzün deveranındaki muntazam tasarrufat-ı kudret-i İlahiye'yi ihtar ile Sâni'in azametini ifham eder. Ve o mevsimlerin sahifelerinde kalem-i kudretin yazdığı mektubat-ı Samedaniyeye nazarı çevirir, Hâlık-ı Zülcelal'in hikmetini i'lam eder.

وَجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا Yani, lâmba tabiriyle şöyle bir üslûba pencere açar ki: Şu âlem bir saray ve içinde olan eşya ise insana ve zîhayata ihzar edilmiş müzeyyenat ve mat'umat ve levazımat olduğunu ve Güneş dahi müsahhar bir mumdar olduğunu ihtar ile, Sâni'in haşmetini ve Hâlıkın ihsanını ifham ederek tevhide bir delil gösterir ki; müşriklerin en mühim, en parlak mabud zannettikleri Güneş, müsahhar bir lâmba, camid bir mahluktur. Demek "sirac" tabirinde Hâlık'ın azamet-i rububiyetindeki rahmetini ihtar eder. Rahmetin vüs'atindeki ihsanını ifham eder. Ve o ifhamda saltanatının haşmetindeki keremini ihsas eder. Ve bu ihsasta vahdaniyeti ilam eder ve manen der: "Camid bir sirac-ı müsahhar, hiçbir cihette ibadete lâıyk olamaz."

Hem cereyan-ı نُجْرَى tabirinde gece gündüzün, kış ve yazın dönmelerindeki tasarrufat-ı muntazama-i acibeyi ihtar eder ve o ihtarda, rububiyetinde münferid bir Sâni'in azamet-i kudretini ifham eder. Demek Şems ve Kamer noktalarından beşerin zihnini gece ve gündüz, kış ve yaz sahifelerine çevirir ve o sahifelerde yazılan hâdisatın satırlarına nazar-ı dikkati celbeder. Evet Kur'an Güneş'ten Güneş için bahsetmiyor. Belki onu ışıklandıran zât için bahsediyor. Hem Güneş'in insana lüzumsuz olan mahiyetinden bahsetmiyor. Belki Güneş'in vazifesinden bahsediyor ki, san'at-ı Rabbaniyenin intizamına bir zenberek ve hilkat-i Rabbaniyenin nizamına bir merkez, hem Nakkaş-ı Ezeli'nin gece gündüz ipleriyle dokuduğu eşyadaki san'at-ı Rabbaniyenin insicamına bir mekik vazifesini yapıyor. Daha sair kelimat-ı Kur'aniyeyi bunlara kıyas edebilirsiniz. Âdeta basit, me'luf birer kelime iken, latif manaların definelerine birer anahtar vazifesini görüyor.

İşte ekseriyetle üslûb-u Kur'anın geçen tarzlarda ulvî ve parlak olduğundandır ki; bazan bir bedevî arab birtek kelâma meftun olur, Müslüman olmadan secdeye giderdi. Bir bedevî فَاصْدَعْ kelâmını işittiği anda secdeye gitti. Ona dediler: "Müslüman mı oldun?" "Yok" dedi, "Ben şu kelâmın belâgatına secde ediyorum."

7.Şua (113)

dağlar ve sahralar, seyahat-ı fikriyede bulunan o yolcuyu çağırıyorlar, "Sahifelerimizi de oku!" diyorlar. O da bakar, görür ki: Dağların küllî vazifeleri ve umumî hizmetleri o kadar azametli ve hikmetlidirler; akılları hayret içinde bırakır. Meselâ: Dağların zeminden emr-i Rabbanî ile çıkmaları ve zeminin içinde, inkılabat-ı dâhiliyeden neş'et eden heyecanını ve gazabını ve hiddetini, çıkmalarıyla teskin ederek; zemin o dağların fışkırmasıyla ve menfeziyle teneffüs edip, zararlı olan sarsıntılardan ve zelzele-i muzırradan kurtulup, vazife-i devriyesinde sekenesinin istirahatlarını bozmuyor. Demek nasılki sefineleri sarsıntıdan vikaye ve müvazenelerini muhafaza için onların direkleri üstünde kurulmuş; öyle de dağlar, zemin sefinesine bu manada hazineli direkler olduklarını, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan وَالْجِبَالُ أَوْتَادٌ* وَالْقَيْنَافِيهَارُ وَاسِي* وَالْجِبَالُ أَلَارُ سِيهَا gibi çok âyetlerle ferman ediyor.

Hem meselâ, dağların içinde zîhayata lâzım olan her nevi menba'lar, sular, madenler, maddeler, ilâçlar o kadar hakîmane ve müdebbirane ve kerimane ve ihtiyatkârane iddihar ve ihzar ve istif edilmiş ki; bilbedahe kudreti nihayetsiz bir Kadîr'in ve hikmeti nihayetsiz bir Hakîm'in hazineleri ve anbarları ve hizmetkârları olduklarını isbat ederler, diye anlar. Ve sahra ve dağların dağ kadar vazife ve hikmetlerinden bu iki cevhere sairlerini kıyas edip, dağların ve sahraların umum hikmetleriyle, hususan ihtiyatî iddiharlar cihetiyle getirdikleri şehadeti ve söyledikleri "Lâ ilahe illâ Hû" tevhidini, dağlar kuvvetinde ve sebatında ve sahralar genişliğinde ve büyüklüğünde görür, "Âmentü Billah" der.

7.Şua (112)

Sonra denizlerin içlerine bakar, görür ki: Gayet güzel ve zînetli ve muntazam cevherlerinden başka, binlerce çeşit hayvanatın iâşe ve idareleri ve tevellüdat ve vefiyatları o kadar muntazamdır; basit bir kum ve acı bir sudan verilen erzakları ve tayinatları o kadar mükemmeldir ki, bilbedahe bir Kadîr-i Zülcelal'in, bir Rahîm-i Zülcemal'in idare ve iâşesiyle olduğunu isbat eder.

Sonra o misafir, nehirlerle bakar, görür ki: Menfaatleri ve vazifeleri ve vâridat ve sarfiyatları o kadar hakîmane ve rahîmanedir; bilbedahe isbat eder ki, bütün ırmaklar, pınarlar, çaylar, büyük nehirler, bir Rahman-ı Zülcelali Ve-l İkrâm'ın hazine-i rahmetinden çıkıyorlar ve akıyorlar. Hattâ o kadar fevkalâde iddihar ve sarfediliyorlar ki, "Dört nehir Cennet'ten geliyorlar." diye rivayet edilmiş. Yani; zahîrî esbabın pek fevkinde olduklarından, manevî bir cennetin hazinesinden ve yalnız gaybî ve tükenmez bir menbain feyzinden akıyorlar demektir. Meselâ: Mısır'ın kumistanını bir cennete çeviren Nil-i Mübarek; cenub tarafından, "Cebel-i Kamer" denilen bir dağdan mütemadiyen küçük bir deniz gibi tükenmeden akıyor. Altı aydaki sarfiyatı dağ şeklinde toplansa ve buzlansa, o dağdan daha büyük olur. Halbuki o dağdan ona ayrılan yer ve mahzen, altı kısmından bir kısım olmaz. Vâridatı ise; o muntaka-i harrede pek az gelen ve susamış toprak çabuk yuttuğu için mahzene az giden yağmur, elbette o müvazene-i vasiayı muhafaza edemediğinden, o Nil-i Mübarek âdet-i arziye fevkinde bir gaybî cennetten çıkıyor diye rivayeti, gayet manidar ve güzel bir hakikatı ifade ediyor.

İşte, deniz ve nehirlerin denizler gibi hakikatlarının ve şهادetlerinin binden birisini gördü. Ve umumu bil'icma' denizlerin büyüklüğü nisbetinde bir kuvvetle "Lâ ilahe illâ Hû" der ve bu şهادete denizler mahlukatı adedince şahidler gösterir diye anladı.

FENN-İ ZERRAT(KUANTUM)

30.Söz (547)

[Tahavvülât-ı zerrata dair]

Şu âyetin hazinesinden bir zerreye işaret edecektir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَالِمِ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرُ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ

[Şu âyetin pek büyük hazinesinden bir miskal zerre miktarında, yani zerre sandukçasında olan cevheri gösterir ve zerrenin hareket ve vazifesinden bir nebze bahseder. Şu maksad, bir "Mukaddime" ile "Üç Nokta"dan ibarettir.]

Mukaddime

Tahavvülât-ı zerrat; Nakkaş-ı Ezeli'nin kalem-i kudreti, kitab-ı kâinata yazdığı âyât-ı tekvinîyenin hengâmındaki ihtizazatı ve cevelanıdır. Yoksa Maddiyyun ve Tabiiyyunların tevehhüm ettikleri gibi tesadüf oyuncağı ve karışık, manasız bir hareket değildir. Çünkü bütün mevcudat gibi zerreler ve herbir zerre, mebd'e-i hareketinde "Bismillah" der. Çünkü nihayetsiz, kuvvetinden fazla yükleri kaldırır ve buğday tanesi kadar bir çekirdeğin koca bir çam ağacı gibi bir yükü omzuna alması gibi... Hem vazifesinin hitamında "Elhamdülillah" der. Çünkü bütün ukûlü hayrette bırakan hikmetli bir cemal-i san'at, faideli bir hüsn-ü nakış

[illegible]

sahife-i misaliyesi olan "Levh-i Mahv-İsbat"ta kelimat-ı kudreti yazmak ve çizmekten gelen harekâtır ve manidar ihtizazattır.

BİRİNCİ NOKTA: İki Mebhasır.

Birinci Mebhas: Her zerrede -hem hareketinde, hem sükûnetinde- iki güneş gibi iki nur-u tevhid parlıyor. Çünkü Onuncu Söz'ün Birinci İşaretinde icmalen ve Yirmiikinci Söz'de tafsilen isbat edildiği gibi; herbir zerre, eğer memur-u İlahî olmazsa ve onun izni ve tasarrufu ile hareket etmezse ve ilim ve kudretiyle tahavvül etmezse; o vakit herbir zerrenin nihayetsiz bir ilmi, hadsiz bir kudreti, herşeyi görür bir gözü, herşeye bakar bir yüzü, herşeye geçer bir sözü bulunmak lâzım gelir. Çünkü anasırın herbir zerresi, herbir cism-i zîhayatta muntazaman işler veya işleyebilir. Eşyanın intizamı ve kavanin-i teşekkülâtı birbirine muhalıftır. Onların nizamı bilinmezse, işlenilmez; işlenilse de yanlışsız yapılmaz. Halbuki yanlışsız yapıyor. Öyle ise o hizmet eden zerreler, ya bir ilm-i muhit sahibinin izin ve emriyle ve ilim ve iradesiyle işliyorlar veyahut kendilerinde öyle bir muhit ilim ve kudret bulunmak lâzım geliyor. Evet havanın herbir zerresi, herbir zîhayatın cismine, herbir çiçeğin herbir meyvesine, herbir yaprağın binasına girip işleyebilir. Halbuki onların teşkilâtları ayrı ayrı tarzdadır, başka başka nizamı var. Bir incir meyvesinin fabrikası, faraza çuha makinesi gibi olsa; bir nar meyvesinin fabrikası da şeker makinesi gibi olacaktır ve hâkeza.. o binaların, o cisimlerin programları birbirinden başkadır. Şimdi şu zerre-i havaiye, bütün onlara girer veya girebilir ve gayet hakîmane ve üstadane yanlışsız olarak işler, vaziyetler alır. Vazifesi bittikten sonra kalkar gider. İşte müteharrik havanın müteharrik zerresi, ya nebatata ve hayvanata, hattâ meyvelerine ve çiçeklerine giydirilen suretlerin, mikdarların teşkilâtını, biçimini bilmesi lâzımgeldiği veyahut onlar, bir bilenin emir ve iradesiyle memur olması lâzım geldiği gibi; sâkin toprak, sâkin olan herbir zerresi; bütün çiçekli nebatatın ve meyvedar ağaçların tohumlarına medar ve menşe' olmak kabil olduğundan hangi tohum gelse o zerrede, yani misliyet itibariyle bir zerre hükmünde olan bir avuç toprakta kendine mahsus bir fabrika ve bütün levazimatına ve teşkilâtına lâzım bütün cihazatı bulunduğundan; o zerrede ve o zerrenin kulübeciği olan o bir avuç toprakta; eşcar ve nebatat ve çiçekler ve meyveler enva'ı adedince muntazam manevî makine ve fabrikaları bulunması veyahut mu'cizekâr, herşeyi hiçten icad eder ve herşeyin herşeyini ve her cihetini bilir bir ilim ve kudret bulunması lâzımdır veyahut bir Kadîr-i Mutlak, bir Alîm-i Küll-i Şey'in emir ve izniyle, havl ve kuvvetiyle o vazifeler gördürülür.

Evet nasılkı bir acemî, ham, âmi, âdi, hem kör bir adam Avrupa'ya gitse; bütün fabrikalara, tezgâhlara girse, üstadane kemal-i intizam ile herbir san'atta, herbir binada işler, öyle eserler yapar ki nihayet derecede hikmetli, san'atlı, herkesi hayrette bırakıyor. Zerre miktar şuuru olan bilir ki: O adam, kendi başıyla işlemiyor. Belki bir üstad-ı küll, ona ders verir, işlettirir. Hem nasılkı bir kör, âciz, yerinden kalkamıyor, basit bir kulübeciğinde oturmuş bir adam bulunuyor. Halbuki o kulübeciğe bir dirhem gibi küçük bir taş, kemik ve pamuk gibi birer madde veriliyor. Halbuki o kulübecikten batmanlarla şeker, toprakla çuha, binlerle mücevherat, gayet san'atlı, murassaathı libaslar, lezzetli taamlar çıkıp gelse; zerre miktar aklı olan demeyecek mi ki: "O adam, gayet mu'cizekâr bir zâtın menşe-i mu'cizatı olan fabrikasının bir mandalı veyahut miskin bir kapıcısıdır." Aynen öyle de: Havanın zerreleri, herbiri birer mektubat-ı Samedaniye, birer antika-i san'at-ı Rabbaniye, birer mu'cize-i kudret, birer hârika-i hikmet olan nebatat ve eşcar, ezhar ve esmardaki harekât ve hidematları; bir Sâni'-i Hakîm-i Zülcelal'in, bir Fâtır-ı Kerim-i Zülcemal'in emir ve iradesiyle hareket ettiğini ve toprağın zerreleri dahi herbiri birer ayrı makine ve tezgâh, birer ayrı matbaa, birer ayrı hazine, birer ayrı antika ve Sâni'-i Zülcelal'in esmasını ilân eden birer ayrı ilânname ve kemalâtını söyleyen birer ayrı kaside hükmünde olan o tohumcuklarının, o çekirdeklerinin

sünbüllerine, ağaçlarına menşe' ve medar olmaları; Emr-i Kün Feyekûn'e mâlik, her şey emrine müsahhar bir Sâni'-i Zülcelal'in emriyle, izniyle, iradesiyle, kuvvetiyle olması; iki kerre iki dört eder gibi kat'îdir. Âmennâ.

İkinci Mebhas: Zerratin harekâtındaki vazifelere, hikmetlere küçük bir işarettir.

Evet, akılları gözlerine sukut etmiş Maddiyyunların hikmetsiz hikmetleri, abesiyet esasına istinad eden felsefeleri nazarında tesadüfle bağlı olan tahavvülât-ı zerratı, bütün düsturlarına üss-ül esas tutup, masnuat-ı İlahiye masdar göstermişler. Nihayetsiz hikmetlerle müzeyyen masnuatı; hikmetsiz, manasız, karmakarışık bir şeye isnad etmeleri, ne kadar hilaf-ı akıl olduğunu zerre miktar şuuru bulunan bilir.

Şimdi, Kur'an-ı Hakîm'in hikmeti nokta-i nazarında tahavvülât-ı zerratın pekçok gayeleri, hikmetleri ve vazifeleri vardır. **وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ** gibi çok âyetlerle hikmetlerine ve vazifelerine işaret eder. Nümune olarak birkaçına işaret ediyoruz.

Üçüncüsü: Nihayetsiz tecelliyat-ı esma-i İlahiyenin nakışlarını göstermekle, o esmanın cilvelerini ifade için mahdud bir zeminde hadsiz nukuş göstermek, küçük bir sahifede nihayetsiz maânîleri ifade edecek olan hadsiz âyâtı yazmak için Nakkaş-ı Ezeli zerratı, kemal-i hikmetle tahrik edip kemal-i intizamla tavzif etmiştir. Evet, geçen senenin mahsulâtıyla şu senenin mahsulâtının mahiyetleri bir hükmündedir. Fakat, maânîleri başka başkadır. Taayyünat-ı itibariyeyi değiştirmekle, maânîleri değiştir ve çoğalır. Taayyünat-ı itibariye ve teşahhusat-ı muvakkate, tebdil edildikleri ve zahiren fânî oldukları halde; onların maânî-i cemileleri muhafaza olunup, sabit ve bâki kalır. Şu ağacın geçen bahardaki yaprak ve çiçek ve meyvelerinin ruhları olmadığından, şu bahardaki emsalinin, hakikatça aynılarıdır. Yalnız teşahhusat-ı itibariyede fark var. Fakat o itibarî teşahhuslar, her vakit tecelliyatı tazelenmekte olan şuanat-ı esma-i İlahiyenin maânîlerini ifade için, şu bahardakiler ayrı teşahhusatla onların yerine geldiler.

Dördüncüsü: Hadsiz âlem-i misal gibi gayet geniş âlem-i melekût ve gayr-ı mahdud sair uhrevî âlemlere birer mahsulât veya tezyinat veya levazımat gibi onlara münasib şeyleri yetiştirmek için şu dar mezraa-i dünyada, zemin yüzünün tezgâhında ve tarlasında Hakîm-i Zülcelal, zerratı tahrik edip; kâinatı seyyale ve mevcudatı seyyare ederek, şu küçük zeminde o pek büyük âlemlere pek çok mahsulât-ı maneviye yetiştiriyor. Nihayetsiz hazine-i kudretinden nihayetsiz bir seyli, dünyadan akıttırıp âlem-i gayba ve bir kısmını âhîret âlemlerine döküyor.

Beşincisi: Nihayetsiz kemalât-ı İlahiye, hadsiz celevat-ı cemaliyeyi ve gayetsiz tecelliyat-ı celaliyeyi ve gayr-ı mütenahî tesbihat-ı Rabbaniyeyi şu dar ve mahdud zeminde ve mütenahî ve az bir zamanda göstermek için zerratı kemal-i hikmetle kudretiyle tahrik edip, kemal-i intizamla tavzif ederek; mütenahî bir zamanda, mahdud bir zeminde gayr-ı mütenahî tesbihat yaptırıyor. Gayr-ı mahdud tecelliyat-ı cemaliye ve celaliye ve kemaliyesini gösteriyor. Çok hakaik-i gaybiye ve çok semerat-ı uhreviye ve fânilerin bâki olan hüviyet ve suretlerinden pekçok nukuş-u misaliye ve çok manidar nüsuc-u levhiyeyi icad ediyor. Demek zerreyi tahrik eden; şu makasıd-ı azîmeyi, şu hikem-i cesîmeyi gösteren bir zâttır. Yoksa herbir zerrede, güneş gibi bir dimağ bulunması lâzım gelir.

Daha bu beş nümune gibi belki beşbin hikmetle tahrik olunan zerratın tahavvülâtını, o akılsız feylesoflar hikmetsiz zannetmişler ve hakikatta biri enfüsî, diğeri âfâkî iki hareket-i cezbekâranede zikir ve tesbih-i İlahî ile Mevlevî gibi zikreden ve deverana kalkan o zerrelere,

kendi kendine, sersem gibi dönüp oynuyorlar zu'metmişler. İşte bundan anlaşılıyor ki; onların ilimleri ilim değil, cehildir. Hikmetleri, hikmetsizliktir.

30.Söz (553)

İKİNCİ NOKTA: Herbir zerrede, Vâcib-ül Vücud'un vücuduna ve vahdetine iki şahid-i sadık vardır. Evet zerre acz ve cümduyla beraber şuurkârane büyük vazifeleri yapmakla, büyük yükleri kaldırmakla Vâcib-ül Vücud'un vücuduna kat'î şهادet ettiği gibi, harekâtında nizam-ı umumiye tevfiğ-i hareket edip her girdiği yerde ona mahsus nizam-ı müraat etmekle, her yerde kendi vatanı gibi yerleşmesiyle Vâcib-ül Vücud'un vahdetine ve mülk ve melekûnun mâliki olan zâtın ehadiyetine şهادet eder. Yani zerre kimin ise, gezdiği bütün yerler de onundur. Demek zerre, -çünkü âcizdir, yükü nihayetsiz ağırdır ve vazifeleri nihayetsiz çoktur- bir Kadîr-i Mutlak'ın ismiyle, emriyle kaim ve müteharrik olduğunu bildirir. Hem kâinatın nizam-ı külliyesini bilir bir tarzda tevfiğ-i hareket etmesi ve her yere manisiz girmesi; tek bir Alîm-i Mutlak'ın kudretiyle, hikmetiyle işlediğini gösterir.

Evet nasılkı bir nefer; takımında, bölüğünde, taburunda, alayında, fırkasında ve hâkeza herbir dairede birer nisbeti ve o nisbete göre birer vazifesi olduğunu ve o nisbetleri, o vazifeleri bilmekle tevfiğ-i hareket etmek, nizam-ı askeriye tahtında talim ve talimat görmekle bütün o dairelere kumanda eden birtek kumandan-ı a'zâmın emrine ve kanununa tebaiyetle oluyor. Öyle de herbir zerre, birbiri içindeki mürekkebatta birer münasib vaziyeti, ayrı ayrı maslahatlı birer nisbeti, ayrı ayrı muntazam birer vazifesi, ayrı ayrı hikmetli neticeleri bulunduğundan elbette o zerreyi, o mürekkebatta bütün nisbet ve vazifelerini muhafaza edip netice ve hikmetleri bozmayacak bir tarzda yerleştirmek; bütün kâinat kabza-i tasarrufunda olan bir zâta mahsustur.

Meselâ: Tefvik'in {(*) : *Nur'un birinci kâtibidir.*} gözbebeğinde yerleşen zerre, gözün a'sab-ı muharrike ve hassase ve şerayın ve evride gibi damarlara karşı münasib vaziyet alması ve yüzde ve sonra başta ve gövdede, daha sonra heyet-i mecmua-i insaniyede herbirisine karşı birer nisbeti, birer vazifesi, birer faydası kemal-i hikmetle bulunması gösteriyor ki; bütün o cismin bütün âzasını icad eden bir zât, o zerreyi o yerde yerleştirebilir. Ve bilhâssa rızık için gelen zerreler, rızık kâfilesinde seyr ü sefer eden o zerreler, o kadar hayret-feza bir intizam ve hikmetle seyr ü seyahat ederler ve öyle tavırlarda, tabakalarda intizamperverane geçip gelirler ve öyle şuurkârane ayak atıp hiç şaşımayaarak gele gele tâ beden-i zîhayatta dört süzgeçle süzölüp rızık muhtaç âza ve hüceyratın imdadına yetişmek için kandaki küreyvat-ı hamraya yüklenip bir kanun-u keremle imdada yetişirler. Ondan bilbedahe anlaşılır ki: Şu zerreleri binler muhtelif menzillerden geçiren, sevk eden; elbette ve elbette bir Rezzak-ı Kerim, bir Hallak-ı Rahîm'dir ki, kudretine nisbeten zerreler, yıldızlar omuz omuza müsavidirler.

Hem her bir zerre, öyle bir nakş-ı san'atta işler ki; ya bütün zerratla münasebettar, herbirisine ve umumuna hem hâkim ve hem herbirisine ve umumuna mahkûm bir vaziyette bulunmakla, o hayretfeza san'atlı nakş-ı ve hikmetnûma nakışlı san'atı bilir ve icad eder. Bu ise, binler defa muhaldır. Veya bir Sâni'-i Hakîm'in kanun-u kader ve kalem-i kudretinden çıkan, harekete memur birer noktadır. Nasılkı meselâ Ayasofya kubbesindeki taşlar, eğer mimarının emrine ve san'atına tâbi' olmazlarsa; herbir taşı, Mimar Sinan gibi dülgerlik san'atında bir mehareti ve sair taşlara hem mahkûm, hem hâkim olmak, yani "Geliniz, düşmemek, sukut etmemek için başbaşa vereceğiz." diye bir hüküm sahibi olması lâzımdır. Öyle de: Binler defa Ayasofya kubbesinden daha san'atlı, daha hayretli ve hikmetli olan masnuattaki zerreler, kâinat ustasının emrine tâbi' olmazlarsa; herbirine Sâni'-i Kâinat'ın evsafı kadar evsaf-ı kemal verilmesi lâzım gelir.

Feyâ Sübhanallah! Zındık maddiyyun gâvurlar bir Vâcib-ül Vücud'u kabul etmediklerinden, zerrat adedince bâtil âliheleri kabul etmeğe mezheblerine göre muztar kalıyorlar. İşte şu cihette münkir kâfir ne kadar feylesof, âlim de olsa; nihayet derecede bir cehl-i azîm içindedir, bir echel-i mutlaktır.

ÜÇÜNCÜ NOKTA: Şu nokta, Birinci Nokta'nın âhirinde va'd olunan altıncı hikmet-i azîmeye bir işarettir. Şöyle ki:

Yirmisekizinci Söz'ün İkinci Sualinin cevabındaki haşiyede denilmişti ki: Tahavvülât-ı zerratin ve zîhayat cisimlerde zerrat harekâtının binler hikmetlerinden bir hikmeti dahi, zerreleri nurlandırmaktır ve âlem-i uhrevîye binasına lââyık zerreler olmak için, hayattar ve manidar olmaktır. Güya cism-i hayvanî ve insanî hattâ nebatî; terbiye dersini almak için gelenlere bir

misafirhane, bir kışla, bir mekteb hükmündedir ki; camid zerreler ona girerler, nurlanırlar. Âdetâ bir talim ve talimata mazhar olurlar, letafet peyda ederler. Birer vazifeyi görmekle âlem-i bekaya ve bütün eczasıyla hayattar olan dâr-ı âhirete zerrat olmak için liyakat kesbederler.

Sual: Zerratin harekâtında şu hikmetin bulunması ne ile bilinir?

Elcevab: Evvelâ, bütün masnuatın bütün intizamıyla ve hikmetleriyle sabit olan Sâni'nin hikmetiyle bilinir. Çünkü en cüz'î bir şeye küllî hikmetleri takan bir hikmet; seyl-i kâinatın içinde en büyük faaliyet gösteren ve hikmetli nakışlara medar olan harekât-ı zerratı hikmetsiz bırakmaz. Hem en küçük mahlukatı, vazifelerinde ücretsiz, maaşsız, kemalsiz bırakmayan bir hikmet, bir hâkimiyet; en kesretli ve esaslı memurlarını, hizmetkârlarını nirsuz, ücretsiz bırakmaz.

Sâniyen: Sâni'-i Hakîm, anasırı tahrik edip tavzif ederek (onlara bir ücret-i kemal hükmünde) madeniyat derecesine çıkarmasıyla ve madeniyata mahsus tesbihatları onlara bildirmesiyle ve madeniyatı tahrik ve tavzif edip nebatat mertebeye hayatiyesinin makamını vermesiyle ve nebatatı rızık ederek tahrik ve tavzif ile hayvanat mertebeye letafetini onlara ihsan etmesiyle ve hayvanattaki zerratı tavzif edip rızık yoluyla hayat-ı insaniye derecesine çıkarmasıyla ve insanın vücudundaki zerratı süze süze tasfiye ve taltif ederek tâ dimağın ve kalbin en nazik ve latif yerinde makam vermesiyle bilinir ki; harekât-ı zerrat hikmetsiz değil, belki kendine lââyık bir nevi kemalâta koşturuluyor.

Sâlisen: Zîhayat cisimlerin zerratı içinde çekirdek ve tohumdaki gibi bir kısım zerreler öyle manevî bir nura, bir letafete, bir meziyete mazhar oluyorlar ki; sair zerrelere ve o koca ağaca bir ruh, bir sultan hükmüne geçer. İşte azîm bir ağacın bütün zerratı içinde bir kısım zerrelerin şu mertebeye çıkmaları, o ağacın tabaka-i hayatında çok devirleri ve nazik vazifeleri görmesiyle olduğundan gösteriyor ki: Sâni'-i Hakîm'in emriyle vazife-i fitrat içinde zerratin enva'-ı harekâtına göre onlara tecelli eden esmanın hesabına ve şerefine olarak birer manevî letafet, birer manevî nur, birer makam, birer manevî ders almalarını gösteriyor.

Elhasıl: Madem Sâni'-i Hakîm her şey için o şeye münasib bir nokta-i kemal ve ona lââyık bir mertebeye feyz-i vücud tayin edip ve o şeye, o nokta-i kemale sa'y edip gitmek için bir istidad vererek ona sevk ediyor. Ve bütün nebatat ve hayvanatta şu kanun-u rububiyet cari olmakla beraber, cemadatta dahi caridir ki; âdi toprağa, elmas derecesine ve cevahir-i âliye

Hem madem ruh cisme hâkim olduğu gibi; camid maddelerde dahi kaderin yazdığı evamir-i tekviniye, o maddelere hâkimdir. O maddeler, kaderin manevî yazısına göre mevki ve nizam alabilirler. Meselâ: Yumurtaların enva'ında ve nutfelerin aksamında ve çekirdeklerin esnafında ve tohumların ecnasında kaderin ayrı ayrı yazdığı evamir-i tekviniye cihetiyle ayrı ayrı makam ve nur sahibi oluyorlar. Ve o madde itibariyle mahiyetleri *{(Haşiye-1): Evet bütün onlar dört unsurdan mürekkebdir. Müvellid-ül-mâ, müvellid-ül-humuza, azot, karbon gibi maddelerden teşkil olunuyorlar. Maddece bir sayılabilirler. Farkları yalnız kaderin manevî yazısındadır.}* bir hükmünde olan o maddeler, hadsiz muhtelif mevcudata menşe' oluyorlar. Ayrı ayrı makam ve nur sahibi oluyorlar. Elbette hidemat-ı hayatiye ve hayattaki tesbihat-ı Rabbaniyede defaatla bir zerre bulunmuş ise ve hizmet etmiş ise, o zerrenin manevî alnında o manaların hikmetlerini, hiçbir şeyi kaybetmeyen kader kalemiyle kaydetmesi; mukteza-yı ihata-i ilmîdir. Ve şunda pek muazzam bir "Kanun-u İlm-i Muhit'in ucu görünüyor.

Öyle ise zerrelere {(Haşiye-2): Şu cevab, yedi "Madem" kelimelerine bakar.} başıboş değiller.

Netice-i Kelâm: Geçmiş yedi kanun, yani Kanun-u Rububiyet, Kanun-u Kerem, Kanun-u Cemal, Kanun-u Rahmet, Kanun-u Hikmet, Kanun-u Adl, Kanun-u İhata-i ilmî gibi pekçok muazzam kanunların görünen uçları arkalarında birer İsm-i A'zam ve o İsm-i A'zâmın tecelli-i a'zamını gösteriyor. Ve o tecelliden anlaşılıyor ki: Sair mevcudat gibi şu dünyadaki tahavvülât-ı zerrat dahi, gayet âlî hikmetler için kaderin çizdiği hudud üzerine kudretin verdiği evamir-i tekviniyeye göre hassas bir mizan-ı ilmî ile cevelan ediyorlar. Âdeta başka yüksek bir âleme {(Haşiye-3): Çünkü bilmüşahede gayet cevvadane bir faaliyetle şu âlem-i kesif ve süflîde pek kesretle nur-u hayatı serpmek ve iş'al etmek, hattâ en hasis maddelerde ve taaffün etmiş cisimlerde kesretle taze bir nur-u hayatı ışıklandırmak, o kesif ve hasis maddeleri nur-u hayatla letafetlendirmek, cilâlandırmak sarahata yakın işaret ediyor ki: Gayet latif, ulvî, nazif, hayatdar diğer bir âlemin hesabına şu kesif, camid âlemi; zerratin hareketiyle, hayatın nuruyla cilâlandırıyor, eritiyor, güzelleştiriyor. Güya latif bir âleme gitmek için, zînetlendiriyor. İşte beşer haşrini aklına sığıştıramayan dar akıllı adamlar, Kur'anın nuruyla rasad etseler görecekler ki: Bütün zerrati bir ordu gibi haşredecek kadar muhit bir "Kanun-u Kayyumiyet" görünüyor, bilmüşahede tasarruf ediyor.} gitmeğe hazırlanıyorlar. Öyle ise zihayat cisimler, o seyyah zerrelere güya birer mekteb, birer kışla, birer misafirhane-i terbiye hükmündedir. Ve öyle olduğuna bir hads-i sadıkla hükmedilebilir.

ELHASIL: Birinci Söz'de denildiği ve isbat edildiği gibi; her şey "Bismillah" der. İşte bütün mevcudat gibi herbir zerre ve zerratin herbir taifesi ve mahsus herbir cemaati, lisan-ı hal ile "Bismillah" der, hareket eder.

Evet, geçmiş üç nokta sırrıyla; herbir zerre, mebd-i hareketinde lisan-ı hal ile بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيم der. Yani: "Ben, Allah'ın namıyla, hesabıyla, ismiyle, izniyle, kuvvetiyle hareket ediyorum." Sonra netice-i hareketinde, herbir masnu' gibi herbir zerre, herbir taifesi, lisan-ı hal ile الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ der ki, bir kaside-i medhiye hükmünde olan san'atlı bir mahlukun nakşında, kudretin küçük bir kalem ucu hükmünde kendini gösterir. Belki herbiri; manevî, Rabbanî, muazzam, hadsiz başlı bir fonografin birer plağı hükmünde olan masnuların üstünde dönen ve tahmidat-ı Rabbanîye kasideleriyle o masnuatı konuşturan ve tesbihat-ı İlahiye neşidelerini okutturan birer iğne başı suretinde kendini gösteriyorlar.

دَعْوُهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَ آخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءً وَ لِحَقِّهِ آدَاءً وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ وَ إِخْوَانِهِ وَ سَلِّمْ وَسَلِّمْ وَ سَلِّمْ دِينَنَا آمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ

30.Lem'a(347)

Şu kâinata baktığımız vakit görüyoruz ki: Zaman seylinde mütemadiyen çalkanan ve kafilâ kafilâ arkasından gelip geçen mahlukatın bir kısmı, bir sâniyede gelir, der-akab kaybolur. Bir taifesi, bir dakikada gelir, geçer. Bir nev'i, bir saat âlem-i şهادete uğrar, âlem-i gayba girer. Bir kısmı bir günde, bir kısmı bir senede, bir kısmı bir asırda, bir kısmı da asırlarda bu âlem-i şهادete gelip, konup, vazife görüp gidiyorlar. Bu hayret verici seyahat ve seyeran-ı mevcudat ve sefer ve seyelan-ı mahlukat öyle bir intizam ve mizan ve hikmetle sevk ü idare edilir ve onlara ve o kafilâlere kumandanlık eden öyle basîrane, hakîmane, müdebbirane kumandanlık ediyor ki; bütün akıllar faraza ittihad edip bir tek akıl olsa, o hakîmane idarenin kühüne yetişemez ve kusur bulup tenkid edemez.

İşte bu hallakîyet-i Rabbaniyenin içinde; o sevimli ve sevdiği masnuatın hususan zîhayatların hiçbirine göz açtırmayarak âlem-i gayba gönderiyor, hiçbirine nefes aldırmayarak dünyadaki hayattan terhis ediyor, mütemadiyen bu misafirhane-i âlemi doldurup misafirlerin rızası olmayarak boşaltıyor; kalem-i kaza ve kader, Küre-i Arz'ı yazar bozar tahtası gibi yaparak **يُحْيِي وَ يُمِيتُ** cilveleriyle mütemadiyen Küre-i Arz'da yazılarını yazar ve o yazıları tazelandirir, tebdil eder. İşte bu faaliyet-i Rabbaniyenin ve bu hallakîyet-i İlahiyenin bir sır-ı hikmeti ve esaslı bir muktezisi ve bir sebep-i dâîsi, üç mühim şubeye ayrılan hadsiz, nihayetsiz bir hikmettir.

O hikmetin birinci şubesi şudur ki: Faaliyetin her nev'i cüz'î olsun, küllî olsun bir lezzet verir. Belki her faaliyette bir lezzet var. Belki faaliyet ayn-ı lezzettir. Belki faaliyet, ayn-ı lezzet olan vücudun tezahürüdür ve ayn-ı elem olan ademden tebaud ile silkinmesidir.

ESİR VE SEMAVAT

12.Lema (67)

Sânî-i Zülcelal, yedi kat semavatı halketmiştir. Hareket eden yıldızlar ise, balıklar gibi sema içinde gezerler ve tesbih ederler. Hadîste **السَّمَاءُ مَوْجٌ مَّكَفُوفٌ** denilmiş. Yani: "Sema, emvacı karardade olmuş bir denizdir." İşte bu hakikat-ı Kur'aniyeyi yedi kaide ve yedi vecih mana ile gayet muhtasar bir surette isbat edeceğiz.

Birinci Kaide: Fennen ve hikmeten sabittir ki: Bu haddi yok feza-yı âlem, nihayetsiz bir boşluk değil, belki "esîr" dedikleri madde ile doludur.

İkincisi: Fennen ve aklen, belki müşahedeten sabittir ki: Ecrâm-ı ulviyenin cazibe ve dafia gibi kanunlarının rabitası ve ziya ve hararet ve elektrik gibi maddelerdeki kuvvetlerin naşiri ve nâkili, o feza-yı dolduran bir madde mevcuttur.

Üçüncüsü: Madde-i esîriye, esîr kalmakla beraber, sair maddeler gibi muhtelif teşekkülâta ve ayrı ayrı suretlerde bulunduğu tecrübeten sabittir.

Evet nasılki buhar, su, buz gibi havaî, mâyi, camid üç nevi eşya, aynı maddeden oluyor. Öyle de: Madde-i esîriyeden dahi yedi nevi tabakat olmasına hiçbir mani-i akli olmadığı gibi, hiçbir itiraza medar olmaz.

Dördüncüsü: Ecrâm-ı ulviyeye dikkat edilse görünüyor ki: O ulvî âlemlerin tabakatında muhalefet var.

Meselâ: Nehr-üs Sema ve Kehkeşan namıyla maruf, Türkçe "Samanyolu" tabir olunan bulut şeklindeki daire-i azîmenin bulunduğu tabaka, elbette sevabit yıldızların tabakasına benzemiyor.

Güya tabaka-i sevabit yıldızları, yaz meyveleri gibi yetişmiş, ermişler. Ve o Kehkeşan'daki bulut şeklinde görülen hadsiz yıldızlar ise, yeniden yeniye çıkıp ermeye başlıyorlar. Tabaka-i sevabit dahi, sadık bir hads ile Manzume-i Şemsiye'nin tabakasına muhalefeti görünüyor. Ve hâkeza yedi manzumat ve yedi tabaka, birbirine muhalif bulunması, hiss ve hads ile derkolunur.

Beşincisi: Hadsen ve hissene ve istikraen ve tecrübeten sabit olmuştur ki: Bir maddede tanzim ve teşkil düşse ve o maddeden başka masnuat yapılsa, elbette muhtelif tabaka ve şekillerde olur. Meselâ: Elmas madeninde teşkilât başladığı vakit, o maddeden hem ramad yani hem kül, hem kömür, hem elmas neveleri tevellüd ediyor. Hem meselâ: Ateş, teşekküle başladığı vakit; hem alev, hem duman, hem kor tabakalarına ayrılıyor. Hem meselâ: Müvellid-ül mâ, müvellid-ül humuza ile mezcedildiği vakit, o mezceden hem su, hem buz, hem buhar gibi tabakalar teşekkül ediyor. Demek anlaşılıyor ki bir madde-i vâhidde teşkilât düşse, tabakata ayrılıyor.

Öyle ise: Madde-i esîriyede Kudret-i Fâtıra teşkilâta başladığı için, elbette ayrı ayrı tabaka olarak **فَسَوِّيهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ** sırrıyla yedi nevi semavatı ondan halketmiştir.

Altıncısı: Şu mezkûr emareler, bizzarure semavatın hem vücuduna, hem taaddüdüne delalet ederler. Madem kat'îyyen semavat müteaddiddir ve Muhibir-i Sadık, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın lisanıyla yedidir der; elbette yedidir.

Yedincisi: Yedi, yetmiş, yedi yüz gibi tabirat, üslûb-u Arabîde kesreti ifade ettiği için, o küllî yedi tabaka çok kesretli tabakaları hâvi olabilir.

ELHASIL:

Kadîr-i Zülcelal, esîr maddesinden yedi kat semavatı halkedip tesviye ederek, gayet dakik ve acib bir nizam ile tanzim etmiş ve yıldızları içinde zer'edip ekmiştir. Madem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, umum ins ü cinnin umum tabakalarına karşı konuşan bir hutbe-i ezeliyedir. Elbette nev'-i beşerin her bir tabakası, herbir âyât-ı Kur'aniyeden hissesini alacak ve âyât-ı Kur'aniye, her tabakanın fehmîni tatmin edecek surette ayrı ayrı ve müteaddid manaları zımnen ve işareten bulunacaktır.

Evet hitabat-ı Kur'aniyenin vüs'ati ve maânî ve işaretindeki genişliği ve en âmi bir avamdan en has bir havassa kadar derecat-ı fehimlerini müraat ve mümaşat etmesi gösterir ki; herbir âyetin herbir tabakaya bir vechi var, bakıyor. İşte bu sırra binaen, "yedi semavat" mana-yı küllîsinde yedi tabaka-i beşeriye, muhtelif yedi kat manayı fehmetmişler. Şöyle ki: **فَسَوِّيهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ** âyetinde, kısa nazarlı ve dar fikirli bir tabaka-i insaniye, hava-yı nesimînin tabakatını fehmeder. Ve Kozmoğrafya ile sersemleşmiş diğer bir tabaka-i insaniye dahi, elsine-i enamda seb'a-i seyyare ile meşhur yıldızları ve medarlarını fehmeder. Daha bir kısım insanlar küremize benzer zevil-hayatın makarrı olmuş semavî yedi küre-i âheri fehmeder. Diğer bir taife-i beşeriye, Manzume-i Şemsiye'nin yedi tabakaya ayrılmasını, hem Manzume-i Şemsiye'mizle beraber yedi manzumat-ı şümusiye'yi fehmeder.

Daha diğer bir taife-i beşeriye, madde-i esîriyenin teşekkülâtı yedi tabakaya ayrılmasını fehmeder. Daha geniş fikirli bir tabaka-i beşeriye, yıldızlarla yaldızlanıp, bütün görünen gökleri bir sema sayıp, onu bu dünyanın semasıdır diyerek, bundan başka altı tabaka-i semavat var olduğunu fehmeder. Ve nev'-i beşerin yedinci tabakası ve en yüksek taifesi ise; semavat-ı seb'ayı, âlem-i şhadete münhasır görmüyor. Belki avalim-i uhreviye ve gaybiye ve dünyeviye ve misaliyenin birer muhit zarfı ve ihatalı birer sakfı olan yedi semavatın var olduğunu fehmeder. Ve hâkeza bu âyetin külliyetinde mezkûr yedi kat tabakanın yedi kat manaları gibi daha çok cüz'î manaları vardır. Herkes fehmîne göre hissesini alır ve o maide-i semaviyeden herkes rızkını bulur. Madem o âyetin böyle pek çok sadık mâsadakları var.

Şimdiki akılsız feylesofların ve serseri Kozmoğrafyalarının, inkâr-ı semavat bahanesiyle böyle âyete taarruz etmesi, haylaz ahmak çocukların semavattaki yıldızlara bir yıldızı düşürmek niyetiyle taş atmasına benzer. Çünkü âyetin mana-yı küllîsinden bir tek mâsadak sadıksa, o küllî mana sadık ve hak olur.

Hattâ vaki'de bulunmayan, fakat umumun lisanında mütedavil bulunan bir ferdi, umumun efkârını mûraat için o küllîde dâhil olabilir. Halbuki, hak ve hakikî çok efradını gördük. Ve şimdi bu insafsız ve haksız Coğrafyaya ve sersem ve sermest ve sarhoş Kozmoğrafyaya bak! Nasıl bu iki fen hata ederek, hak ve hakikat ve sadık olan küllî manadan gözlerini yumup ve çok sadık olan mâsadalrı görmeyerek; hayalî bir acib ferdi, mana-yı âyet tevehhüm ederek âyete taş attilar; kendi başlarını kırdılar, imanlarını uçurdular!...

Elhasıl: Kıraat-ı seb'a, vücuh-u seb'a ve mu'cizat-ı seb'a ve hakaik-i seb'a ve erkân-ı seb'a üzerine nâzil olan Kur'an semasının o yedişer tabakalarına, cinn ve şeyatîn hükmündeki itikadsız maddî fikirler çıkamadıklarından âyâtın nücumunda ne var, ne yok bilmeyip yalan ve yanlış haber verirler.

Ve onların başlarına o âyâtın nücumundan mezkûr tahkikat gibi şahablar inerler ve onları yakarlar. Evet cinn fikirli feylesofların felsefesiyle o semavat-ı Kur'aniyeye çıkılmaz. Belki âyâtın yıldızlarına, hikmet-i hakikiyenin mi'racyıla ve iman ve İslâmiyetin kanatlarıyla çıkılabilir.

ZAMAN BÜKÜLMESİ(İZAFİYET TEORİSİ)

30.Söz (548)

....harekât-ı zerrat; o kitabetten, o istinsahtan; mevcudat âlem-i gaybdan âlem-i şهادete ve ilimden kudrete geçmelerinde bir ihtizazdır, bir harekâttır. Amma "Levh-i Mahv-İsbat" ise, sabit ve daim olan Levh-i Mahfuz-u A'zam'ın daire-i mümkinatta, yani mevt ve hayata, vücud ve fenaya daima mazhar olan eşyada mütebeddil bir defteri ve yazar bozar bir tahtasıdır ki, hakikat-ı zaman odur. Evet herşeyin bir hakikatı olduğu gibi, zaman dediğimiz, kâinatta cereyan eden bir nehr-i azîmin hakikatı dahi, "Levh-i Mahv-İsbat"taki kitabet-i kudretin sahîfesi ve mürekkebi hükmündedir. □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□

3.Lem'a (16)

ÜÇÜNCÜ NÜKTE: Şu dünyada zamanın, fena ve zeval-i eşyadaki tesirâtı gayet muhtelifir. Ve mevcudat ise mütedâhil daireler gibi birbiri içinde iken, hükümleri zeval noktasında ayrı ayrı oluyor. Nasılki saatin sâniyelerini sayan dairesi, dakikayı ve saati ve günleri sayan daireleri zahiren birbirine benzer, fakat sür'atte birbirine muhaliftir. Öyle de: İnsandaki cisim, nefis, kalb, ruh daireleri öyle mütefavittir. Meselâ: Cismin bekası, hayatı, vücudu; bulunduğu bir gün, belki bir saat olduğu ve mazi ve müstakbeli madum ve meyyit bulunduğu halde, kalbin hazır günden çok gün evvel, çok gün sonraki zamana kadar daire-i vücudu ve hayatı geniştir. Ruhun hazır günden seneler evvel ve seneler sonraki bir daire-i azîme, daire-i hayatına ve vücuduna dâhildir.

İşte bu istidada binaen hayat-ı kalbî ve ruhiye medar olan marifet-i İlahiye ve muhabbet-i Rabbaniye ve ubudiyet-i Sübhaniye ve marziyat-ı Rahmaniye cihetiyle bu dünyadaki fâni ömür, bâki bir ömrü tazammun eder ve ebedî ve bâki bir ömrü intac eder ve bâki ve lâyemut

[illegible]

Biz de deriz ki: Sâni'-i Zülcelal'in san'atında harekât, nihayet derecede muhtelifir. Meselâ: Savtın sür'atiyle; ziya, elektrik, ruh, hayal sür'atleri ne kadar mütefavit olduğu malûm. Seyyaratın dahi fennen harekâtı o kadar muhtelifir ki, akıl hayrettedir. Acaba latif cismi, urucda sür'atli olan ulvî ruhuna tâbî' olmuş; ruh sür'atinde hareketi nasıl akla muhalif görünür? Hem on dakika yatsan, bazı olur ki bir sene kadar hâlâta maruz olursun. Hattâ bir dakikada

insan gördüğü rü'yayı, onun içinde işittiği sözleri, söylediği kelimatı toplansa, uyanık âleminde bir gün, belki daha fazla zaman lâzımdır. Demek oluyor ki: Bir zaman-ı vâhid, iki şahsa nisbeten, birisine bir gün, birisine de bir sene hükmüne geçer.

Şu manaya bir temsil ile bak ki: İnsanın hareketinden, güllenin hareketinden, savttan, ziyadan, elektrikten, ruhtan, hayalden tezahür eden sür'at-i harekâtta bir mikyas olmak için şöyle bir saat farzediyoruz ki; o saatta on iğne var. Birisi, saatleri gösterir. Biri de, ondan altmış defa daha geniş bir dairede dakikayı sayar. Birisi, altmış defa daha geniş bir daire içinde sâniyeleri; diğeri, yine altmış defa daha geniş bir dairede sâliseleri ve hâkeza râbiaları, hâmiseleri, sâdisi, sâbia, sâmine, tâsia, tâ âşireleri sayacak gayet muntazam azîm bir dairede birer ibre farz ediyoruz. Faraza saati sayan ibrenin dairesi, küçük saatimiz kadar olsa; herhalde âşireleri sayan ibrenin dairesi, arzın medar-ı senevîsi kadar, belki daha fazla olmak lâzım gelir. Şimdi iki şahıs farzediyoruz: Biri, saati sayan ibreye binmiş gibi o ibrenin harekâtına göre temaşa ediyor. Diğeri, âşireleri sayan ibreye binmiş. Bu iki şahsın bir zaman-ı vâhidde müşahede ettikleri eşya; saatimizle arzın medar-ı senevîsi nisbeti gibi, meşhudatça pekçok farkları vardır. İşte zaman, (çünkü) harekâtın bir rengi, bir levni yahut bir şeridi hükmünde olduğundan, harekâtta cari olan bir hüküm, zamanda dahi caridir. İşte bir saatte meşhudatımız, bir saatin saati sayan ibresine binen zîşuur şahsın meşhudatı kadar olduğu ve hakikat-ı ömrü de o kadar olduğu halde; âşire ibresine binen şahıs gibi, aynı zamanda, o muayyen saatte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, burak-ı tevîk-i İlahîye biner; berk gibi bütün daire-i mümkinatı kat'edip, acaib-i mülk ve melekûtu görüp, daire-i vücub noktasına çıkıp, sohbeti müşerref olup, rü'yet-i cema-i İlahîye mazhar olarak, fermanı alıp vazifesine dönebilir ve dönmüş ve öyledir.

İşarat-ül İ'caz (54)

Evet her nevi mahlukatta bir nevi kıyametin ve bir çeşit haşrin tekrar ile vukua gelmekte olduğu, büyük kıyametin vukuuna ve geleceğine işarettir. Buna bir misal: Evet haftalık saate bak. O saatte sâniyeleri, dakikaları, saatleri, günleri sayan ibrelerden ve millerden sâniyeleri sayan ibre, dakikaları sayan ibrenin hareketini ihbar ediyor. Dakikaları sayan ibre, saatleri sayan ibrenin hareketini ilân ediyor. Saatleri sayan ibre de, günleri gösteren ibrenin hareketini husule getiriyor ve ilâm ediyor. İşte birincinin hareketinin tamam olması, ikincisinin de hareketinin tamam olacağına ve ikincinin tamam-ı hareket etmesi, üçüncünün de itmam-ı hareket edeceğine işarettir.

Kezalik Sâni-i Hakîm'in kâinat denilen büyük bir saati vardır. Bu saatin milleri, feleklerin çeşit çeşit deveranından ibarettir. İşte bu deveranlar; günleri, seneleri, ömr-ü beşeri, dünyanın beka müddetini gösteriyorlar.

FENN-İ ELEKTRİK

Şua(37)

İkinci Mes'ele: Cesedlerin ihyası misali ise: Çok büyük bir şehirde, şenlik bir gecede, birtek merkezden, yüzbin elektrik lâmbaları, âdeta zamansız bir anda canlanmaları ve ışıklanmaları gibi, bütün küre-i arz yüzünde dahi, birtek merkezden yüz milyon lâmbalara nur vermek mümkündür. Madem Cenab-ı Hakk'ın elektrik gibi bir mahluku ve bir misafirhanesinde bir hizmetkârı ve bir mumdarı, Hâlıkından aldığı terbiye ve intizam dersiyile bu keyfiyete mazhar oluyor. Elbette elektrik gibi binler nurani hizmetkârlarının temsil ettikleri hikmet-i İlahiyenin muntazam kanunları dairesinde haşr-i a'zam tarfet-ül aynda vücuda gelebilir.

1.Şua (687)

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيُّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

Şu Âyet-i Nuriye'nin manaca çok tabakatı ve vücuh-u kesîresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işarî ve remzî bir vechi manaca ve cıfırce nurlu bir tefsiri olan Risale-in Nur ve Risalet-ün Nur'a dört-beş cümlesiyle on cihetten bakıyor. Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi mu'cizane elektrikten haber veriyor.

زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ cümlesi der: "Nasılki elektriğin kıymetdar metayı, ne şarktan ne de garbdan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevvi-i havada rahmet hazinesinden, semavat tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramağa lüzum yoktur." der. Öyle de manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi ne şarkın malûmatından, ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fûnunundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir nur değildir. Belki semavî olan Kur'an'ın, şark ve garbın fevkindeki yüksek mertebe-i arşîsinden iktibas edilmiştir.

1.Şua (690)

Hem meselâ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ cümlesi, mana-yı remziyle diyor ki: "Onüçüncü ve ondördüncü asırda semavî lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanı yakındır, yani bin ikiyüz seksen (1280) tarihine yakındır. İşte bu cümle ile nasılki elektriğin hilaf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. Aynen öyle de: Manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmağa ve başka üstadlardan taallüm edilmeğe ve müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkık bir âlim olabilir. Hem işaret eder ki; Resail-in Nur müellifi dahi ateşsiz yanar, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, âlim olur. Evet bu cümlelerin bu mu'cizane üç işaratı elektrik ve Resail-in Nur hakkında hak olduğu gibi, müellif hakkında dahi ayn-ı hakikattır. Tarihçe-i hayatını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki; "İzhar" kitabından sonraki medrese usûlünce onbeş sene ders almakla okunan kitapları, Resail-in Nur müellifi yalnız üç ayda tahsil etmiş.

Hem nasılki bu cümlelerin manevî münasebet cihetinde kuvvetli ve letafetli işareti var; öyle de cıfrî ve ebcedî tevafukuyla hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resail-in Nur'un meydana çıkması, hem de müellifinin veladetini remzen haber veriyor. Bir lem'a-i i'caz daha gösterir. Şöyle ki زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ nun makamı, bin ikiyüz yetmişdokuz (1279) olup, زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ kısmı ise, iki tenvin iki "nun" sayılmak cihetiyle bin ikiyüz seksendört (1284) ederek hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resail-in Nur'un yakınlığını, hem ondört sene sonra müellifinin veladetini زَيْتُونَةٍ kelimeli-i kudsiyesiyle manen işaret ettiği gibi, cıfr ile de tam tamına aynı tarihe tevafukla işaret eder. Malûmdur ki, zaîf ve ince ipler içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu sırra binaen, bu âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, teyid eder. Tevafuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işareti, delalet derecesine çıkar.

Tenbih: Ben bu âyet-i nuriyenin işaretlerini elektrik ve Resail-in Nur'un hatırı için beyan etmedim. Belki bu âyetin i'caz-ı manevîsinin bir şubesinden bir lem'asını göstermek istedim.

14.Söz (174)

Ehl-i dalalet ve ilhad, mesleklerini muhafaza ve ehl-i imanın intibahlarına mukabele ve mümanaat etmek için, o derece garib bir temerrüd ve acib bir hamakat gösteriyorlar ki, insanı insaniyetten pişman eder. Meselâ: Bu âhirde beşerin bir derece umumiyet şeklini alan zulümlü, zulümatlı isyanından, kâinat ve anasır-ı külliye kızdıklarından ve Hâlık-ı Arz ve Semavat dahi, değil hususî bir rububiyet, belki bütün kâinatın, bütün âlemlerin Rabbi ve Hâkimi haysiyetiyle, küllî ve geniş bir tecelli ile kâinatın heyet-i mecmuasında ve rububiyetin daire-i külliyesinde nev'-i insanı uyandırmak ve dehşetli tuğyanından vazgeçirmek ve tanımak istemedikleri kâinat sultanını tanıttırmak için emsalsiz, kesilmeyen bir su, hava ve elektrikten; zelzeleyi, fırtınayı ve harb-i umumî gibi umumî ve dehşetli âfâtı nev'-i insanın yüzüne çarparak onunla hikmetini, kudretini, adaletini, kayyumiyetini, iradesini ve hâkimiyetini pek zahir bir surette gösterdiği halde; insan suretinde bir kısım ahmak şeytanlar ise, o küllî işaret-ı Rabbaniyeye ve terbiye-i İlahiyeye karşı eblehane bir temerrüd ile mukabele edip diyorlar ki: "Tabiattır; bir madenin patlamasıdır, tesadüfidir. Güneşin harareti elektrikle çarpmasıdır ki, Amerika'da beş saat bütün makineleri durdurmuş ve Kastamonu vilayeti cevvinde ve havasında semayı kızartmış, yangın suretini vermiş" diye manasız hezeyanlar ediyorlar. Dalaletten gelen hadsiz bir cehalet ve zındıkadan neş'et eden çirkin bir temerrüd sebebiyle bilmiyorlar ki: Esbab yalnız birer bahanedirler, birer perdedirler. Dağ gibi bir çam ağacının cihazatını dokumak ve yetiştirmek için bir köy kadar yüz fabrika ve tezgâh yerine küçücük çekirdeği gösterir: "İşte bu ağaç bundan çıkmış" diye Sâni'nin o çamdaki gösterdiği bin mu'cizâtı inkâr eder misillü bazı zahirî sebepleri irae eder. Hâlık'ın ihtiyar ve hikmet ile işlenen pek büyük bir fiil-i rububiyetini hiçe indirir. Bazan gayet derin ve bilinmez ve çok ehemmiyetli, bin cihette de hikmeti olan bir hakikata fennî bir nam takar. Güya o nam ile mahiyeti anlaşıldı, âdileşti, hikmetsiz, manasız kaldı.

İşte gel! Belâhet ve hamakatın nihayetsiz derecelerine bak ki: Yüz sahife ile tarif edilse ve hikmetleri beyan edilse ancak tamamıyla bilinecek derin ve geniş bir hakikat-ı meçhuleye bir nam takar; malûm bir şey gibi: "Bu budur" der. Meselâ: "Güneşin bir maddesi, elektrikle çarpmasıdır. Hem birer irade-i külliye ve birer ihtiyar-ı âmm ve birer hâkimiyet-i nev'iyenin ünvanları bulunan ve "âdetullah" namıyla yâdedilen fitrî kanunların birisine, hususî ve kasdî bir hâdise-i rububiyeti irca' eder. O irca' ile, onun nisbetini irade-i ihtiyariyeden keser; sonra tutar tesadüfe, tabiata havale eder. Ebucehil'den ziyade muzaaf bir eçheliyet gösterir.

FENN-İ MAKİNE

11.Şua (205)

Hem meselâ: Nasıl bir hârika fabrika ki, binler çeşit çeşit kumaşları basit bir maddeden dokuyor. Şeksiz, bir fabrikatörü ve meharetle bir makinisti tanıttırır. Öyle de, küre-i arz denilen yüzbinler başlı, her başında yüzbinler mükemmel fabrika bulunan bu seyyar makine-i Rabbaniye, ne derece bu insan fabrikasından büyükse, mükemmelse, o derecede okuduğunuz fenn-i makine mikyasıyla küre-i arzın ustasını ve sahibini bildirir ve tanıttırır.

24.Mektub (295)

Nasılki hârikulâde bir fabrika makinesine âdi bazı maddeler atılır; içinde yanarlar, zahiren mahvolur; fakat o fabrikanın inbiklerinde çok kıymetdar kimya maddeleri ve edviyeler teressüb eder. Hem onun kuvvetiyle ve buharıyla o fabrikanın çarkları döner; bir taraftan kumaşları dokumasına, bir kısmı kitab tab'ına, bir kısmı da şeker gibi başka kıymetdar şeyleri

imal etmesine medar oluyor ve hâkeza... Demek o âdi maddelerin yanmasıyla ve zahiren mahvolmasıyla, binler şeyler vücut buluyor. Demek âdi bir vücut gider, âlî çok vücutları irsiyet bırakır. İşte şu halde, o âdi maddeye yazık oldu denilir mi? Fabrika sahibi neden ona acımadı, yandırdı; o sevimli maddeleri mahvetti, şikayet edilir mi?

Aynen öyle de وَاللَّهِ الْمَتْلَأُ عَلَى Hâlık-ı Hakîm ve Rahîm ve Vedud mukteza-yı rahmet ve hikmet ve vedudiyet olarak, kâinat fabrikasına hareket veriyor; herbir vücut-u fânîyi çok bâkî vücutlara çekirdek yapar, makas-ı Rabbaniyesine medar eder, şuunat-ı Sübhaniyesine mazhar kılar, kalem-i kaderine mürekkebe ittihaz eder ve kudretin dokumasına bir mekik yapar ve daha bilmediğimiz pek çok gayat-ı galiye ve makas-ı âliye için, kendi faaliyet-i kudretiyle kâinatı faaliyete getirir. Zerratı cevelana, mevcudatı seyerana, hayvanatı seyelana, seyyaratı deverana getirir, kâinatı konuşturur; âyâtını ona sessiz söylettirir ve ona yazdırır.

MATEMATİK/CEBİR

Mufasssal Tarihçe 1/167~

MATEMATİK MÜNAZARALARI

Bediüzzaman Hazretleri, Tahir Paşa ile barışarak tekrar Van'a avdetinde, Tahir Paşa'nın meclislerinde, sık-sık matematik ve ince zor hesap meseleleri mevzu' olmakta idi. Bu konuda da Bediüzzaman fevkalâde acîb bir sürat-ı intikal ve kavrayışa mâlikti. Herhangi bir mes'ele medar-ı bahs olmuşsa, derhal zihnen kalemsiz hallediyordu. Hatta Cebir-mukabele ilminde kendi zihninden bir risale vücuda getirmişti.

Tâhir Paşa'nın meclisinde matematik ve hesap mes'eleleri mevz'u olduğu zaman, başkaları ve en mâhir kâtipler, kalemler, rakamla onun henüz yarısını yapmadan, Bediüzzaman zihnen halleder, ortaya koyardı. Defalarca böylesi yarışmalara katılır, daima üstün gelirdi.

Bir gün Tahir Paşa'nın meclisinde şöyle bir sual mevzu oldu: Onbeş tane Müslüman ile, onbeş gayr-ı müslim farz edilerek, birbiri ardı sıra dizilince, (Yani, bir Müslüman ve bir gayri müslim şeklinde birbirlerinin arkasında dizildiğini farz edersek) onbeş defa kur'a çekilecek, her defasında kur'a daima gayr-i müslime isabet ettirilmek matlubdur. Taksimi nasıl yapılacak? Bediüzzaman:

- Bu mes'elenin yüzyirmi dört ihtimalli durumu vardır, diyerek, buna göre hemen taksimatını zihninden çözer ortaya kor. Hem der:

- Bundan daha müşkülünü ben kendim icad ederim ki: ikibin beşyüz ihtimalli durumlusunu yaparım diyerek; elli ferd Müslüman ile, elli de gayr-ı müslim farz olunan meseleyi iki saat zarfında zihninden halledip yapar ve Tahir Paşa ya bir risale(52) halinde ibraz eder.

Daha sonraları bir gün şöyle bir sual mevzu' olur: Küre-i arzın tamamı buğday(53) taneleri farzolunsa, kaç tane olur? Bunu da yine zihninden kalemsiz halledip ibraz eder.

Başka bir gün, Âdem Aleyhisselâm'dan bugüne kadar saniyenin onda biri olan âşireden ne kadar zaman geçmiştir? şeklindeki mes'eleyi de Bediüzzaman iki buçuk saatte hesaplayarak zihninden çözer.

Başka bir gün: Küre-i Arzın her noktasına yağmurun yağdığı farzedilirse, kaç damla eder? diye bir sual medar-ı bahs olur. Buna karşı Bediüzzaman der ki: O şekil değil de, belki bütün Küre-i arza bir saniyede yağan yağmurun her dört parmak yere dört damla düşerse, bu surette on sene mütemadiyen durmadan yağarsa, kalemsiz zihnimden çıkarabilirim diyerek üç saat içinde halleder.

7.Şua (141)

Amma "imkân" ciheti ise; o da kâinatı istilâ ve ihata etmiş. Çünkü görüyoruz ki; herşey, küllî ve cüz'î bulunsun, büyük ve küçük olsun arştan ferşe, zerrattan seyyarata kadar her mevcud; mahsus bir zât ve muayyen bir suret ve mümtaz bir şahsiyet ve has sıfatlar ve hikmetli keyfiyetler ve maslahatlı cihazlar ile dünyaya gönderiliyor. Halbuki o mahsus zâta ve o mahiyete, hadsiz imkânât içinde o hususiyeti vermek.. hem suretler adedince imkânlar ve ihtimaller içinde o nakışlı ve farikalı ve münasib o muayyen sureti giydirmek.. hem hemcinsinden olan eşhasın mikdarınca imkânlar içinde çalkanan o mevcuda, o lâıyk şahsiyeti imtiyazla tahsis etmek.. hem sıfatların nevileri ve mertebeleri sayısınca imkânlar ve ihtimaller içinde şekilsiz ve mütereddid bulunan o masnua, o has ve muvafık, maslahatlı sıfatları yerleştirmek.. hem hadsiz yollar ve tarzlarda bulunması mümkün olması noktasında hadsiz imkânât ve ihtimalat içinde mütehayyir, sergerdan, hedefsiz o mahluka, o hikmetli keyfiyetleri ve inayetli cihazları takmak ve teşhiz etmek; elbette küllî ve cüz'î bütün mümkinat adedince ve her mümkünün mezkûr mahiyet ve hüviyet, heyet ve suret, sıfat ve vaziyetinin imkânâtı adedince tahsis edici, tercih edici, tayin edici, ihdas edici bir Vâcib-ül Vücud'un vücub-u vücuduna ve hadsiz kudretine ve nihayetsiz hikmetine ve hiçbir şey ve hiç bir şe'n ondan gizlenmediğine ve hiçbir şey ona ağır gelmediğine ve en büyük bir şey en küçük bir şey gibi ona kolay geldiğine ve bir baharı bir ağaç kadar ve bir ağacı bir çekirdek kadar sühuletle icad edebildiğine işaretler ve delaletler ve şehadetler, imkân hakikatından çıkıp kâinatın bu büyük şehadetinin bir kanadını teşkil ederler. Kâinatın şehadetini, her iki kanadı ve iki hakikatiyle Risale-i Nur eczaları ve bilhâssa Yirmiikinci ve Otuzikinci Sözler ve Yirminci ve Otuzüçüncü Mektublar tamamıyla isbat ve izah ettiklerinden onlara havale ederek bu pek uzun kıssayı kısa kestik.

Kâinatın heyet-i mecmuasından gelen büyük ve küllî şehadetin ikinci kanadını isbat eden:

İkinci Hakikat: Bu mütemadiyen çalkanan inkılablar ve tahavvülâtlar içinde vücudunu ve hizmetini ve zîhayat ise hayatını muhafazaya ve vazifesini yerine getirmeğe çalışan mahlukatta, kuvvetlerinin bütün bütün haricinde bir teavün hakikatı görünüyor. Meselâ: Unsurları zîhayatın imdadına, hususan bulutları nebatatın mededine ve nebatatı dahi hayvanatın yardımına ve hayvanat ise insanların muavenetine ve memelerin kevser gibi sütleri, yavruların beslenmelerine ve zîhayatların iktidarları haricindeki pek çok hacetleri ve erzakları, umulmadık yerlerden onların ellerine verilmesi, hattâ zerrat-ı taamiye dahi hüceyrat-ı bedeniyenin tamirine koşmaları gibi teshir-i Rabbanî ile ve istihdam-ı Rahmanî ile, hakikat-ı teavünün pek çok misalleri doğrudan doğruya, bütün kâinatı bir saray gibi idare eden bir Rabb-ül Âlemîn'in umumî ve rahîmane rububiyetini gösteriyorlar.

Evet camid ve şuursuz ve şefkatsiz olan ve birbirine şefkatkârane, şuurdarane vaziyet gösteren muavenetçiler, elbette gayet Rahîm ve Hakîm bir Rabb-i Zülcelal'in kuvvetiyle, rahmetiyle, emriyle yardıma koşturuluyorlar.

İşte kâinatta cari olan teavün-ü umumî, seyyarattan tâ zîhayatın a'za ve cihazat ve zerrat-ı bedeniyesine kadar kemal-i intizamla cereyan eden müvazene-i âimme ve muhafaza-i şamile

ve semavatın yaldızlı yüzünden ve zeminin zînetli yüzünden tâ çiçeklerin süslü yüzlerine kadar kalem gezdiren tezyin ve Kehkeşan'dan ve manzume-i şemsiyeden tâ mısır ve nar gibi meyvelere kadar hükmeden tanzim ve Güneş ve Kamer'den ve unsurlardan ve bulutlardan tâ bal arılarına kadar memuriyet veren tavzif gibi pek büyük hakikatların büyüklükleri nisbetindeki şehadetleri, kâinatın şehadetinin ikinci kanadını isbat ve teşkil ederler. Madem Risale-i Nur bu büyük şehadeti isbat ve izah etmiş, biz burada bu kısacık işaretle iktifa ederiz.

33.Söz (684)

Gelelim "imkân" bahsine. Mütেকellimîn demişler ki:

"İmkân, mütesaviy-üt tarafeyn"dir. Yani: Adem ve vücud, ikisi de müsavi olsa; bir tahsis edici, bir tercih edici, bir mücid lâzımdır. Çünkü mümkünat, birbirini icad edip teselsül edemez. Yahut o onu, o da onu icad edip devir suretinde dahi olamaz. Öyle ise bir Vâcib-ül Vücud vardır ki, bunları icad ediyor. Devir ve teselsül, oniki bürhan yani arşî ve süllemî gibi namlar ile müsemma meşhur oniki delil-i kat'î ile devri ibtal etmişler ve teselsülü muhal göstermişler. Silsile-i esbabı kesip, Vâcib-ül Vücud'un vücudunu isbat etmişler.

Biz de deriz ki: Esbab, teselsülün berahini ile âlemin nihayetinde kesilmesinden ise, her şeyde Hâlık-ı Külli Şey'e has sikkeyi göstermek daha kat'î, daha kolaydır. Kur'anın feyziyle bütün Pencerele ve bütün Sözler, o esas üzerine gitmişler. Bununla beraber imkân noktasının hadsiz bir vüs'atı var. Hadsiz cihetlerle Vâcib-ül Vücud'un vücudunu gösteriyor. Yalnız, mütেকellimînin teselsülün kesilmesi yoluna, (elhak geniş ve büyük olan o caddeye) münhasır değildir. Belki hadd ü hesaba gelmeyen yollar ile, Vâcib-ül Vücud'un marifetine yol açar. Şöyle ki:

Herbir şey vücudunda, sıfâtında, müddet-i bekasında hadsiz imkânât, yani gayet çok yollar ve cihetler içinde mütereddid iken, görüyoruz ki; o hadsiz cihetler içinde vücudça muntazam bir yolu takib ediyor. Herbir sıfatı da mahsus bir tarzda ona veriyor. Müddet-i bekasında bütün değiştirdiği sıfat ve haller dahi, böyle bir tahsis ile veriliyor. Demek bir muhassısın iradesiyle, bir müreccihin tercihiyle, bir mücid-i hakîmin icadıyladır ki; hadsiz yollar içinde, hikmetli bir yolda onu sevkeder, muntazam sıfâtı ve ahvalı ona giydiriyor.

Sonra infiraddan çıkarıp, bir terkibli cisme cüz' yapar, imkânât ziyadeleşir. Çünkü o cisimde binler tarzda bulunabilir. Halbuki neticesiz o vaziyetler içinde neticeli, mahsus bir vaziyet ona verilir ki; mühim neticeleri ve faideleri ve o cisimde vazifeleri gördürülüyor. Sonra o cisim dahi diğer bir cisme cüz' yaptırılıyor. İmkânât daha ziyadeleşir. Çünkü binlerle tarzda bulunabilir. İşte o binler tarz içinde, birtek vaziyet veriliyor. O vaziyet ile mühim vazifeler gördürülüyor ve hâkeza... Gittikçe daha ziyade kat'î bir Hakîm-i Müdebbir'in vücub-u vücudunu gösteriyor. Bir Âmir-i Alîm'in emriyle sevk edildiğini bildiriyor.

Cisim içinde cisim, birbiri içinde cüz' olup giden bütün bu terkiplerde; nasıl bir nefer, takımında, bölüğünde, taburunda, alayında, fırkasında, ordusunda mütedâhil o heyetlerden herbirisine mahsus birer vazifesi, hikmetli birer nisbeti, intizamlı birer hizmeti bulunuyor. Hem nasılkı senin gözbebeğinden bir hüceyre; gözünde bir nisbeti ve bir vazifesi var. Senin başın heyet-i umumiyesi nisbetine dahi, hikmetli bir vazifesi ve hizmeti vardır. Zerre miktar şaşırsa, sıhhat ve idare-i beden bozulur. Kan damarlarına, his ve hareket a'sablarına, hattâ bedeninin heyet-i umumiyesinde birer mahsus vazifesi, hikmetli birer vaziyeti vardır. Binlerle imkânât içinde, bir Sâni'-i Hakîm'in hikmetiyle o muayyen vaziyet verilmiştir.

Öyle de: Bu kâinattaki mevcudat, herbiri kendi zâtı ile, sıfâtı ile çok imkânât yolları içinde has bir vücudu ve hikmetli bir sureti ve faideli sıfatları, nasıl bir Vâcib-ül Vücud'a şehadet ederler. Öyle de: Mürekkebata girdikleri vakit, herbir mürekkebe daha başka bir lisanla yine Sâni'ini ilân eder. Git gide, tâ en büyük mürekkebe kadar nisbeti, vazifesi, hizmeti itibariyle Sâni'-i Hakîm'in vücub-u vücuduna ve ihtiyarına ve iradesine şehadet eder. Çünkü bir şeyi, bütün mürekkebata hikmetli münasebetleri muhafaza suretinde yerleştiren, bütün o mürekkebatın Hâlıkı olabilir. Demek birtek şey, binler lisanlarla ona şehadet eder hükmündedir. İşte kâinatın mevcudatı kadar değil, belki mevcudatın sıfât ve mürekkebatı adedince imkânât noktasından da Vâcib-ül Vücud'un vücuduna karşı şehadetler geliyor.

İşte ey gafil! Kâinatı dolduran bu şehadetleri, bu sadâları işitmemek.. ne derece sağır ve akılsız olmak lâzım geliyor? Haydi sen söyle...

HENDESE

Söz(263)

Meselâ: Hendese bir fendir. Onun hakikatı ve nokta-i müntehası, Cenab-ı Hakk'ın İsm-i Adl ve Mukaddir'ine yetişip, hendese âyinesinde o ismin hakîmane cilvelerini haşmetiyle müşahede etmektir.

Sözler (536)

Belki hendesedeki farazî hatlar gibi, farz ve tevehhümle bir vâhid-i kıyasî teşkil edilebilir. İlim ve tahakkukla hakikî vücudu lâzım değildir

32.Söz(627)Nasılki gayet mahir bir tasvirici ve heykeltraş bir zât, gayet güzel bir çiçekle ve insan cins-i latifinden gayet güzel bir hasna'nın suret ve heykelini yapmak istese; evvelâ, o iki şeyin umumî şekillerini bazı hatlarla tayin eder. Şu tayini, bir tanzim iledir, bir takdir ile yapıyor. Hendeseye istinaden hudud tayin ediyor. Şu tanzim ve takdir, bir hikmet ve ilim ile yapıldığını gösteriyor ki, tanzim ve tahdid fiilleri, ilim ve hikmet pergeliyle dönüyor. Öyle ise, tanzim ve tahdid arkasında, ilim ve hikmet manaları hükmediyor.

Mesnevi-i Nuriye (211)

İ'lem Eyyühel-Aziz! Tabiatları latif, ince ve latif san'atlara meftun bazı insanlar, bilhâssa has bahçelerinde pek güzel hendesevari bir şekilde şekilleri, arkları, havuzları, şadırvanları yaptırmakla bahçelerine pek muntazam bir manzara verirler. Ve o letafetin, o güzelliğin derecesini göstermek için bazı çirkin kaya, kaba, gayr-ı muntazam -mağara ve dağ heykelleri gibi- şeyleri de ilâve ediyorlar ki, onların çirkinliğiyle, adem-i intizamıyla bahçenin güzelliği, letafeti fazlaca parlansın. Çünkü الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا Lâkin müdakkik bir kimse, o ezdadı cem'eden bahçenin manzarasına baktığı zaman anlar ki, o çirkin kaba şeyler kasden yapılmıştır ki; güzellik, intizam, letafet artsın. Zira güzelin güzelliğini arttıran, çirkinin çirkinliğidir. Demek bahçenin tam intizamını ikmal eden, o çirkinlerdir. Ve o çirkinlerin adem-i intizamı nisbetinde bahçenin intizamı artar.

Muhakemat (71)

Kürenin tahtı ve altı merkezi ve dâhilîsidir. Bu noktaya binaen küre-i arz şecere-i zakkum-u Cehennem'in çekirdeğiyle hamiledir. Günün birinde doğacaktır. Belki fezada tayaran eden

Arz öyle bir şeyi yumurtlayacaktır ki, o yumurtada Cehennem tamamıyla olunmaz ise.. başı veya diğer bir a'zası matvî olarak tazammun etmiş ki; yevm-i kıyamette derekât ve a'za-yı sairesiyle birleşecek, dev-i acib-i Cehennem, ehl-i isyana hücum edecektir. Yâhu!.. Kendin Cehennem'e gitmezsen hesab ve hendese seni oraya kadar götürülebilir. Her otuzüç metrede takriben bir derece-i hararet tezayüd eylediğinden, merkeze kadar iki yüz bin dereceye yakın hararet mevcut oluyor. Bu nar-ı merkeziyenin bizim galiben bin dereceye baliğ olan ateşimizle nisbeti iki yüz defa olduğu gibi meşhur hadîsteki: "Cehennem ateşi ateşimizden iki yüz defa daha şediddir" olan nisbetin aynını isbat eder. Hem de Cehennem'in bir kısmı zemherirdir. Zemherir ise bürüdetiyle yandırır. Hikmet-i tabiiyede sabittir ki: Ateş bir dereceye gelir ki, suyu buz eder. Harareti defaten bel' ettiği için, bürüdetle ihrak eder. Demek umum meratibi ihtiva eden ateşin bir kısmı da zemherirdir.

CİFİR

Latif Nükteler (85)

İlm-i cifre anahtar olacak bir ders istiyorsunuz.

Elcevab: Biz kendi arzu ve tedbirimizle bu hizmette bulunmuyoruz. İhtiyarımızın fevkinde, bize daha hayırlı bir ihtiyar işimize hâkimdir.

İlm-i cifir, meraklı ve zevkli bir meşgale olduğundan, vazife-i hakikiyeden alıkoyup meşgul ediyor.

Hattâ kaç defadır esrar-ı Kur'aniyeye karşı, o anahtar ile bazı sırlar açılıyordu; kemal-i iştîyak ve zevk ile müteveccih olduğum vakit kapanıyordu. Bunda iki hikmet buldum:

Birisi; لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ yasağına karşı hilaf-ı edebde bulunmak ihtimali var.

İkincisi: Hakaik-ı esasiye-i imaniye ve Kur'aniyenin berahin-i kat'iyeye ile ümmete ders vermek hizmeti ise, ilm-i cifir gibi ulûm-u hafiyenin yüz derece daha fevkinde bir meziyet ve kıymeti vardır. Bu vazife-i kudsiyede kat'î hüccetler ve muhkem deliller, sû'-i istimale meydan vermiyorlar.

Fakat cifir gibi muhkem kaidelere merbut olmayan ulûm-u hafiyede sû'-i istimal girip, şarlatanların istifade etmeleri ihtimalidir.

Zâten hakikatların hizmetine ne vakit ihtiyaç görölse, ihtiyaca göre bir nebze ihsan edilir. İşte **ilm-i cifrin anahtarları içinde en kolay ve belki en sâfisi ve belki en güzeli**, ism-i Bedi'den gelen ve Kur'anda Lafza-i Celal'de cilvesini gösteren ve bizim neşrettiğimiz âsârı zînetlendiren **tevacukun enva'larıdır**. Keramet-i Gavsîye'nin birkaç yerinde bir nebze gösterilmiş. Ezcümle: Tevacuk birkaç cihette bir şeyi gösterse, delalet derecesinde bir işarettir. Bazan birtek tevacuk, bazı karainle delalet hükmüne geçer. Her ne ise şimdilik bu kadar yeter. Ciddî ihtiyaç olsa size bildirilecektir.

Sikke-i Tasdik-i Gaybi (172)

Aziz, siddık kardeşlerim!

Bugünlerde Rumuzat-ı Semaniye'ye ait iki risaleyi ehemmiyetli talebelere, bir yere gönderdim. Yol kapandı, gitmedi. O iki risaleyi tekrar dikkatle mütalaa ettim. Fikren dedim ki: "Bu zevkli ve güzel ve meraklı, şirin bir maksada giden bu tevafuklu yolda ne için sevkedilmeden perde indi, başka yolda sevkedildik, çalıştırıldık."

Birden ihtar edildi ki: O gaybî esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî ihtiyaca medar ve herkes bu zamanda ona şiddetle muhtaç ve İslâmiyetin temel taşları olan hakaik-i imaniye hazinesine hizmet etmeye ve istifadeye zarar gelecekti. Çünkü o esrar-ı gaybiye, zevkli ve meraklı olduğu için nazarı kendine çekecekti. En büyük ve en yüksek maksad olan hakaik-i imaniyeyi, ikinci derecede bırakacaktı. Onun için idi ki, Sure-i اِذَاجَاءَ نَصْرُ اللَّهِ remzinde, esrar-ı gaybî gösterildi; birden kapandı, perde indi. Hem bu sır için idi ki, o yolda istihdam edilmedik, yalnız o meslek-i tevafukiyenin tereşşuhatından Risale-i Nur'un hakkaniyetine bir imza ve cezaletine bir zînet ve huruf-u Kur'anîyenin intizamından ve vaziyetinden tezahür eden bir nevi i'caz çıktı. Daha o yolda çalıştırılmadık.

Said Nursî

Ebced ve Cifr İlminin Tarifi

Ebced düzeni "Arap alfabesinin ilk tertibi; harflerin taşıdığı sayı değerlerine dayanan hesap sistemi" (İslâm Ansiklopedisi, X/68.) şeklinde tarif edilmektedir. Bu sistemin, İbrânîce ve Ârâmîce'nin de etkisiyle Nabatîce'den Arapçaya geçmiş bulunduğu ve Hz. Peygamber (a.s.m) devrinde de olduğu gibi kullanıldığı bilinmektedir.

Ebced sisteminde yer alan harfler ve sayı değerlerini gösteren tablo :

Arapça, Eski Sâmi alfabesindeki harf sırasının sayı değerine göre tertiplenmesinden meydana gelen birinci kelime. Bu tertip İbrânî ve Süryânî Alfabesindeki harfleri içine alır. İbâredeki kelimelerin sırası ve harflerin rakam değerleri şu suretle gösterilmektedir.(Ebced) (Hevvez) (Hutti) (Kelemen) (Sa'fes) (Kareşet) (Sehaz) (Dazig)Bu sekiz kelime bütün huruf-u hecâ denen yirmi sekiz harfî içine almış ve sıra ile eliften gayn harfine kadar, birden bine kadar her harfte aşağıdaki sıra ile gösterildiği gibi değerler verilmiştir. Elif: 1, Bâ: 2, Cim: 3, Dal: 4, He: 5, Vav: 6, Ze: 7, Ha: 8, Tı: 9, Yâ: 10, Kef: 20, Lâm: 30, Mim: 40, Nun: 50, Sin: 60, Ayn: 70, Fe: 80, Sad: 90, Kaf: 100 Rı: 200, Şın: 300, Te: 400, Se: 500 Hı: 600, Zel: 700, Dad: 800, Zı: 900, Gayn: 1000 Şimdiki Arabçada alfabe bu sırayı tutmuyorsa da harflerin rakam gibi kullanıldığı zaman, yine eski sıraya uymak için Ebced sırasını da devam ettirmişlerdir. Hem birbirine benzeyen harfler bu sırada dizilmiştir. **Eskiden İslâmlarda matematik ve fizikte bu harflerin rakam yerine kullanıldıklarını biliyoruz.**

İlm-i Cifr ve Ebced Hesabı Nedir?

Cifr ilmi gizli ilimlerdenidir. Az kişiye hitab etmektedir. İman ve Kur'an hakikatleri ise, herkese seslenmektedir. Hem herkesin onlara ihtiyacı vardır.

*İlm-i cifr, ansiklopedilerde, "gelecekte vuku bulacak olayları değişik metotlarla öğrettiğine inanılan ilmin adı" olarak tanımlanır.^[1] Hz. Ali ile Cafer es-Sadık'a nisbet edilen eserlere de genellikle "el-Cifr" denilmektedir. Sosyolog İbn Haldun'a göre ilm-i cifr, bir disiplinden ziyade, şahsi kabiliyetle alakalıdır. Mukaddime adlı eserinde ilm-i cifrin ilham ve keşif ile ilişkisi üzerinde durmuştur.^[2] Haldun'a göre cifr ilmi sadece belli birikim ve kabiliyet sahibi olan insanlar tarafından kullanılırsa doğru sonuç verecektir. Aksi halde yanlış bilgilendirmelere neden olabilmektedir. Kısaca, İbn-i Haldun, **cifrin ilim olmaktan ziyade bir nasip ve şahsi kabiliyet meselesi olduğu üzerinde durur.***

Kâinattaki düzene ilgisiz kalamayan insanoğlu, kâinatın matematik düzeni ile varlık alemi arasında ilişki kurmuştur. Keldaniler, Asurlular, Babiller, Mısırlılar ve hatta Yahudiler ve Hristiyanlar arasındaki ilim erbabı, çeşitli yöntemlerle kâinatın sonu ve durumu, devletlerin akabeti gibi konularda yorumda bulunmuşlardı. İlkçağ filozoflarından Pisagor, varlıklarla sayılar ve geometrik şekiller arasında kesin ilişkiler bulunduğunu savunmuştur. Yahudi mistik hareketi olan Kabala ve Tevrat'ın Batını yorumunu ihtiva eden Zohar'da harflerin sırlarına dayanan bir ilimden söz edilir. Yaygın kanaate göre Kabalistlerin en önemli kitaplarından biri olan Sefer Yezirah, Hz. Musa'nın Tur-u Sina'da yakınlarına öğrettiği "ilm-i esrar"dan oluşmuştur. Buna göre birer "ilahi kelime" olan dış varlıklar arasındaki münasebetlerin, uyum ve zıtlıkların hepsi İbranice'nin yirmi iki harfi arasında da mevcuttur. Görüldüğü üzere cifr ilmi sadece İslam medeniyeti içerisinde kullanılmış bir disiplin değildir. Eski Yunan medeniyetinde sayılarla kâinatın düzeni arasında ilişkiler kuran görüşlere rastlandığı gibi, Ortadoğu medeniyetlerinde özellikle Yahudi ve Hristiyan medeniyetlerinde, Asur, Babil ve Mısır'da da sayısal düzen ile alem arasında ilişkiler kuran sistemler mevcuttu. Bu yüzden cifr ilminin veya buna benzer ilimlerin İslam Medeniyetine ait olduğunu düşünmek yanlıştır.

Arap alfabesindeki her harfin rakamsal bir değerinin olduğu sistemin adı

ise "ebced" dir. Ebced aynı zamanda Arap alfabesinin ilk tertibidir. Ebced, aslında Arap harflerinin kolaylıkla hatırd tutulmasını sağlamak için eski dönemlerde geliştirilmiş bir formül olup, gerçekte bir anlamı olmayan kelimelerin ilki "ebced" şeklinde okunduğu için bu adla anılmıştır. Bu formülde yer alan kelimeler şunlardır: Ebced (elif, be, cim, dal); hevvez (he, vav, ze); hutti (ha, tı, ya); kelemen (kaf, lam, mim, nun); sa'fes (sin, ayn, fe, sad); karaşet (gaf, ra, şın, te); sehaş (se, ha, zel); dazağ (dad, zı, gayın). Ebced sisteminin İbranice ve Aramice'nin etkisiyle Nabatice'den Arapça'ya geçtiği bilinmektedir. Arap alfabesindeki harflerin sayısal karşılığının İbranice ve Aramice'nin harfleriyle aynı değerde olması, bu bilgiyi güçlendirmektedir.^[3] Arap tarihinde geçen tüm olaylar, harflere rakam değeri verilerek yazılır ve böylece her olayın tarihi de kayda geçilmiş olurdu. Bu tarihler, her kullanılan harfin özel rakam değerlerinin toplanmasıyla elde ediliyordu.

Ebced sistemi İslam dünyasında özellikle tasavvuf, astronomi, astroloji, edebiyat ve mimari alanlarıyla, cifr ilmine ait konuları da içine alan geniş bir çerçevede kullanılmıştır

Mesela; Kur'an'da sık sık "yedi gök" ten bahsedilmektedir. Varlık biçimiyle yedi adet olan bu gökler için kullanılan "Seb'a semavat = yedi gök" ifadesi tam yedi defa zikredilmiştir.

- Yine Bediüzzaman Hazretlerinin işaret ettiği "el" kelimesine bakalım:

- A)** Kur'an'da EL için YED kullanılır. Bu kelimenin ebced değeri, 14'tür.
- B)** Yüce Yaratıcı her bir elin parmaklarında yerleştirdiği mafsalsayı, 14'tür.
- C)** Elin dış tarafında 14 mafsalsayısı, iç tarafta yer alan çentik sayısı da, 14'tür.
- D)** Kur'an'da -Allah'a isnat edilmeyen- "YED" kelimesinin tekrar sayısı da, 14'tür. (14 "Yed" kelimesinin geçtiği yerler şunlardır: Bakara, 2/237, 249; Maide, 5/28 (iki kere); Araf, 7/108; Tevbe, 9/29; İsra, 17/29; Ta Ha, 20/22; Müminun, 23/88; Nur, 24/40; Şuara, 26/33; Neml, 27/12; Kasas, 28/32; Sad, 38/44).

- Yine Kur'anda bildirildiğine göre, Cehennem kapıları / bölümlerinin sayısı: 7'dir. Cehennem kapıları / bölümlerinin yedi olduğunu bildiren Hicr Suresi, başında şifre bulunan surelerden biridir. Bu sisteme göre, cehennem kelimesinin geçtiği sureler içindeki sırası: 7'dir.

Cehennem kelimesinin ebced değeri 98'dir ki bu sayı aynı zamanda; $14 \times 7 = 7 \times 7 + 7 \times 7$ 'dir. Cehennem kelimesinin Kur'an'da kullanılan tekrar sayısı ise, $11 \times 7 = 77$ 'dir.

- Ebced değeri 98 olan ‘Cehennem’in en son geçtiği Beyyine suresinin numarası: 98’dir.

- Keza, Kur’an’da belirtildiğine göre, cehennem’in üzerindeki bekçilerin sayısı 19’dur. Kur’an’da üzerinde 19 olduğunu vurguladığı cehennem isimlerinden “SAKAR” tercih edilmiştir. Çünkü, “SAKAR” kelimesinin ebced değeri de 19’u göstermektedir. Şöyle ki; (Sin: 60, Kaf: 100, Ra: 200, - Bu kelime müennes olduğundan tenis / dişilik alametlerinden Elif’in ebced değeri 1’dir. Toplam 361 eder. Busayı: 19x19’dur).

(Kur’an’daki yeri itibarıyla mansup / üstünlü olduğundan sonunda yine bir elif vardır. Gayr-ı münzarıf olduğu için hafzedilmiştir. İrab bakımından melhuz olan bu elifi nazara aldığımızda dayine aynı sonuca varırız)

- Bu tevafuk penceresinden Kur’an bize şu dersi veriyor ki; “içinde 19 zebaninin görev yaptığı SAKAR’dan korunmaya çalışın. Bu kelimenin ebced değeri 19’u gösterdiği gibi, cehennem’in / SAKAR’IN üzerinde de 19 zebaninin olduğuna, bu kesinlikte inanın ve kendinizi ona göre hazırlayın.”

Kastamonu Lahikası (110)

Evet عَلَى الْآخِرَةِ işaretleriyle bu asır, hayat-ı dünyeviyeyi hayat-ı uhreviyeye, ehl-i İslâm’a da bilerek severek tercih ettirdi. Hem bin üçyüz otuzdört (1334) tarihinden başlayıp, öyle bir rejim ehl-i İslâm içine de sokuldu. Evet عَلَى الْآخِرَةِ cıfir ve ebced hesabıyla 1333 veya dört ederek, aynı vakitte eski Harb-i Umumî’de İslâmiyet düşmanları galebe çalmakla, muahede şartlarını, dünyayı dine tercih rejimi mebbeine tevafuk ediyor. İki-üç sene sonra bilfiil neticeleri görüldü.

Şualar /1. Şua (699)

İşu âyet-i meşhurenin küllî manasının bu zamanda zahir bir mâsadaki Risalet-ün Nur olduğu gibi, Lafzullahtaki şeddeli "lâm" bir "lâm" ve بِكَلِمَاتِهِ deki melfuz "ya" sayılmak şartıyla dokuzyüz doksansekiz (998) adediyle Risalet-ün Nur’un dokuzyüz doksansekiz adedine tam tamına tevafukla, münasebet-i maneviyeye binaen remzen ona bakar. Ve bu remzi latifleştiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki: Risalet-ün Nur’un eczaları Sözler namıyla iştihar etmişler. Sözler ise Arabca "kelimat"tır. Ve o kelimat ile Kur’anın hakaikını o derece mahz-ı hak ve ayn-ı hakikat olduğunu isbat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

Şualar/1.Şua (696)

İşu âyeti dahi, Risale-i Nur’un muarızlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebbeine ve faaliyet devresine ve müntehasına **cıfir** ile, tevafuk ile işaret eder. Şöyle ki: يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ gibi âyetlerin bahsinde Birinci Şua’da yedi-sekiz âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri bin üçyüz onaltı ve yedi (1316-1317) tarihi ki, Kur’ana karşı olan sül-i kaddın mebbeidir. فَأَمَّا الَّذِينَ شَفَعُوا cıfirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli "mim" iki "mim" sayılsa bin üçyüzelli yedi (1357), eğer şeddeli "lam" iki "lam" sayılsa bin üçyüz kırkyedi (1347) ki bu asrın tâgiyane faaliyet tarihidir. Her iki şeddeli ikişer sayılsa bin üçyüz seksenyedi (1387) ki اللَّهُ لَا يَغْلِبُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ deşetli bir cereyanın müntehası tarihi olmak ihtimali var.

gördük. O macunlardan herbirisini tedkik ettik. Görüyoruz ki: O kavanoz şişelerden herbirisinden, bir mizan-ı mahsus ile, bir iki dirhem bundan, üç dört dirhem ötekinden, altı yedi dirhem başkasından ve hâkeza.. muhtelif mikdarlarda eczalar alınmış. Eğer birinden, bir dirhem ya noksan veya fazla alınsa o macun zihayat olamaz, hasiyetini gösteremez. Hem o hayatdar tiryakı da tedkik ettik. Herbir kavanozdan bir mizan-ı mahsus ile bir madde alınmış ki, zerre mikdarı noksan veya ziyade olsa, tiryak hâssasını kaybeder. O kavanozlar elliden ziyade iken, herbirisinden ayrı bir mizan ile alınmış gibi, ayrı ayrı mikdarda eczaları alınmış. Acaba hiçbir cihette imkân ve ihtimal var mı ki, o şişelerden alınan muhtelif mikdarlar, şişelerin garib bir tesadüf veya fırtınalı bir havanın çarpmasıyla devrilmesinden, herbirisinden alınan mikdar kadar yalnız o mikdar aksın, beraber gitsinler ve toplanıp o macunu teşkil etsinler? Acaba bundan daha hurafe, muhal, bâtıl birşey var mı? Eşek muzaaf bir eşekliğe girse, sonra insan olsa, "Bu fikri kabul etmem" diye kaçacaktır.

İşte bu misal gibi; herbir zihayat, elbette zihayat bir macundur ve herbir nebat, hayatdar bir tiryak gibidir ki; çok müteaddid eczalardan, çok muhtelif maddelerden, gayet hassas bir ölçü ile alınan maddelerden terkib edilmiştir. Eğer esbaba, anasıra isnad edilse ve "esbab icad etti" denilse; aynen eczahanedeki macunun, şişelerin devrilmesinden vücud bulması gibi, yüz derece akıldan uzak, muhal ve bâtıldır.

Elhasıl: Şu eczahane-i kübra-yı âlemde, Hakîm-i Ezelî'nin mizan-ı kaza ve kaderiyle alınan mevadd-ı hayatiye, hadsiz bir hikmet ve nihayetsiz bir ilim ve herşeye şamil bir irade ile vücud bulabilir. "Kör, sağır, hududsuz, sel gibi akan küllî anasır ve tabayı' ve esbabın işidir." diyen bedbaht, "O tiryak-ı acib, kendi kendine şişelerin devrilmesinden çıkıp olmuştur." diyen divane bir hezeyancı, sarhoş bulunan bir ahmaktan daha ziyade ahmaktır. Evet o küfür; ahmakane, sarhoşane, divanece bir hezeyandır.

Kastamonu Lahikası (67)

Hüsn-ü niyet öyle bir kimyadır ki; şişeleri, elmasa çevirir; toprağı, altun yapar. İnşâallah o hüsn-ü niyetle, bu tefekkühât dahi hakikî bir gıda anbarına bir anahtar olur ve hizmette za'fa düşünlere kut ve kuvvete yol açar.

Tarihçe-i Hayat (88)

Seyahatımda beni tanımayanlar kıyafetime bakıp, beni tacir zannettiklerinden derlerdi ki:

S- Tacir misin?

C- Evet hem tacirim, hem de kimyagerim.

S- Nasıl?

C- İki madde var, mezcettiriyorum: Birinden tiryak-ı şâfi, birinden elektrik-i muzi tevellüd eder.

S- Bunlar nerede bulunur?

C- Medeniyet ve fazilet çarşısında; cebhesinde insan yazılı, iki ayak üstünde gezen sandık içindeki, üstünde kalb yazılan ya siyah veya pırlanta gibi parlak olan bir kutudadır.

S- İsimleri nedir?

C- İman, muhabbet, sadakat, hamiyet.

Ceride-i Seyyare, Ebu lâşey, İbnüzzaman, Ehu-l acaib, İbn-ü ammi-l garaib

Said Nursî

BİYOLOJİ

Delail-i Haşır/İşarat-ül İ'caz (54)

Bütün fenlerin şهادetiyle, fıtratta israf yoktur. Eğer insan-ı ekber denilen âlemdeki hikmetleri idrakten âciz isen, âlem-i asgar denilen insandaki nüktelere, hikmetlere dikkat et. Evet "**Fenn-i Menafi'-ül A'za**"nın **şerh ve beyan ettiği vecihle**, insanın cisminde, herbirisi bir menfaat için takriben ikiyüz küsur kemik vardır. Ve herbirisi bir faide için altı bin damar vardır. Ve hüceyrata hizmet eden yirmidört bin mesame ve pencere vardır. O hüceyratta cazibe, dafia, mümsike, musavvire, müvellide namıyla herbirisi bir maslahat için beş kuvvet çalışıyor. Âlem-i asgar böyle olsa, insan-ı ekber ondan geri kalır mı? Ruha nisbeten ehemmiyetsiz olan cesed bu derece israftan uzak bulunsa, ne suretle cevher-i ruhla âsârında, emellerinde, efkârında ve maneviyatında israf olur. Çünkü saadet-i ebediye olmasa, bütün maneviyat kurur. O hakikatlar, israf memleketine kaçarlar. Acaba dünya kadar kıymetli olan bir cevhere mâlik olmakla, hem daima onun zarfını ve gılafını muhafaza ettikten sonra, o cevheri birdenbire yere vurup kırmak ihtimali var mıdır? Hangi akıl kabul eder? Hem bir şahsın bünyesindeki kuvvet, a'zasındaki sıhhat, istidadındaki kabiliyet, o şahsın yaşayışına ve tekemmülüne delil olduğu gibi, kâinatın ruhuna kadar nüfuz eden hakikat-ı sabite ve devam ile yaşayışını îma eden intizamındaki kuvvet-i kâmile ve tekemmülüne giden nizamındaki kemal acaba haşr-i cismanî yoluyla saadet-i ebediyeye delil olmaz mı? Zira intizamını ihtilâlden ve bozulmaktan kurtaran, saadet-i ebediyedir. Ve tekemmüle vasıta odur ve o kuvveti inkişaf ettiren odur.

Söz (592)

İşte şeriklerin vekili, zerreden me'yus olunca, küreyvat-ı hamradan iş bulacağım diye, kandaki bir küreyvat-ı hamraya rast gelir. Ona esbab namına ve tabiat ve felsefe lisanıyla der ki: "Ben sana Rab ve mâlikim." **O küreyvat-ı hamra, yani yuvarlak kırmızı mevcut, ona hakikat lisanıyla ve hikmet-i İlahiye dili ile der:** "Ben yalnız değilim. Eğer sikkemiz ve memuriyetimiz ve nizamatımız bir olan kan ordusundaki bütün emsalime mâlik olabilirsen, hem gezdiğimiz ve kemal-i hikmetle istihdam olduğumuz bütün hüceyrat-ı bedene mâlik olacak bir dakik hikmet ve azîm kudret, sende varsa göster ve gösterebilirsen belki senin davanda bir mana bulunabilir. Halbuki senin gibi sersem ve senin elindeki sağır tabiat ve kör kuvvetle, değil mâlik olmak belki zerre miktar karışamazsın. Çünkü bizdeki intizam o kadar mükemmeldir ki, ancak herşeyi görür ve işitir ve bilir ve yapar bir zât bize hükmedebilir. Öyle ise sus! Vazifem o kadar mühim ve intizam o kadar mükemmeldir ki; senin ile, senin böyle karmakarışık sözlerine cevap vermeğe vaktim yok" der, onu tardeder.

Sonra onu kandıramadığı için o müddeî gider, **bedendeki hüceyre tabir ettikleri menzilciğe rast gelir.** Felsefe ve tabiat lisanıyla der: "Zerre ve küreyvat-ı hamraya söz anlattıramadım; belki sen sözümü anlarsın. Çünkü sen, gayet küçük bir menzil gibi birkaç şeyden yapılmışsın.

Öyle ise ben seni yapabilirim. Sen benim masnûum ve hakikî mülküm ol." der. O hüceyre ona cevaben, hikmet ve hakikat lisanıyla der ki:

"Ben çendan küçücük bir şeyim. Fakat pek büyük vazifelerim, pek ince münasebetlerim ve bedenim bütün hüceyratına ve heyet-i mecmuasına bağlı alâkalarım var. Ezcümle: Evride ve şerayın damarlarına ve hassase ve muharrike a'sablarına ve cazibe, dafia, müvellide, musavvire gibi kuvvelere karşı derin ve mükemmel vazifelerim var. Eğer bütün bedeni, bütün damar ve a'sab ve kuvveleri teşkil ve tanzim ve istihdam edecek bir kudret ve ilim sende varsa ve benim emsalim ve san'atça ve keyfiyetçe birbirimizin kardeşi olan bütün hüceyrat-ı bedeniye tasarruf edecek nâfiz bir kudret, şamil bir hikmet, sende varsa göster, sonra ben seni yapabilirim diye dava et. Yoksa haydi git! Küreyvat-ı hamra, bana erzak getiriyorlar. Küreyvat-ı beyza da, bana hücum eden hastalıklara mukabele ediyorlar. İşim var, beni meşgul etme. Hem senin gibi âciz, camid, sağır, kör bir şey, bize hiçbir cihetle karışamaz. Çünkü bizde o derece ince ve nazık ve mükemmel bir intizam *{(Haşiye): Sâni'-i Hakîm, beden-i insanı gayet muntazam bir şehir hükmünde halketmiştir. Damarların bir kısmı, telgraf ve telefon vazifesini görür. Bir kısmı da çeşmelerin boruları hükmünde, âb-ı hayat olan kanın cevelanına medardırlar. Kan ise içinde iki kısım küreyvat halkedilmiş. Bir kısmı küreyvat-ı hamra tabir edilir ki, bedenim hüceyrelerine erzak dağıtıyor ve bir kanun-u İlahî ile hüceyrelere erzak yetiştiriyor (tüccar ve erzak memurları gibi). Diğer kısmı küreyvat-ı beyzadırlar ki; ötekilere nisbeten ekalliyettedirler. Vazifeleri, hastalık gibi düşmanlara karşı asker gibi müdafaadır ki, ne vakit müdafaaya girseler Mevlevî gibi iki hareket-i devriye ile sür'atli bir vaziyet-i acibe alırlar. Kanın heyet-i mecmuası ise; iki vazife-i umumiyesi var: Biri: Bedendeki hüceyratın tahribatını tamir etmek. Diğer: Hüceyratın enkazlarını toplayıp, bedeni temizlemektir. Evride ve şerayın namında iki kısım damarlar var ki; biri safî kanı getirir, dağıtır, safî kanın mecralarıdır. Diğer kısmı; enkazı toplayan bulanık kanın mecrasıdır ki, şu ikinci ise kanı "Ree" denilen nefesin geldiği yere getirirler. Sâni'-i Hakîm, havada iki unsur halketmiştir. Biri azot, biri müvellid-ül humuza. Müvellid-ül humuza ise nefes içinde kana temas ettiği vakit, kanı telvis eden karbon unsur-u kesifini kehribar gibi kendine çeker. İkisi imtizac eder. Buharî hâmız-ı karbon denilen (semli havaî) bir maddeye inkılab ettirir. Hem hararet-i gariziyeyi temin eder, hem kanı tasfiye eder.*

Söz (593)

Sonra o müddeî, onda da me'yus oldu. Bir insanın bedenine rast gelir. Yine kör tabiat ve serseri felsefe lisanıyla (Tabiiyyunun dedikleri gibi) der ki: "Sen benimsin, seni yapan benim. Veya sende hissem var." Cevaben o **beden-i insanî, hakikat ve hikmet diliyle ve intizamının lisan-ı haliyle der ki:** "Eğer bütün emsalim ve yüzümüzdeki sikke-i kudret ve turra-i fitrat bir olan bütün insanların bedenlerine hakikî mutasarrıf olacak bir kudret ve ilim sende varsa, hem sudan ve havadan tut, tâ nebatat ve hayvanata kadar benim erzakımın mahzenlerine mâlik olacak bir servetin ve bir hâkimiyetin varsa, hem ben kılıf olduğum gayet geniş ve yüksek olan ruh, kalb, akıl gibi letaif-i maneviyeyi benim gibi dar, süflî bir zarfta yerleştirerek, kemal-i hikmet ile istihdam edip ibadet ettirecek sende nihayetsiz bir kudret, hadsiz bir hikmet varsa göster, sonra "Ben seni yaptım" de. Yoksa sus! Hem bendeki intizam-ı ekmelin şehadetiyle ve yüzümdeki sikke-i vahdetin delaletiyle, benim Sâni'im herşeye Kadîr, herşeye Alîm, herşeyi görür ve herşeyi işitir bir zâttır. Senin gibi sersem, âcizin parmağı, onun san'atına karışamaz. Zerre miktar müdahale edemez."

FENN-İ HAYVANAT VE NEBATAT(ZOOLOJİ VE BOTANİK)

Söz (594 - 595)

O şeriklerin vekili, bedende dahi parmak karıştırarak yer bulamaz, gider, insanın nev'ine rast gelir. Kalbinden der ki: "Belki bu dağınık, karmakarışık olan cemaat içinde; şeytan, onların ef'al-i ihtiyariye ve içtimaiyelerine karıştığı gibi, belki ben de ahval-i vücudiye ve fitriyelerine karışabileceğim ve parmak karıştırarak bir yer bulacağım. Ve onda bir yer bulup beni tardeden bedene ve beden hüceyresine hükmümü icra ederim." Onun için beşerin nev'ine, yine sağır tabiat ve sersem felsefe lisanıyla der ki: "Siz çok karışık birşey görünüyorsunuz. Ben size Rab ve mâlikim veyahut hissedarım." der.

O vakit nev'-i insan, hak ve hakikat lisanıyla, hikmet ve intizamın diliyle der ki: "Eğer bütün küre-i arza giydirilen ve nev'imiz gibi bütün hayvanat ve nebatatın yüzler bin enva'ından, rengârenk atkı ve iplerden kemal-i hikmetle dokunan ve dikilen gömleği ve yeryüzüne serilen ve yüzbinler zîhayat enva'ından nescolunan ve gayet nakışlı bir surette icad edilen haliçeyi yapacak ve her vakit kemal-i hikmetle tecdid edip tazelendirecek bir kudret ve hikmet sende varsa, hem eğer biz meyve olduğumuz küre-i arza ve çekirdek olduğumuz âleme tasarruf edecek ve hayatımıza lâzım maddeleri mizan-ı hikmetle aktar-ı âlemden bize gönderecek bir muhit kudret ve şamil bir hikmet sende varsa, ve yüzümüzdeki sikke-i kudret bir olan bütün gitmiş ve gelecek emsalimizi icad edecek bir iktidar sende varsa; belki bana rububiyet dava edebilirsin. Yoksa haydi sus! Benim nev'imdeki karmakarışıklığa bakıp parmak karıştırabilirim deme. Çünkü intizam mükemmeldir. O karmakarışık zannettiğin vaziyetler, kudretin kader kitabına göre kemal-i intizam ile bir istinsaktır. Çünkü bizden çok aşağı olan ve bizim taht-ı nezaretimizde bulunan hayvanat ve nebatatın kemal-i intizamları gösteriyor ki, bizdeki karışıklıklar bir nevi kitabettir.

Hiç mümkün müdür ki: Bir haliçenin her tarafına yayılan bir atkı ipini san'atkârane yerleştiren, haliçenin ustasından başkası olsun. Hem bir meyvenin mücidi, ağacının mücidinden başkası olsun. Hem çekirdeği icad eden, çekirdekli cismin sâni'inden başkası olsun. Hem gözün kördür. Yüzümdeki mu'cizat-ı kudreti, mahiyetimizdeki havarik-ı fitratı görmüyorsun. Eğer görsen, anlarsın ki: Benim Sâni'im öyle bir zâttır ki; hiçbir şey ondan gizlenemez, hiçbir şey ona nazlanıp ağır gelemmez. Yıldızlar, zerrelere kadar ona kolay gelir. Bir baharı bir çiçek kadar sühuletle icad eder. Koca kâinatın fihristesini, kemal-i intizamla benim mahiyetimde derceden bir zâttır. Böyle bir zâtın san'atına senin gibi camid, âciz ve kör, sağır parmak karıştırabilir mi? Öyle ise, sus! Def'ol git!" der onu tardeder.

Sonra o müddeî gider zeminin yüzüne serilen geniş haliçeye ve zemine giydirilen gayet müzeyyen ve münakkaş gömleğe esbab namına ve tabiat lisanıyla ve felsefe diliyle der ki: "Sende tasarruf edebilirim ve sana mâlikim veya sende hissem var" diye dava eder. O vakit o gömlek, *{(Haşiye): Fakat şu haliçe hem hayattardır, hem intizamlı bir ihtizazdadır. Her vakit nakışları kemal-i hikmet ve intizam ile tebeddül eder. Tâ ki nessacının muhtelif cilve-i esmasını ayrı ayrı gösterebilir.}* o haliçe, hak ve hakikat namına, lisan-ı hikmetle o müddeîye der ki: "Eğer seneler, karnlar adedince yere giydirilip sonra intizam ile çıkarılıp geçmiş zamanın ipine asılan ve yeniden giydirilecek ve kemal-i intizam ile kader dairesinde programları ve biçimleri çizilen ve tayin olunan ve gelecek zamanın şeridinde takılan ve intizamlı ve hikmetli, ayrı ayrı nakışları bulunan bütün gömlekleri, haliçeleri dokuyacak, icad edecek kudret ve san'at sende varsa; hem hilkat-i arzdan tâ harab-ı arza kadar, belki ezelden ebede kadar ulaşacak, hikmetli, kudretli iki manevî elin varsa ve bütün atkılarındaki bütün ferdleri icad edecek kemal-i intizam ve hikmetle tamir ve tecdid edecek sende bir iktidar ve hikmet varsa, hem bizim modelimiz ve bizi giyen ve bizi kendine peçe ve çarşaf yapan küre-i arzı elinde tutup mücidi olabilirsen, bana rububiyet dava et. Yoksa haydi dışarıya! Bu yerde yer bulamazsın. Hem bizde öyle bir sikke-i vahdet ve öyle bir turra-i ehadiyet vardır ki, bütün kâinat kabza-i tasarrufunda olmayan ve bütün eşyayı, bütün şununla birden görmeyen ve

nihayetsiz işleri beraber yapamayan ve her yerde hazır ve nâzır bulunmayan ve mekândan münezzeh olmayan ve nihayetsiz hikmet ve ilim ve kudrete mâlik olmayan bize sahip olamaz ve müdahale edemez."

24.Söz (355)

Sakın zannetme ki, bu ilân ve dellâllık ve tesbihatın nağamatıyla teganni, bülbüle mahsustur. Belki ekser enva'ın herbir nev'inin bülbül-misali bir sınıfı var ki, o nev'in en latif hissiyatını, en latif bir tesbih ile en latif sec'alarla temsil edecek birer latif ferdi veya efradı bulunur. Hususan sinek ve böceklerin bülbülleri hem çoktur, hem çeşit çeşittirler ki, onlar bütün kulağı bulunanların en küçük hayvandan en büyüğüne kadar olanların başlarında tesbihatlarını güzel sec'alarla onlara işittirip onları mütelezziz ediyorlar. Onlardan bir kısmı leylîdir. Gecede sükûta dalan ve sükûnete giren bütün küçük hayvanların kaside-hân enîsleri, gecenin sükûnetinde ve mevcudatın sükûtunda onların tatlı sözlü nutuk-hânlarıdır. Ve o meclis-i halvette olan zikr-i hafînin dairesinde birer kutubdur ki, herbirisi onu dinler; kendi kalbleriyle Fâtır-ı Zülcelallerine bir nevi zikir ve tesbih ederler. Diğer bir kısmı, neharîdir. Gündüzde ağaçların minberlerinde, bütün zîhayatların başlarında, yaz ve bahar mevsimlerinde yüksek âvâzlarıyla, latif nağamat ile, sec'alı tesbihat ile Rahmanurrahîm'in rahmetini ilân ediyorlar. Güya bir zikr-i cehrî halkasının bir reisi gibi işitenlerin cezvelerini tahrik ediyorlar ki, o vakit işitenlerin herbirisi lisan-ı mahsusuyla ve bir âvâz-ı hususî ile Fâtır-ı Zülcelalinin zikrine başlar. Demek, herbir nevi mevcudatın, hattâ yıldızların da bir ser-zâkiri ve nur-efşan bir bülbülü var.

Elhasıl: Kâinat sarayında hizmet eden hayvanat, kemal-i itaatle evamir-i tekviniyeye imtisal edip, fitratlarındaki gayeleri güzel bir vecihle ve Cenab-ı Hakk'ın namıyla izhar ederek hayatlarının vazifelerini bedî' bir tarz ile Cenab-ı Hakk'ın kuvvetiyle işlemekle ettikleri tesbihat ve ibâdât, onların hedâya ve tahiyyatlarıdır ki; Fâtır-ı Zülcelal ve Vâhib-i Hayat dergâhına takdim ediyorlar.

Üçüncü kısım ameleleri: Nebatat ve cemadattır. Onların cüz'-i ihtiyarîleri olmadığı için, maaşları yoktur. Amelleri hâlisen livechillahtır ve Cenab-ı Hakk'ın iradesiyle ve ismiyle ve hesabıyla ve havl ve kuvvetiyledir. Fakat nebatatın gidişatlarından hiss olunuyor ki, onların vezaif-i telkîh ve tevlidde ve meyvelerin terbiyesinde bir çeşit telezzüzatları var. Fakat hiç teellümata mazhar değiller. Hayvan muhtar olduğu için, lezzet ile beraber elemi de var. Cemadat ve nebatatın amellerinde ihtiyar gelmediği için, eserleri de ihtiyar sahibi olan hayvanların amellerinden daha mükemmel oluyor. İhtiyar sahibi olanların içinde, arı emsali gibi vahy ve ilham ile tenevvür edenlerin amelleri, cüz'-i ihtiyarîsine itimad edenlerin amellerinden daha mükemmeldir.

Yeryüzünün tarlasında nebatatın herbir taifesi, lisan-ı hal ve istidad diliyle Fâtır-ı Hakîm'den sual ediyorlar, dua ediyorlar ki: "Ya Rabbena! Bize kuvvet ver ki, yeryüzünün herbir tarafında taifemizin bayrağını dikmekle saltanat-ı rububiyetini lisanımızla ilân edelim ve rûy-i arz mescidinin herbir köşesinde sana ibadet etmek için bize tevfik ver ve meşhergâh-ı arzın herbir tarafında senin esma-i hüsnanın nakışlarını, senin bedî' ve antika san'atlarını kendi lisanımızla teşhir etmek için bize bir revaç ve seyahata iktidar ver." derler. Fâtır-ı Hakîm onların manevî dualarını kabul edip ki, bir taifenin tohumlarına kıldan kanatçıklar verir; her tarafa uçup gidiyorlar. Taifeleri namına esma-i İlahiye okutturuyorlar (Ekser dikenli nebatat ve bir kısım sarı çiçeklerin tohumları gibi). Ve bir kısmına da, insana lâzım veya hoşuna gidecek güzel et veriyor. İnsanı ona hizmetkâr edip her tarafa ekiyor. Bazı taifelerine de, hazmolmayacak sert bir kemik üstünde hayvanlar yutacak bir et veriyor ki, hayvanlar onu çok

tarafllara dağıtıyorlar. Bazılara da, engelcikleri verip her temas edene yapışıyor. Başıka yerlere giderek taifesinin bayrağını dikerler, Sâni'-i Zülcelal'in antika san'atını teşhir ediyorlar. Ve bir kısmına da, acı düğelek denilen nebatat gibi saçmalalı tüfek gibi bir kuvvet verir ki, vakti geldiği zaman onun meyvesi olan hıyarcık düşer, saçmalar gibi birkaç metre yerlere tohumcuklarını atar, zer'eder. Fâtır-ı Zülcelal'in zikir ve tesbihini kesretli lisanlarla söylettirmeye çalışırlar ve hâkeza kıyas et...

7.Şua (168)

Fenn-i nebatat ve fenn-i hayvanatın şehadetiyle ve tedkikat-ı amİKasıyla, bu feth-i suverde öyle bir ihata ve şümul ve san'at var ki; birtek Vâhid-i Ehad'den ve herşeyde herşeyi görebilecek ve yapabilecek bir Kadîr-i Mutlak'tan başka hiçbir şey bu cem'iyetli ve ihatalı fiile sahip olamaz. Çünkü bu feth-i suver fiili ise, her yerde ve her anda bulunan, nihayetsiz bir kudretin içinde nihayet derecede bir hikmet, bir dikkat, bir ihata ister. Ve böyle bir kudret ise, ancak bütün kâinatı idare eden birtek zâtta bulunabilir.

Evet meselâ mezkûr âyetlerin ferman ettikleri gibi; üç karanlık içinde bütün vâlidelerin erhamında insanların suretlerini ayrı ayrı, mizanlı, imtiyazlı, zînetli ve intizamlı olarak, hem şaşırmadan, yanlış etmeden, karıştırmadan basit bir maddeden açmak ve yaratmak olan fettahiyet ve umum rûy-i zeminde aynı kudret, aynı hikmet, aynı san'atla umum insanları ve hayvanları ve nebatları ihata eden bu feth-i suver hakikatı; vahdaniyetin en kuvvetli bir bürhanıdır. Çünkü ihata etmek bir vahdettir, şirke yer bırakmaz. Ve Birinci Bab'da vücub-u vücuda şehadet eden ondokuz hakikat nasıllı vücudlarıyla Hâlık'ın vücuduna delalet ederler; öyle de, ihatalarıyla da vahdete şehadet ederler.

FENN-İ MANTIK

29.Söz (517)

İKİNCİ MENBA': Âfâkîdir. Yani, mükerrer müşahedat ve müteaddid vakıat ve kerrat ile münasebattan neş'et eden bir nevi hükm-ü tecrübîdir. Evet tek bir ruhun ba'de-l memat bekası anlaşılrsa, şu ruh nev'inin külliyetle bekasını istilzam eder. Zira fenn-i mantıkça kat'îdir ki: Zâtî bir hâssa, birtek ferdde görünse; bütün efradda dahi o hâssanın vücuduna hükmedilir. Çünkü zâtîdir. Zâtî olsa, her ferdde bulunur. Halbuki değil bir ferd, belki o kadar hadsiz, o kadar hesaba, hasra gelmez müşahedata istinad eden âsâr ve beka-i ervaha delalet eden emarat, o derece kat'îdir ki; bize nasıl Yeni Dünya, yani Amerika var ve orada insanlar bulunur; o insanların vücudlarına hiç vehim hatıra gelmez. Öyle de şübhe kabul etmez ki, şimdi âlem-i melekût ve ervahta; ölmüş, vefat etmiş insanların ervahı pekçok kesretle vardır ve bizimle münasebettardırlar. Manevî hedayamız onlara gidiyor, onların nurani feyizleri de bizlere geliyor.

Hem hads-i kat'î ile vicdanen hissedilebilir ki; insan öldükten sonra esaslı bir ciheti bâkidir. O esas ise ruhtur. Ruh ise, tahrib ve inhilale maruz değil. Çünkü basittir, vahdeti var. Tahrib ve inhilal ve bozulmak ise; kesret ve terkib edilmiş şeylerin şe'nidir. Sâbıkan beyan ettiğimiz gibi; hayat, kesrette bir tarz-ı vahdeti temin eder, bir nevi bekaya sebebiyet verir. Demek vahdet ve beka, ruhta esastır ki, ondan kesrete sirayet eder. Ruhun fenası, ya tahrib ve inhilal iledir. O tahrib ve inhilal ise, vahdet yol vermez ki girsin, besatet bırakmaz ki bozsun. Veyahut i'dam iledir. İ'dam ise Cevvad-ı Mutlak'ın hadsiz merhameti müsaade etmez ve nihayetsiz cûdu bırakmaz ki, verdiği nimet-i vücudu o nimet-i vücuda pek müştak ve lâıyk olan ruh-u insanîden geri alsın.

32.Söz (615)

Diyorsunuz ki: "Sen Sözler'de kıyas-ı temsili çok istimal ediyorsun. Halbuki Fenn-i Mantıkça kıyas-ı temsili, yakîni ifade etmiyor. Mesail-i yakîniyede bürhan-ı mantikî lâzımdır. Kıyas-ı temsili, Usûl-ü Fıkıh ülemasınca zann-ı galib kâfi olan metalibde istimal edilir. Hem de sen, temsiliâtı bazı hikâyeler suretinde zikrediyorsun. Hikâye hayalî olur, hakikî olmaz, vakıa muhalif olur?"

ELCEVAB: İlm-i Mantıkça çendan "Kıyas-ı temsili, yakîn-i kat'î ifade etmiyor" denilmiş. Fakat kıyas-ı temsili'nin bir nev'i var ki; mantığın yakînî bürhanından çok kuvvetlidir ve mantığın birinci şeklinin birinci darbindan daha yakînidir. O kısım da şudur ki:

Bir temsil-i cüz'î vasıtasıyla bir hakikat-ı küllînin ucunu gösterip, hükmü o hakikata bina ediyor.

O hakikatın kanununu, bir hususî maddede gösteriyor.

Tâ o hakikat-ı uzma bilinsin ve cüz'î maddeler, ona irca' edilsin. Meselâ: "Güneş nuraniyet vasıtasıyla, birtek zât iken her parlak şeyin yanında bulunuyor." temsiliyle bir kanun-u hakikat gösteriliyor ki, nur ve nurani için kayıd olamaz. Uzak ve yakın bir olur. Az ve çok müsavi olur. Mekân onu zabtedemez.

Hem meselâ: "Ağacın meyveleri, yaprakları; bir anda, bir tarzda kolaylıkla ve mükemmel olarak birtek merkezde, bir kanun-u emrî ile teşkili ve tasviri" bir temsildir ki, muazzam bir hakikatın ve küllî bir kanunun ucunu gösterir. O hakikat ve o hakikatın kanununu gayet kat'î bir surette isbat eder ki, o koca kâinat dahi şu ağaç gibi o kanun-u hakikatın ve o sırr-ı ehadiyetin bir mazharıdır, bir meydan-ı cevalanıdır.

İşte bütün Sözlerdeki kıyasat-ı temsiliyeler bu çeşittirler ki, bürhan-ı kat'î-yi mantikîden daha kuvvetli, daha yakînidirler.

26.Mektub (315)

Ondokuzuncu Mektub'un Onsekizinci İşaretinde denildiği gibi; nasıl kulaklı âmi tabakası i'caz-ı Kur'an fehminde demiş: Kur'an, bütün dinlediğim ve dünyada mevcut kitablara kıyas edilse, hiçbirisine benzemiyor ve onların derecesinde değildir. Öyle ise ya Kur'an, umumun altındadır veya umumun fevkinde bir derecesi vardır. Umumun altındaki şikk ise, muhal olmakla beraber, hiçbir düşman hattâ şeytan dahi diyemez ve kabul etmez. Öyle ise Kur'an, umum kitabların fevkindedir. Öyle ise mu'cizedir. **Aynen öyle de, biz de ilm-i usûl ve fenn-i mantıkça sebr ü taksim denilen en kat'î hüccetle deriz:**

Ey şeytan ve ey şeytanın şakirdleri! Kur'an, ya arş-ı a'zamdan ve ism-i a'zamdan gelmiş bir kelâmulahtır veyahut -hâşâ sümme hâşâ, yüzbin kerre hâşâ- yerde Allah'tan korkmaz ve Allah'ı bilmez, itikadsız bir beşerin düzmesidir. Bu ise ey şeytan! Sâbık hüccetlere karşı bunu sen diyemezsin ve diyemezdin ve diyemeyeceksin. Öyle ise bizzarure ve bilâ-şübhe Kur'an, Hâlık-ı Kâinat'ın kelâmıdır. Çünkü ortası yoktur ve muhaldır ve olamaz. Nasilki kat'î bir surette isbat ettik, sen de gördün ve dinledin.

11.Lem'a (52)

فَإِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا حُدُودَهُ أَفَئِنَّكُمْ أَعْيُنُكُمْ عَلَى الْحُدُودِ الْهَاتِيَةِ تَبْصُرُونَ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ قُلْ إِنِّي خَشِيتُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ

âyet-i azîmesi, ittiba-ı Sünnet ne kadar mühim ve lâzım olduğunu pek kat'î bir surette ilân ediyor. Evet şu âyet-i kerime, kıyasat-ı mantıkiye içinde, kıyas-ı istisnaî kısmının en kuvvetli ve kat'î bir kıyasıdır.

Şöyle ki: Nasıl mantıkça kıyas-ı istisnaî misali olarak deniliyor: "Eğer güneş çıksa, gündüz olacak." Müsbet netice için denilir: "Güneş çıktı, öyle ise netice veriyor ki: Şimdi gündüzdür." Menfî netice için deniliyor: "Gündüz yok, öyle ise netice veriyor ki: Güneş çıkmamış". Mantıkça, bu müsbet ve menfî iki netice kat'idirler. Aynen böyle de: Şu âyet-i kerime der ki: "Eğer Allah'a muhabbetiniz varsa, Habibullah'a ittiba edilecek. İttiba edilmezse, netice veriyor ki: Allah'a muhabbetiniz yoktur." Muhabbetullah varsa, netice verir ki: Habibullah'ın Sünnet-i Seniyesine ittibai intac eder.

Evet Cenab-ı Hakk'a iman eden, elbette ona itaat edecek. Ve itaat yolları içinde en makbulü ve en müstakimi ve en kısıası, bilâ-şübhe Habibullah'ın gösterdiği ve takib ettiği yoldur. Evet bu kâinatı bu derece in'amat ile dolduran Zât-ı Kerim-i Zülcemal, zîşuurlardan o nimetlere karşı şükür istemesi, zarurî ve bedihîdir. Hem bu kâinatı bu kadar mu'cizat-ı san'atla tezyin eden o Zât-ı Hakîm-i Zülcelal, elbette bilbedahe zîşuurlar içinde en mümtaz birisini kendine muhatab ve tercüman ve ibadına mübelliğ ve imam yapacaktır. Hem bu kâinatı hadd ü hesaba gelmez tecelliyat-ı cemal ve kemalâtına mazhar eden o Zât-ı Cemil-i Zülkemal, elbette bilbedahe sevdiği ve izharını istediği cemal ve kemal ve esma ve san'atının en câmi' ve en mükemmel mikyas ve medarı olan bir zâta, her halde en ekmel bir vaziyet-i ubudiyeti verecek ve onun vaziyetini sairlerine nümune-i imtisal edip herkesi onun ittibâna sevkedecek, tâ ki o güzel vaziyeti başkalarında da görünsün.

Elhasıl: Muhabbetullah, Sünnet-i Seniyenin ittibâını istilzam edip intac ediyor. Ne mutlu o kimseye ki, Sünnet-i Seniyeye ittibâından hissesi ziyade ola. Veyl o kimseye ki, Sünnet-i Seniye'yi takdir etmeyip, bid'alara giriyor.

15.Şua (657)

Yani: Her şeye kadîr öyle bir kudreti var ki; bütün eşyayı ihata etmiş ve Zât-ı Vâcib-ül Vücud'a lüzum-u zâtî ile ve fenn-i mantık tabirince zaruriyet-i nâşie ile lâzımdır, vâcibdir, infikâki muhaldır, imkânı yoktur. Madem böyle bir lüzumla böyle bir kudret Zât-ı Akdes'tedir, elbette onun zıddı olan acz hiçbir cihetle içine giremez, Zât-ı Kadîr'e ârız olamaz. Madem birşeyde mertebelerin bulunması, onun zıddı içine girmesi ileldir.

Meselâ; hararetin derece ve mertebeleri soğğun girmesi ve güzelliğin ise çirkinliğin müdahalesi ile olması ve bu zâtî kudrete zıd olan acz, ona yanaşması hiçbir cihetle imkânı yok. Elbette o kudret-i mutlakada mertebeler bulunmaz. Madem mertebeler onda bulunmaz; elbette o kudrete nisbeten yıldızlar, zerreler müsavi ve cüz' ve küll ve bir ferd ve bütün nevi o kudrete karşı farkları yoktur. Ve bir çekirdek ve koca ağacı ve kâinat ve insan ve bir nefsi diriltmesi ve haşirde bütün zîruhların ihyası, o kudrete nisbeten müsavidirler ve kolaydır. Büyük-küçük, az-çok; farkı yoktur. Bu hakikata kat'î şahid, hilkat-ı eşyada gördüğümüz kemal-i san'at, nizam, mizan, temyiz, kesret, sür'at-i mutlakada sühulet-i mutlaka ve tam kolaylıktır.

Sözler/Lemaat (692)

TENBİH

Bu Lemaat namındaki eserin sair divanlar gibi bir tarzda bir-iki mevzu ile gitmediğinin sebebi: Eski eserlerinden Hakikat Çekirdekleri namındaki kısacık vecizeleri bir derece izah etmek için, hem nesir tarzında yazılmış, hem de sair divanlar gibi hayalata, mizansız hissiyata girilmemiş olmasıdır. **Baştan aşağıya mantık ile hakaik-i Kur'aniye ve imaniye olarak, yanında bulunan biraderzadesi gibi bazı talebelerine bir ders-i ilmîdir, belki bir ders-i imanî ve Kur'anîdir.** Üstadımızın baştaki ifadesinde dediği gibi, biz de anlamışızdır ki; nazma ve şiire hiç meyli ve onlarla iştigali de yoktur. وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ sırrının bir nümunesini gösteriyor.

Bu eser, birçok meşagil ve Dâr-ül Hikmet'teki vazife içinde yirmi gün Ramazanda, günde iki veya ikibuçuk saat çalışmak suretiyle manzum gibi yazılmıştır. Bu kadar kısa zamanda ve manzum bir sahife on sahife kadar müşkil olduğu cihetle, birden dikkatsiz, tashihsiz böyle söylenmiş, tab'edilmiştir. Bizce Risale-i Nur hesabına bir hârikadır. Hiçbir nazımlı divan, bunun gibi tekellüfsüz, nesren okunabilir görülüyor. İnşâallah bu eser bir zaman Risale-i Nur şakirdlerine bir nevi mesnevî olacak. Hem bu eser, kendisinden on sene sonra çıkan ve yirmiüç senede tamamlanan Risale-i Nur'un mühim eczalarına bir işaret-i gaybiye nev'inden müjdeli bir fihrist hükmündedir.

Risale-i Nur şakirdlerinden

Sungur, Mehmed Feyzi, Hüsrev

15.Söz (189)

Elhasıl: Ondokuzuncu Mektub'un Onsekizinci İşaretinde denildiği gibi; nasıl kulaklı ami tabakası i'caz-ı Kur'an fehminde demiş: Kur'an, bütün dinlediğim ve dünyada mevcut kitablara kıyas edilse, hiçbirisine benzemiyor ve onların derecesinde değildir. Öyle ise ya Kur'an umumunun altındadır veya umumunun fevkinde bir derecesi vardır. Umumun altındaki şık ise, muhal olmakla beraber, hiçbir düşman hattâ şeytan dahi diyemez ve kabul etmez. Öyle ise Kur'an, umum kitapların fevkindedir. Öyle ise mu'cizedir.

Aynen öyle de, biz de **ilm-i usûl ve fenn-i mantıkça sebr ü taksim denilen en kat'î bir hüccetle deriz:**

Ey şeytan ve ey şeytanın şakirdleri! Kur'an, ya arş-ı a'zamdan, ism-i a'zamdan gelmiş bir kelâmullahtır veyahut -hâşâ sümme hâşâ, yüzbin kerre hâşâ- yerde sahtekâr ve Allah'tan korkmaz ve Allah'ı bilmez, itikadsız bir beşerin düzmesidir. Bu ise ey şeytan, sâbık hüccetlere karşı bunu sen diyemedin ve diyemezsin ve diyemiyeceksin. Öyle ise bizzarure ve bilâşübhe Kur'an, Hâlık-ı Kâinat'ın kelâmıdır. Çünkü ortası yoktur ve muhaldır ve olamaz. Nasılki kat'î bir surette isbat ettik. Sen de gördün ve dinledin.

24.Söz (347)

Onuncu Asıl: Ekser taife-i mahlukatta olduğu gibi ef'al ve a'mal-i beşeriyede bazı hârika ferdler bulunur. O ferdler eğer iyilikte ileri gitmişse, o nevilerin medar-ı fahrleridir, yoksa medar-ı şeametleridir. Hem gizleniyorlar. Âdeta birer şahs-ı manevî, birer gaye-i hayal hükmüne geçerler. Sair ferdlerin herbirisi o olmağa çalışır ve o olmak ihtimali var. Demek o mükemmel hârika ferd ise; mutlak, mübhem bulunup her yerde bulunması mümkün. **Şu ibham itibariyle mantıkça kaziye-i mümkün suretinde külliyetine hükmedilebilir.** Yani, herbir amel şöyle bir netice verebilmesi mümkündür.

Meselâ, "Kim iki rek'at namazı filan vakitte kılsa, bir hac kadardır." İşte iki rek'at namaz bazı vakitte bir hacca mukabil geldiği hakikattır. Herbir iki rek'at namazda bu mana külliyet ile mümkündür. Demek şu nevideki rivayetler, vukuu bilfiil daimî ve küllî değil. Zira kabulün madem şartları vardır, külliyet ve daimîlikten çıkar. Belki ya bilfiil muvakkattır, mutlaklır veyahut mümkinedir, külliyedir. Demek şu nevi ehadîsteki külliyet ise, imkân itibariyledir. Meselâ: "Gıybet, katil gibidir."

Demek gıybette öyle bir ferd bulunur ki, katil gibi bir zehr-i katilden daha muzırdır. Meselâ: "Bir güzel söz, bir abdi âzad etmek gibi bir sadaka-i azîmenin yerine geçer." Şimdi terğib ve teşvik için o mübhem ferd-i mükemmel, mutlak bir surette her yerde bulunmasının imkânını, vaki' bir surette göstermekle hayra şevki ve şerden nefreti tahrik etmektir. Hem de şu âlemin mikyasıyla âlem-i ebedînin şeyleri tartılmaz. Buranın en büyüğü, oranın en küçüğüne müvazi gelemes. Seva-ı a'mal o âleme baktığı için, dünyevî nazarımız ona dar geliyor. Aklımıza sığıştıramıyoruz.

7.Şua (154)

Belki ilm-i Mantık'ta tasavvura mukabil ve marifet-i tasavvuriyeden çok kıymetli ve bürhanın neticesi olan ve ilim denilen tasdikdir.

14.Şua (400)

Tevîl demek, yani bu mana bu hadîsten murad olmak mümkündür, muhtemeldir demektir. **Mantıkça o mananın imkânını reddetmek ise, muhalîyetini isbat etmek ile olur.** Halbuki o mana göz ile görüldüğü ve tahakkuk ettiği gibi, hadîsin mana-yı işarî tabakasının külliyetinde bir ferd olması bilmüşahede mu'cizane bir lem'a-yı ihbar-ı gaybîyi, bu asrın gözüne gösterdiğinden, hiç bir cihetle kabil-i inkâr ve itiraz olamaz.

ÇOCUK TERBİYESİ/PEDAGOJİ

Lem'a (200)

Yüzer nûmunelerinden bir küçük nûmunesi şudur: O şefkatli vâlide, çocuğunun hayat-ı dünyeviyede tehlikeye girmemesi, istifade ve fayda görmesi için her fedakârlığı nazara alır, onu öyle terbiye eder. "Oğlum paşa olsun" diye bütün malını verir; hâfız mektebinden alır, Avrupa'ya gönderir. Fakat o çocuğun hayat-ı ebedîyesi tehlikeye girdiğini düşünmüyor ve dünya hapsinden kurtarmağa çalışıyor, Cehennem hapsine düşmesini nazara almıyor. Fitrî şefkatin tam zıddı olarak o masum çocuğunu, âhirette şefaatçi olmak lâzım gelirken davacı ediyor. O çocuk, "Niçin benim imanımı takviye etmeden bu helâketime sebebiyet verdin?" diye şekva edecek. Dünyada da terbiye-i İslâmiyeyi tam almadığı için, vâlidesinin hârika şefkatının hakkına karşı lâyıkiyle mukabele edemez, belki de çok kusur eder.

Eğer hakikî şefkat sû-i istimal edilmeyerek, bîçare veledini haps-i ebedî olan Cehennem'den ve i'dam-ı ebedî olan dalalet içinde ölmekten kurtarmaya o şefkat sırrı ile çalışsa; o veledin bütün ettiği hasenatının bir misli, vâlidesinin defter-i a'maline geçeceğinden, vâlidesinin vefatından sonra her vakit hasenatları ile ruhuna nurlar yetiştirdiği gibi, âhirette de değil davacı olmak, bütün ruh u canı ile şefaatçi olup ebedî hayatta ona mübarek bir evlâd olur.

Evet insanın en birinci üstadı ve tesirli muallimi, onun vâlidesidir. Bu münasebetle ben kendi şahsımda kat'î ve daima hissettiğim bu manayı beyan ediyorum:

Ben bu seksen sene ömrümde, seksen bin zâtlardan ders aldığım halde, kasem ediyorum ki; en esaslı ve sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi merhum vâlidemden aldığım telkinat ve manevî derslerdir ki; o dersler fitratımda, âdeta maddî vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini, aynen görüyorum. Demek bir yaşındaki fitratıma ve ruhuma, merhum vâlidemin ders ve telkinatını, şimdi bu seksen yaşındaki gördüğüm büyük hakikatler içinde birer çekirdek-i esasiye müşahade ediyorum.

Ezcümle; meslek ve meşrebimin dört esasından en mühimi olan şefkat etmek ve Risale-i Nur'un da en büyük hakikatı olan acımak ve merhamet etmeyi, o vâlidemin şefkatlı fiil ve halinden ve o manevî derslerinden aldığımı yakînen görüyorum. Evet bu hakikî ihlas ile hakikî bir fedakârlık taşıyan vâlidelik şefkati sû'-i istimal edilip, masum çocuğunun elmas hazinesi hükmünde olan âhretini düşünmeyerek, muvakkat fânî şişeler hükmünde olan dünyaya o çocuğun masum yüzünü çevirmek ve bu şekilde ona şefkat göstermek, o şefkatı sû'-i istimal etmektir.

11.Şua (259)

Meleklerle imanın saadet-i dünyeviyeye medar cüz'î bir nümunesi şudur ki: İlmihalden iman dersini alan bir masum çocuğun, yanında ağlayan ve masum bir kardeşinin vefatı için vaveylâ eden diğer bir çocuğa: "Ağlama, şükreyle.. senin kardeşin meleklerle beraber Cennet'e gitti; orada gezer, bizden daha iyi keyfedecek, melekler gibi uçacak, heryeri seyredebilir." deyip, feryad edenin ağlamasını tebessüme ve sevince çevirmesidir. Ben de aynen bu ağlayan çocuk gibi, bu hazîn kışta ve elîm bir vaziyetimde gayet elîm iki vefat haberini aldım. Biri, hem âlî mekteblerde birinciliği kazanan, hem Risale-i Nur'un hakikatlarını neşreden, biraderzadem merhum Fuad; ikincisi, hacca gidip sekerat içinde tavaf ederken, tavaf içinde vefat eden Âlime Hanım namındaki merhume hemşirem. Bu iki akrabamın ölümleri, İhtiyar Risalesi'nde yazılan merhum Abdurrahman'ın vefatı gibi beni ağlatırken; imanın nuruyla o masum Fuad, o sâliha Hanım insanlar yerinde meleklerle, hurilere arkadaş olduklarını ve bu dünyanın tehlike ve günahlarından kurtulduklarını manen, kalben gördüm. O şiddetli hüznün yerinde büyük bir sevinç hissedip hem onları, hem Fuad'ın pederi kardeşim Abdülmecid'i, hem kendimi tebrik ederek Erhamürrâhimîn'e şükrettim. Bu iki merhumeye rahmet duası niyetiyle buraya yazıldı, kaydedildi.

Lem'alar (277)

Affınıza mağruren Risale-i Nur'un bu defaki taharriyatında iki kerameti meydana aynen çıkmıştır: Hapishane içerisinde polis, jandarma ve gardiyanlar müdhiş arama yaparken, o esnada hiç kimse görmeden, yedi sekiz yaşında, hemşiremin mahdumu, mekteb çantasının içerisine Risale-i Nur'un nüshalarını koyarak alıp gitmiştir. Arama, bendenizin odasında idi. Çocuk odaya geldi, odada telaş görünce, odanın bir tarafında ayrıca duran Risale-i Nur'ları çantasına koydu ve içerideki memurların hiçbirisi farkına varmadı, çocuğa da birşey demediler. Fedakâr çocuk doğruca vâlidesine gidiyor. "Dayımın daima bize okuduğu Risale-i Nur'ları getirdim. Bunları alacaklarmış. Ben onların haberi olmadan, onlar başka mektub, kitab karıştırırlarken aldım, çantama koydum. Bunları iyice bir yere koyunuz, muhafaza ediniz. Ben bunların okunmasını çok seviyorum. Dayım bize bunları okuyordu. O okurken ben başka bir halet kesbediyordum." diye vâlidesine söylüyor ve mektebine avdet ediyor. Bu sayede Elmas Cevher Nurlar ele geçmemiş oluyor. Bu keramet değil de nedir? Kur'anî bir mu'cize değildir de nedir? Acaba bu fazilet, acaba bu lezzet, acaba bu Elmas Cevher, hangi te'lifatta vardır ki, bu Elmas Cevher Nurlar, şimdiye kadar hangi zâtın ağzından dökülmüştür? Ben de; hapis değil, bu Elmas Cevher Nurlar için her an, her dakika, her fedakârlığı

memnuniyetle kabul ederim. Benden sonra bu Elmas Cevher Nurlar yoluna evlâdım Emin de bütün hayatını sarfetmeye hazırdır.

İşte bu Elmas Cevher Nur'un ikinci kerametini isbat ile, üç yaşından sekiz yaşına kadar akrabalarım ve evlâdım, bu Elmas Cevher Nurlar için fedakârane ve bu yolda hayatlarını hiç düşünmeden feda edeceklerini isbat ederim. Çünkü bu Elmas Cevher Nur'u okurken hepsi başıma toplandı. Onları sevdim ve birer çay verdim; bu Elmas Cevher Nur'u okumağa devam ettim. Hepsi birden "Bu nedir? Bu yazı nasıl yazıdır?" sordular. Ben de dedim: "Bu Elmas Cevher Nur'dur!" diye bunlara okumağa başladım. Onuncu Söz'ü okurken saatler geçmiş. Çocuklar merakından, anlayamadıkları zaman hemen bendenize soruyorlardı. Ben de bu Elmas Cevher Nur'u onların anlayabileceği şekilde izah ederken çocukların renkleri, renk renk oluyordu ve güzelleşiyordu. Bendeniz de çocukların yüzüne baktıkça hepsinde ayrı ayrı nurlu Said görüyordum.

Suallerinde "Nur hangisi? Cevher hangisi ve Elmas hangisi?" diye sorduklarında; "Evet Nur, bunu okumaktır. Bak sizde bir güzellik meydana geldi." Onlar da birbirinin yüzüne baktılar, tasdik ettiler. "Ya Elmas nedir? Bu sözleri yazmaktır. O zaman, yani yazdığınız zaman sizin yazılarınız elmas gibi kıymetli olur." Tasdik ettiler. "Ya Cevher nedir? İşte o da bu kitabdan aldığınız imandır." Hepsi birden şehadet getirdiler. Bu sohbette üç dört saat geçmiş, bendeniz farkına varmadım.

İşte Elmas Cevher Nur budur dedim. Tasdik ettiler. Hepsi birden bana bakıyorlardı ve "Bunu kim yazdı?" diyorlardı.

Âciz talebeniz Şefik

9.Şua (182)

Nev'-i beşerin hemen yarısını teşkil eden çocuklar, yalnız Cennet fikriyle, onlara dehşetli ve ağlatıcı görünen ölümlere ve vefatlara karşı dayanabilirler ve gayet zaîf ve nazik vücudlarında bir kuvve-i maneviyeyi bulabilirler ve her şeyden çabuk ağlayan gayet mukavemetsiz mizac-ı ruhlarında, o Cennet ile bir ümid bulup mesrurane yaşayabilirler. Meselâ Cennet fikriyle der: "Benim küçük kardeşim veya arkadaşım öldü, Cennet'in bir kuşu oldu. Cennet'te gezer, bizden daha güzel yaşar." Yoksa her vakit etrafında kendi gibi çocukların ve büyüklerin ölümleri, o zaîf bîçarelerin endişeli nazarlarına çarpması; mukavemetlerini ve kuvve-i maneviyelerini zîr ü zeber ederek gözleriyle beraber ruh, kalb, akıl gibi bütün letaifini dahi öyle ağlattırarak, ya mahvolup veya divane bir bedbaht hayvan olacaktı.

PSİKOLOJİ

17.Lem'a (136)

Ey insan! Senin kalbin ve hüviyet ve mahiyetin, bir âyinedir. Senin fitratında ve kalbinde bulunan şedid bir muhabbet-i beka, o âyine için değil ve o kalbin ve mahiyetin için değil.. belki o âyinede istidada göre cilvesi bulunan Bâki-i Zülcelal'in cilvesine karşı muhabbetindir ki, belâhet yüzünden o muhabbetin yüzü başka yere dönmüş. Madem öyledir. "Ya Bâki Ente-l Bâki" de. Yani madem sen varsın ve bâkisin; fena ve adem ne isterse bize yapsın, ehemmiyeti yok!..

Üçüncü Remiz: Ey insan! Fâtır-ı Hakîm'in senin mahiyetine koyduğu en garib bir halet şudur ki: Bazan dünyaya yerleşemiyorsun. Zindanda boğazı sıkılmış adam gibi "of, of" deyip dünyadan daha geniş bir yer istediğin halde, bir zerrecik bir iş, bir hatıra, bir dakika içine girip yerleşiyorsun. Koca dünyaya yerleşemeyen kalb ve fikrin, o zerrecikte yerleşir. En şiddetli hissiyatınla o dakikacık, o hatıracıkta dolaşıyorsun.

Hem senin mahiyetine öyle manevî cihazat ve latifeler vermiş ki; bazıları dünyayı yutsa tok olmaz. Bazıları bir zerreyi kendinde yerleştiremiyor. Baş, bir batman taşı kaldırdığı halde; göz, bir saçı kaldıramadığı gibi; o latife, bir saç kadar bir sıkleti, yani gaflet ve dalaletten gelen küçük bir halete dayanamıyor. Hattâ bazan söner ve ölür. Madem öyledir; hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem'a, bir işaretle, bir öpmekte batma! Dünyayı yutan büyük letaiflerini onda batırma. Çünkü çok küçük şeyler var, çok büyükleri bir cihette yutar. Nasıl küçük bir cam parçasında; gök, yıldızlarıyla beraber içine girip garkoluyor. Hardal gibi küçük kuvve-i hâfızanda, senin sahife-i a'malin ekseri ve sahaif-i ömrün ağılebi içine girdiği gibi; çok cüz'î küçük şeyler var, öyle büyük eşyayı bir cihette yutar, istiab eder.

24.Lem'a (190)

Evet herkes, kâinatı kendi âyinesiyle görür. Cenab-ı Hak insanı kâinat için bir mikyas, bir mizan suretinde yaratmıştır. Her insan için, bu âlemden hususî bir âlem vermiş. O âlemin rengini, o insanın itikad-ı kalbîsine göre gösteriyor. Meselâ; gayet me'yus ve matemli olarak ağlayan bir insan, mevcudatı ağlar ve me'yus suretinde görür; gayet sürurlu ve neş'eli, müjdeli ve kemal-i neş'esinden gülen bir adam, kâinatı neş'eli, güler gördüğü gibi; mütefekkirane ve ciddî bir surette ibadet ve tesbih eden adam, mevcudatın hakikaten mevcut ve muhakkak olan ibadet ve tesbihatlarını bir derece keşfeder ve görür. Gafletle veya inkârla ibadeti terkedenden adam; mevcudatı, hakikat-ı kemalâtına tamamıyla zıd ve muhalif ve hata bir surette tevehhüm eder ve manen onların hukukuna tecavüz eder.

SOSYOLOJİ

İşarat-ül İ'caz (44)

Zekat ile sadakanın lâıyk oldukları mevkilerini bulmak için birkaç şart vardır:

- 1- Sadakayı vermekte israf olmaması.
- 2- Başkasından alıp başkasına vermek suretiyle halkın malından olmayıp kendi malından olması.
- 3- Minnetle in'amın bozulmaması.
- 4- Fakir olmak korkusuyla sadakanın terkedilmemesi.
- 5- Sadakanın yalnız mala ve paraya münhasır olmadığı bilinmesiyle ilim, fikir, kuvvet, amel gibi şeylerde de muhtaç olanlara sadakanın verilmesi.
- 6- Sadakayı alan adam, o sadakayı sefahette değil, hacat-ı zaruriyesinde sarfetmesi lâzımdır.

Kur'an-ı Kerim bu şartları, bu nükteleleri insanlara sadaka olarak ihsan ve ihsas etmek için **يُؤْتُونَ** veya **يَتَصَدَّقُونَ** veya **يُؤْتُونَ** gibi icazlı bir ifadeyi terkedip, **وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ** gibi itnablı bir cümleyi ihtiyar etmiştir.

- 1- Teb'izi ifade eden **مِنْ** israfın reddine.
- 2- **مِمَّا** nın takdimi, sadakanın kendi malından olduğuna.
- 3- **رَزَقْنَا** minnetin olmamasına. Çünkü veren Allah'tır, kul ise bir vasıtaadır.
- 4- Rızkın **لَا** ya olan isnadı, fakirlikten korkulmamasına.
- 5- Rızkın âmm ve mutlak olarak zikredilmesi, sadakanın ilim ve fikir gibi şeylere de şamil olmasına.
- 6- Nafaka maddesi; alanın, sefahete değil, hacat-ı zaruriyesine sarfetmesine işaretlerdir.

Bütün muavenet ve yardım nevilerini hâvi olan zekat hakkında sahih olarak Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'dan **الزَّكَاةُ قَطْرَةٌ مِنَ الْإِسْلَامِ** hadîs-i şerifi mervidir. Yani müslümanların birbirine yardımları, ancak zekat köprüsü üzerinden geçmekle yapılır. Zira yardım vasıtası, zekattır. İnsanların heyet-i içtimaiyesinde intizam ve asayişini temin eden köprü zekattır. Âlem-i beşerde hayat-ı içtimaiyenin hayatı, muavenetten doğar. İnsanların terakkiyatına engel olan isyanlardan, ihtilâllerden, ihtilaflardan meydana gelen felâketlerin tiryakı, ilâc muavenettir.

Evet zekatın vücubu ile ribanın hurmetinde büyük bir hikmet, yüksek bir maslahat, geniş bir rahmet vardır. Evet eğer tarihî bir nazarla sahife-i âleme bakacak olursan ve o sahifeyi lekeliendiren beşerin mesavîsine, hatalarına dikkat edersen, heyet-i içtimaiyede görünen ihtilâller, fesadlar ve bütün ahlâk-ı rezilenin iki kelimededen doğduğunu görürsün. Birisi: "Ben tok olayım da, başkası açlığından ölürsün bana ne." İkincisi: "Sen zahmetler içinde boğul ki, ben nimetler ve lezzetler içinde rahat edeyim."

Âlem-i insaniyeti zelzelelere maruz bırakmakla yıkılmağa yaklaştıran birinci kelimeyi sildiren ancak zekattır.

Nev'-i beşeri umumî felâketlere sürükleyen ve bolşevikliğe sevk edip terakkiyatı, asayişini mahveden ikinci kelimeyi kökünden kesip atan, hurmet-i ribadır.

Arkadaş! Heyet-i içtimaiyenin hayatını koruyan intizamın en büyük şartı, insanların tabakaları arasında boşluk kalmamasıdır. Havas kısmı avamdan, zengin kısmı fukaradan hatt-ı muvasalayı kesecek derecede uzaklaşmamaları lâzımdır. Bu tabakalar arasında muvasalayı temin eden, zekat ve muavenettir. Halbuki vücub-u zekat ile hurmet-i ribaya müraat etmediklerinden, tabakalar arası gittikçe gerginleşir, hatt-ı muvasala kesilir, sıra-i rahm kalmaz. Bu yüzdendir ki, aşağı tabakadan yukarı tabakaya ihtiram, itaat, muhabbet yerine ihtilâl sadâları, hased bağırtıları, kin ve nefret vaveylaları yükselir. Kezalik yüksek tabakadan aşağı tabakaya merhamet, ihsan, taltif yerine zulüm ateşleri, tahakkümler, şimşek gibi tahkirler yağıyor. Maalesef tabaka-i havastaki mezîyetler, tevazu ve terahhuma sebep iken, tekebbür ve gurura bâis oluyor. Tabaka-i fukaradaki acz ve fakirlik, ihsan ve merhameti mûcib iken, esaret ve sefaleti intac ediyor. Eğer bu söylediklerime bir şahid istersen âlem-i medeniyete bak, istediğin kadar şahidler mevcuddur.

Hutbe-i Şamiye; İslâm âleminin içinde bulunduğu maddî manevî hastalıkların nelerden ibaret bulunduğunu, felâket ve esarete hangi sebeplerden dolayı maruz kaldıklarını bildiren ve buna karşı çare-i halas gösteren ve bundan sonra İslâmiyet'in zemin yüzünde maddî-manevî en yüksek terakkiyi göstereceğini, İslâmî medeniyetin kemal-i haşmetle meydana geleceğini ve zemin yüzünü pisliklerden temizleyeceğini delail-i akliye ile isbat eden, müjde veren çok kıymetdar, bütün müslümanlara, hattâ insanlığa şamil bir derstir, bir hutbedir.

Hutbe-i Şamiye'nin baş taraflarında diyor:

Ben bu zaman ve zeminde, beşerin hayat-ı içtimaiye medresesinde ders aldım ve bildim ki: Ecnebler, Avrupalılar terakkide istikbale uçmalarıyla beraber bizi maddî cihette kurûn-u vustâda durduran ve tevkif eden altı tane hastalıktır. O hastalıklar da bunlardır:

- 1- Ye'sin, ümitsizliğin içimizde hayat bulup dirilmesi.
- 2- Sıdkın hayat-ı içtimaiye-i siyasiyede ölmesi.
- 3- Adavete muhabbet.
- 4- Ehl-i imanı birbirine bağlayan nuranî rabitaları bilmemek.
- 5- Çeşit çeşit sâri hastalıklar gibi intişar eden istibdad.
- 6- Menfaat-ı şahsiyesine himmeti hasretmek.

Bu altı dehşetli hastalığın ilâcını da bir tıp fakültesi hükmünde hayat-ı içtimaiyemize, eczahane-i Kur'aniye'den ders aldığım "altı kelime" ile beyan ediyorum. Mualecenin esasları onları biliyorum.

BİRİNCİ KELİME: "El-emel". Yani rahmet-i İlahiyeden kuvvetle ümid beslemek. Evet ben kendi hesabıma aldığım derse binaen: Ey İslâm cemaati! Müjde veriyorum ki: Şimdiki âlem-i İslâm'ın saadet-i dünyeviyesi, bhusus Osmanlıların saadeti ve bilhâssa İslâm'ın terakkisi onların intibahıyla olan Arab'ın saadetine fecr-i sadıkının emareleri inkişafa başlıyor ve saadet güneşinin de çıkması yakınlaşmış. Ye'sin rağmına olarak ben dünyaya işittirecek *{(Haşiye): Eski Said, hiss-i kabl-el vuku' ile 1371'de -başta Arab Devletleri- Âlem-i İslâm'ın ecnebi esaretinden ve istibdadından kurtulup İslâmî devletler teşkil edeceklerini kırkbeş sene evvel haber vermiş. İki Harb-i Umumî ve 30-40 sene devam eden istibdad-ı mutlakı düşünmemiş. Üçyüz yirmi yedi'de olacak gibi müjde vermiş, te'hirinin sebebini nazara almamış. }* derecede kanaat-ı kat'iyemle derim:

İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyet'in olacak. Ve hâkim, hakaik-i Kur'aniye ve imaniye olacak. Bu davama çok bürhanlardan ders almışım. Şimdi o bürhanlardan mukaddematlı bir buçuk bürhanı zikredeceğim. O bürhanın mukaddematına başlıyoruz:

İslâmiyet hakaikî hem manen, hem maddeten terakki etmeye kabil ve mükemmel bir istidadı var.

Birinci cihet olan manen terakki ise: Biliniz! Hakikî vukuatı kaydeden tarih, hakikata en doğru şahiddir. İşte tarih bize gösteriyor. Hattâ Rus'u mağlub eden Japon başkumandanının İslâmiyetin hakkaniyetine şehadeti de şudur ki:

Hakikat-ı İslâmiyenin kuvveti nisbetinde ve Müslümanlar o kuvvete göre hareket etmeleri derecesinde ehl-i İslâm temeddün edip terakki ettiğini tarih gösteriyor. Ve ehl-i İslâm'ın hakikat-ı İslâmiye'de za'fiyeti derecesinde tevahhuş ettiklerini, vahşete ve tedenniye düştüklerini ve herc ü merc içinde belalara, mağlubiyetlere düştüklerini tarih gösteriyor. Sair dinler ise bilakistir.

Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-i imaniyenin kemalâtını ef'alimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler; belki Küre-i Arz'ın bazı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyet'e dehalet edecekler.

Ey bu Câmi-i Emevî'deki kardeşlerim gibi âlem-i İslâm'ın câmi-i kebirinde olan kardeşlerim! Siz de ibret alınız. Bu kırkbeş senedeki bu dehşetli hâdisattan ibret alınız. Tam aklınızı başınıza alınız. Ey mütefekkir ve akıl sahibi ve kendini münevver telakki edenler!

Hasıl-ı kelâm: Biz Kur'an şakirdleri olan Müslümanlar, bürhana tâbi oluyoruz. Akıl ve fikir ve kalbimizle hakaik-i imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin bazı efradları gibi ruhbanları taklid için bürhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fennin hükmettiği istikbalde, elbette bürhan-ı aklîye istinad eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur'an hükmedecek.

Hem de İslâmiyet güneşinin inkişafına ve beşeri tenvir etmesine mümanaat eden perdeler açılmaya başlamışlar. O mümanaat edenler çekilmeye başlıyorlar. Kırkbeş sene evvel o fecrin emareleri görüldü. Yetmişbir'de fecr-i sadık başladı veya başlayacak. Eğer bu fecr-i kâzib de olsa, otuz-kırk sene sonra fecr-i sadık çıkacak.

Evet hakikat-ı İslâmiyet'in mazi kıt'asını tamamen istilasına sekiz dehşetli maniler mümanaat ettiler:

Birinci, İkinci, Üçüncü Maniler: Ecnebilerin cehli ve o zamanda vahşetleri ve dinlerine taassublarıdır. Bu üç mani, marifet ve medeniyetin mehasini ile kırıldı, dağılmağa başlıyor.

Dördüncü, Beşinci Maniler: Papazların, ruhanî reislerin riyasetleri ve tahakkümleri ve ecnebilerin körükörüne onları taklid etmeleridir. Bu iki mani dahi fikr-i hürriyet ve meyl-i taharri-i hakikat, nev'-i beşerde başlamasıyla zeval bulmağa başlıyor.

Altıncı, Yedinci Maniler: Bizdeki istibdad ve şeriatın muhalefetinden gelen sû'-i ahlâkımız mümanaat ediyordular. Bir şahıstaki münferid istibdad kuvveti şimdi zeval bulması, cemaat ve komitenin dehşetli istibdadlarının otuz-kırk sene sonra zeval bulmasına işaret etmekle ve hamiyet-i İslâmiyenin şiddetli fevranı ile ve sû'-i ahlâkın çirkin neticeleri görülmesiyle bu iki mani de zeval buluyor ve bulmağa başlamış. İnşâallah tam zeval bulacak.

Sekizinci Mani: Fünun-u cedidenin bazı müsbet mesaili, hakaik-i İslâmiyenin zahirî manalarına muhalif ve muâriz tevehhüm edilmesiyle, zaman-ı mazideki istilasına bir derece sed çekmiş. Meselâ: Küre-i Arzda emr-i İlahî ile nezarete memur Sevr ve Hut namalarında iki ruhanî melaikayı dehşetli cismanî bir öküz, bir balık tevehhüm edip ehl-i fen ve felsefe hakikatı bilmediklerinden İslâmiyete muâriz çıkmışlar.

Bu misal gibi yüz misal var ki, hakikatı bilindikten sonra en muannid feylesof da teslim olmağa mecbur oluyor. Hattâ Risale-i Nur, Mu'cizat-ı Kur'aniye'de fennin iliştigi bütün âyetlerin her birisinin altında Kur'anın bir lem'a-i i'cazını gösterip, ehl-i fennin medar-ı tenkid zannettikleri Kur'an-ı Kerim'in cümle ve kelimelerinde fennin eli yetişmediği yüksek hakikatları izhar edip en muannid feylesofu da teslime mecbur ediyor. Meydandadır, isteyen bakabilir ve baksın. Bu mani, kırkbeş sene evvel söylenen o sözden sonra nasıl kırıldığını görsün.

Evet bazı muhakkikîn-i İslâmiyenin bu yolda te'lifatları var. Bu sekizinci dehşetli manianın zîr ü zeber olacağına dair emareler görünüyor.

Evet şimdi olmasa da otuz-kırk sene sonra fen ve hakikî marifet ve medeniyetin mehasini, bu üç kuvveti tam techiz edip, cihazatını verip o sekiz manileri mağlub edip dağıtmak için taharri-i hakikat meyelanını ve insafı ve muhabbet-i insaniyeti, o sekiz düşman taifesinin sekiz cephesine göndermiş. Şimdi onları kaçırmağa başlamış. İnşâallah yarım asır sonra onları darmadağın edecek.

Evet meşhurdur ki: "En kat'î fazilet odur ki, düşmanları dahi o faziletin tasdikine şahadet etsin."

Bedüzzaman; misal olarak, İslâmiyetin hakkaniyeti hakkında takdîr-kâr ifadelerde bulunan "Prens Bismark" ile "Mister Karlayl"ın sözlerini naklettikten sonra diyor:

İşte Amerika ve Avrupa'nın zekâ tarlaları Mister Karlayl ve Bismark gibi böyle dâhî muhakkikleri mahsulât vermesine istinaden ben de bütün kanaatimle derim ki: Avrupa ve Amerika, İslâmiyetle hâmilelerdir. Günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak. Nasılki Osmanlılar Avrupa ile hâmile olup bir Avrupa devleti doğurdu.

Ey Câmî-i Emevî'deki kardeşlerim ve yarım asır sonraki Âlem-i İslâm Câmîindeki ihvanlarım! Acaba baştan buraya kadar olan mukaddemeler netice vermiyor mu ki; istikbalin kıt'alarında hakikî ve manevî hâkim olacak ve beşerî, dünyevî-uhrevî saadete sevkedecek yalnız İslâmiyettir ve İslâmiyete inkılab etmiş ve hurafattan, tahrifattan sıyrılacak İsevîlerin hakikî dinidir ki Kur'an'a tâbi olur, ittifak ederler.

25.Söz (408)

Üçüncü derece: Binler mesailinden yalnız nümune olarak üç-dört mes'eleyi göstereceğiz. Evet Kur'anın düsturları, kanunları, ezelden geldiğinden ebede gidecektir. Medeniyetin kanunları gibi ihtiyar olup ölüme mahkûm değildir. Daima gençtir, kuvvetlidir. Meselâ: Medeniyetin bütün cem'iyat-ı hayriyeleri ile, bütün cebbarane şedid inzibat ve nizamatlarıyla, bütün ahlâkî terbiyegâhlarıyla, Kur'an-ı Hakîm'in iki mes'elesine karşı muaraza edemeyip mağlub düşmüşlerdir. Meselâ: وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ * وَأَحْلِلُوا لِلَّهِ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا Kur'anın bu galebe-i i'cazkâranesini bir mukaddeme ile beyan edeceğiz. Şöyle ki:

"İşarat-ül İcaz"da isbat edildiği gibi; bütün ihtilalat-ı beşeriyenin madeni bir kelime olduğu gibi, bütün ahlâk-ı seyyienin menbaı dahi bir kelimedir.

Birinci kelime: "Ben tok olayım, başkası açlıktan ölse bana ne."

İkinci kelime: "Sen çalış, ben yiyeyim."

Evet hayat-ı içtimaiye-i beşeriyede havas ve avam, yani zenginler ve fakirler, müvazeneleriyle rahatla yaşarlar. O müvazenenin esası ise: Havas tabakasında merhamet ve şefkat, aşağısında hürmet ve itaattir. Şimdi birinci kelime, havas tabakasını zulme, ahlâksızlığa, merhametsizliğe sevkettir. İkinci kelime, avamı kine, hasede, mübareze sevk edip rahat-ı beşeriyeyi birkaç asırdır selbettiği gibi; şu asırda sa'y, sermaye ile mübareze neticesi herkesçe malûm olan Avrupa hâdisat-ı azîmesi meydana geldi. İşte medeniyet, bütün cem'iyat-ı hayriye ile ve ahlâkî mektepleriyle ve şedid inzibat ve nizamıyla, beşerin o iki tabakasını musalaha edemediği gibi, hayat-ı beşerin iki müdhiş yarasını tedavi edememiştir. Kur'an, birinci kelimeyi esasından "vücub-u zekat" ile kal'eder, tedavi eder. İkinci kelimenin esasını "hurmet-i riba" ile kal'edip tedavi eder. Evet, âyet-i Kur'aniye âlem kapısında durup ribaya yasaktır der. "Kavga kapısını kapamak için banka kapısını kapayınız" diyerek insanlara ferman eder. Şakirdlerine "Girmeyiniz" emreder.

İkinci Esas: Medeniyet, taaddüd-ü ezvacı kabul etmiyor. Kur'anın o hükmünü kendine muhalif, hikmet ve maslahat-ı beşeriyeye münafî telakki eder. Evet eğer izdivacdaki hikmet, yalnız kaza-yı şehvet olsa, taaddüd bilakis olmalı. Halbuki, hattâ bütün hayvanatın şahadetiyle ve izdivac eden nebatatın tasdikiyle sabittir ki; izdivacın hikmeti ve gayesi, tenasüldür. Kaza-yı şehvet lezzeti ise, o vazifeyi gördürmek için rahmet tarafından verilen bir ücret-i cüz'iyedir. Madem hikmeten, hakikaten, izdivac nesil içindir, nev'in bekası içindir. Elbette, bir senede yalnız bir defa tevellüde kabil ve ayın yalnız yarısında kabil-i telakkuh olan ve elli senede ye'se düşen bir kadın, ekseri vakitte tâ yüz seneye kadar kabil-i telkîh bir erkeğe kâfi gelmediğinden, medeniyet pek çok fahişhaneleri kabul etmeye mecburdur.

Üçüncü Esas: Muhakemesiz medeniyet, Kur'an kadına sülûs verdiği için âyeti tenkid eder. Halbuki hayat-ı içtimaiyede ekser ahkâm, ekseriyet itibariyle olduğundan; ekseriyet itibariyle bir kadın, kendini himaye edecek birisini bulur. Erkek ise, ona yük olacak ve nafakasını ona bırakacak birisiyle teşrik-i mesaî etmeye mecbur olur. İşte bu surette bir kadın, pederinden yarısını alsa, kocası noksanîyetini temin eder. Erkek, pederinden iki parça alsa, bir parçasını tezevvüc ettiği kadının idaresine verecek; kız kardeşine müsavi gelir. İşte adalet-i Kur'aniye böyle iktiza eder, böyle hükmetmiştir. *{(Haşiye-1): Mahkemeye karşı ve mahkemeyi susturan lâyiha-i Temyiz'in müdafaatından bir parçadır. Bu makama haşiye olmuş. "Ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üçyüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsî ve hakikatlı bir düstur-u İlahîyi, üçyüzelli bin tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üçyüzelli sene zarfında geçmiş ecdadımızın itikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-i zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir."}*

Dördüncü Esas: Sanem-perestliği şiddetle Kur'an men'ettiği gibi, sanem-perestliğin bir nevi taklidi olan suret-perestliği de men'eder. Medeniyet ise, suretleri kendi mehasininden sayıp Kur'ana muaraza etmek istemiş. Halbuki gölgeli gölgesiz suretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riya-yı mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki, beşeri zulme ve riya ve hevaya, hevesi kamçılayıp teşvik eder. Hem Kur'an merhameten, kadınların hürmetini muhafaza için, hayâ perdesini takmasını emreder. Tâ hevesat-ı rezilenin ayağı altında o şefkat madenleri zillet çekmesinler. Âlet-i hevesat, ehemmiyetsiz bir meta' hükmüne geçmesinler. *{(Haşiye-2): Tesettür-ü nisvan hakkında Otuzbirinci Mektub'un Yirmidördüncü Lem'ası, gayet kat'î bir surette isbat etmiştir ki: Tesettür, kadınlar için fitrîdir. Ref'-i tesettür, fitrata münafîdir.}* Medeniyet ise, kadınları yuvalarından çıkarıp, perdelerini yırtıp, beşeri de baştan çıkarmıştır. Halbuki aile hayatı, kadın-erkek mabeyninde müteakıl hürmet ve muhabbetle devam eder. Halbuki açık-saçıklık, samimî hürmet ve muhabbeti izale edip ailevî hayatı zehirlemiştir. Hususan suretperestlik, ahlâkî fena halde sarstığı ve sukut-u ruha

sebebiyet verdiği şununla anlaşılır: Nasılki merhume ve rahmete muhtaç bir güzel kadın cenazesine nazar-ı şehvet ve hevesle bakmak, ne kadar ahlâkı tahrib eder. Öyle de: Ölmüş kadınların suretlerine veyahut sağ kadınların küçük cenazeleri hükmünde olan suretlerine hevesperverane bakmak, derinden derine hissiyat-ı ulviye-i insaniyeyi sarsar, tahrib eder.

İşte şu üç misal gibi binler mesail-i Kur'anîyenin herbirisi, saadet-i beşeriyeyi dünyada temine hizmet etmekle beraber hayat-ı ebedîyesine de hizmet eder. Sair mes'eleleri mezkûr mes'elelere kıyas edebilirsiniz.

Nasıl medeniyet-i hazıra, Kur'anın hayat-ı içtimaiye-i beşere ait olan düsturlarına karşı mağlub olup Kur'anın i'caz-ı manevîsine karşı hakikat noktasında iflas eder. Öyle de: Medeniyetin ruhu olan felsefe-i Avrupa ve hikmet-i beşeriyeyi, hikmet-i Kur'anla yirmibeş aded Sözlere mizanlarla iki hikmetin müvazenesinde, hikmet-i felsefiye âcize ve hikmet-i Kur'anîyenin mu'cize olduğu kat'iyetle isbat edilmiştir. Nasılki Onbirinci ve Onikinci Sözlere, hikmet-i felsefiyenin aczi ve iflası; ve hikmet-i Kur'anîyenin i'cazı ve gınası isbat edilmiştir, müracaat edebilirsiniz.

29.Mektub (437)

Üçüncü İşaret: Ehl-i bid'a diyorlar ki: "Bu taassub-u dinî, bizi geri bıraktı. Bu asırda yaşamak, taassubu bırakmakla olur. Avrupa, taassubu bıraktıktan sonra terakki etti?"

Elcevab: Yanlışsınız ve aldanmışsınız veya aldatıyorsunuz. Çünkü Avrupa, dininde mutaassıbdır. Hattâ bir âdi Bulgar'a veya bir nefer-i İngiliz'e veya bir serseri Fransız'a "Sarık sar. Sarmazsan hapse atılacaksın!" denilse, taassubları muktezasınca diyecek: "Hapse değil, öldürseniz bile, dinime ve milliyetime bu hakareti yapmayacağım!"

Hem tarih şahiddir ki: Ehl-i İslâm ne vakit dinine tam temessük etmiş ise, o zamana nisbeten terakki etmiş. Ne vakit salabeti terketmişse, tedenni etmiş. Hristiyanlık ise, bilakistir. Bu da, mühim bir fark-ı esasîden neş'et etmiş.

Hem İslâmiyet, sair dinlere kıyas edilmez. Bir müslüman İslâmiyetten çıksa ve dinini terketse, daha hiçbir peygamberi kabul edemez; belki Cenab-ı Hakk'ı dahi ikrar edemez ve belki hiçbir mukaddes şey'i tanımaz; belki kendinde kemalâta medar olacak bir vicdan bulunmaz, tefessüh eder. Onun için İslâmiyet nazarında, harbî kâfirin hakk-ı hayatı var. Hariçte olsa musalaha etse, dâhilde olsa cizye verse; İslâmiyetçe hayatı mahfuzdur. Fakat mürtedin hakk-ı hayatı yoktur. Çünkü vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir hükmüne geçer. Halbuki Hristiyanın bir dinsizi, yine hayat-ı içtimaiyeye nâfi' bir vaziyette kalabilir. Bazı mukaddesatı kabul eder ve bazı peygamberlere inanabilir ve Cenab-ı Hakk'ı bir cihette tasdik edebilir.

Acaba bu ehl-i bid'a ve doğrusu ehl-i ilhad, bu dinsizlikte hangi menfaati buluyorlar? Eğer idare ve asayiş düşünüyorsa; Allah'ı bilmeyen dinsiz on serserinin idaresi ve şerlerini def'etmesi, bin ehl-i diyanetin idaresinden daha müşkildir. Eğer terakkiyi düşünüyorsa; öyle dinsizler idare-i hükûmete muzır oldukları gibi, terakkiye dahi manidirler. Terakki ve ticaretin esası olan emniyet ve asayiş kırıyorlar. Doğrusu onlar, meslekçe tahribatçıdırlar. Dünyada en büyük ahmak odur ki, böyle dinsiz serserilerden terakki ve saadet-i hayatiyeyi beklesin. Böyle ahmaklardan mühim bir mevkii işgal eden birisi demiş ki: "Biz, Allah Allah diye diye geri kaldık. Avrupa, top tüfek diye diye ileri gitti."

"Cevab-ül ahmak-is sükût" kaidesince, böylelere karşı cevap sükûttur. Fakat bazı ahmakların arkasında bedbaht gafiller bulunduğundan deriz ki:

Ey bîçareler! Bu dünya bir misafirhanedir. Her günde otuzbin şahid, cenazeleriyle "El-mevtû hak" hükmünü imza ediyorlar ve o davaya şehadet ediyorlar. Ölümü öldürebilir misiniz? Bu şahidleri tekzib edebilir misiniz? Madem edemiyorsunuz; mevt, Allah Allah dedirtir. Sekeratta Allah Allah yerine; hangi topunuz, hangi tüfeğiniz, zulümat-ı ebedîyi o sekerattakinin önünde ışıktandırır, ye's-i mutlakını ümid-i mutlaka çevirebilir? Madem ölüm var, kabre girilecek; bu hayat gidiyor, bâki bir hayat geliyor. Bir defa top tüfek denilse; bin defa Allah Allah demek lâzım gelir. Hem Allah yolunda olsa; tüfek de Allah der, top da Allahü Ekber diye bağırır, Allah ile iftar eder, imsak eder.

13.Şua(313)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Ben bu fecirde herbirinize karşı tam bir acımak hissettim. Birden Hastalar Risalesi hatıra geldi, teselli verdi.

Evet, bu musibet dahi içtimaî bir nevi hastalıktır. O risaledeki ekser imanî devalar, bunda da vardır. Hususan Erzurum'daki mübarek hastaya söylediğim gibi, bu saatten evvel bütün musibet zamanının elemi gitmiş; hem sevabı, hem hayrı, hem dünyevî ve uhrevî ve imanî ve Kur'anî faideleri kalmış. Demek o geçici birtek musibet, daimî ve müteaddid nimetlere inkılab etmiş. Gelecek zaman ise şimdilik yok olmasından, onda devam edecek musibetin şimdilik elemi yok. Tevehhüm ile yoktan elem almak, rahmet ve kader-i İlahiyeye itimadsızlıktır.

Sâniyen: Şimdi zemin yüzünde ekser beşer; maddî ve manevî kalben, ruhen, fikren musibetlerle giriftardır. Bizim musibetimiz, onlara nisbeten hem gayet hafiftir, hem kârlıdır. Hem kalb, hem ruh için; hem iman, hem selâmet ve sıhhat lezzetleri var.

Sâlisen: Bu fırtınalarda buraya girmeseydik, vehham memurların temasında bu hafif musibet ağırlaşmış olacaktı ve onlara karşı tasannu ve dalkavukluk etmek belası olacaktı.

Râbian: Bu işsiz ve muzaaf maddî ve manevî kışta, Medreset-üz Zehra'nın bir dershanesi olan bu Medrese-i Yusufiyede, öz kardeşten daha müşfik çok hakikî dostlarını ve mürşid gibi uhrevî kardeşleri gayet ucuz ve az masrafla görmek, ziyaret etmek ve onların hususî meziyetlerinden istifade etmek ve şeffaf şeylerde sirayet eden nur ve nuranî gibi hasenelerinden, manevî yardımlarından, ferahlarından, tesellilerinden kuvvet almak cihetinde bu musibet şeklini değiştirir, bir nevi inayet perdesi hükmüne geçer. Evet bu gizli inayetin bir latif zarafetidir ki, bütün buraya gelen Risale-i Nur talebelerine "Hocalar" namı verilmiş. Herkes lisanında "Hocalar.. hocalar" diye hürmetle yâdediyorlar. Bu zarafet içinde latif bir işaret var ki; bu hapis medreseye döndüğü gibi, Risale-i Nur şakirdleri dahi birer müderris, muallim ve sair hapishaneler de bu hocaların sayesinde inşâallah birer mekteb hükmüne geçeceklerdir.

13.Şua (314)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Ben gerçi sizinle sureten görüşemiyorum, fakat sizin yakınıınızda ve beraber bir binada bulunduğumdan çok bahtıyarım ve müteşekkirim. Ve ihtiyarım olmadan bazan lüzumlu tedbirler ihtar edilir. Ezcümle birisi: Yanımdaki koğuşa masonlar tarafından hem yalancı, hem casus bir mahpus gönderilmiş. Tahrib kolay olmasından hususan böyle haylaz gençlerde o herif bana çok sıkıntı vermesi ve o gençleri ifsad etmesi ile bildim ki: Sizlerin irşad ve ıslahlarınıza karşı, zındıka ifsada ve ahlâkları bozmağa çalışıyor. Bu vaziyete karşı gayet ihtiyat ve mümkün olduğu kadar eski mahpuslardan gücenmemek ve gücendirmemek ve ikiliğe meydan vermemek ve itidal-i dem ve tahammül etmek ve mümkün olduğu derecede bizim arkadaşlar uhuvvetlerini ve tesanüdlerini tevazu ile ve mahviyetle ve terk-i enaniyetle takviye etmek gayet lâzım ve zarurîdir. Dünya işleriyle meşgul olmak beni incitiyor, sizin dirayetinize itimad edip zaruret olmadan bakamıyorum.

13.Şua (320)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Sizin tesanüdünüze benim ziyade ehemmiyet verdiğimin sebebi yalnız bize ve Risale-i Nur'a menfaati için değil, belki tahkikî imanın dairesinde olmayan ve nokta-i istinada ve sarsılmayan bir cemaatin kat'î buldukları bir hakikata dayanmağa pek çok muhtaç bulunan avam-ı ehl-i iman için dalalet cereyanlarına karşı yılmaz, çekilmez, bozulmaz, aldatmaz bir merci', bir mürşid, bir hüccet olmak cihetiyle sizin kuvvetli tesanüdünüzü gören kanaat eder ki; bir hakikat var, hiç bir şeye feda edilmez, ehl-i dalalete başını eğmez, mağlub olmaz diye kuvve-i maneviyesi ve imanı kuvvet bulur, ehl-i dünyaya ve sefahete iltihaktan kurtulur.

13.Şua (321)

بِسْمِ اللَّهِ

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Sakın sakın münakaşa etmeyiniz, casus kulaklar istifade ederler. Haklı olsa, haksız olsa bu halimizde münakaşa eden haksızdır. Bir dirhem hakkı varsa, münakaşa ile bin dirhem bizlere zararı dokunabilir. Bir zaman Eskişehir hapsinde titiz kardeşlerime söylediğim bir hikâyeyi tekrar ediyorum: Eski harb-i umumîde Rusya'nın şimalinde doksan zabitimiz ile beraber bir uzun koğuşa esir olarak bulunuyorduk. O zâtların bana karşı haddimden çok ziyade teveccühleri bulunmasından, nasihatla gürültülere meydan vermezdim. Fakat birden asabiyet ve sıkıntıdan gelen bir titizlik, şiddetli münakaşalara sebebiyet vermeye başladı. Ben de üç-dört adama dedim: Siz nerede gürültü işitseniz, gidiniz haksıza yardım ediniz. Onlar dahi öyle yaptılar, zararlı münakaşalar kalktı. Benden sordular: "Neden bu haksız tedbiri yaptın?" Dedim: Haklı adam, insaflı olur; bir dirhem hakkını, istirahat-ı umumînin yüz dirhem menfaatine feda eder. Haksız ise ekseriyetle enaniyetli olur, feda etmez, gürültü çoğalır.

Kardeşlerim! Siz, küçük mektublar risalesinde medar-ı teselli ve sabır ve tahammül için yazılan parçaları dikkatle ve tekrarla okuyunuz. Ben, en zaîfiniz ve bu sıkıntılı musibetten en ziyade hissedarım. Çok şükür tahammül ediyorum ve bütün suçu bana yükleyenlerden hiç gücenmedim ve vahdet-i mes'ele itibariyle yalnız kendini müdafaa ederek zımnem cem'iyet ve suçu bize tahmil edenlerden dahi sıkılmadım. Madem kardeşiz, beni bu sabırda taklid etmenizi sizden rica ederim.

FENN-İ ADAB

Ey ehl-i hakikat ve tarikat! Hakka hizmet, büyük ve ağır bir defineyi taşımak ve muhafaza etmek gibidir. O defineyi omuzunda taşıyanlara ne kadar kuvvetli eller yardıma koşsalar daha ziyade sevinir, memnun olurlar. Kıskanmak şöyle dursun, gayet samimî bir muhabbetle o gelenlerin kendilerinden daha ziyade olan kuvvetlerini ve daha ziyade tesirlerini ve yardımlarını müftehirane alkışlamak lâzım gelirken, nedendir ki rekabetkârane o hakikî kardeşlere ve fedakâr yardımcılarına bakılıyor ve o hal ile ihlas kaçıyor. Vazifenizde müttehem olup, ehl-i dalaletin nazarında, sizden ve sizin mesleğinizden yüz derece aşağı olan, din ile dünyayı kazanmak ve ilm-i hakikatla maişeti temin etmek, tama' ve hırs yolunda rekabet etmek gibi müdhiş ittihamlara maruz kalıyorsunuz.

Bu marazın çare-i yegânesi: Nefsini ittiham etmek ve nefesine değil, daima karşısındaki meslekdaşına tarafdar olmak.

Fenn-i Âdâb ve İlm-i Münazara'nın üleması mabeynindeki hakperestlik ve insaf düsturu olan şu: "Eğer bir mes'elenin münazarasında kendi sözünün haklı çıktığına tarafdar olup ve kendi haklı çıktığına sevinse ve hasmının haksız ve yanlış olduğuna memnun olsa, insafsızdır."

Hem zarar eder. Çünkü haklı çıktığı vakit o münazarada bilmediği bir şeyi öğrenmiyor, belki gurur ihtimaliyle zarar edebilir. Eğer hak hasmının elinde çıksa; zararsız, bilmediği bir mes'eleyi öğrenip, menfaatdar olur, nefsin gururundan kurtulur. Demek insafı hakperest, hakkın hatırı için nefsin hatırını kırıyor. Hasmının elinde hakkı görse, yine rıza ile kabul edip, tarafdar çıkar, memnun olur.

İşte bu düsturu ehl-i din, ehl-i hakikat, ehl-i tarikat, ehl-i ilim kendilerine rehber ittihaz etseler, ihlası kazanırlar. Ve vazife-i uhreviyelerinde muvaffak olurlar. Ve bu feci' sukut ve musibet-i hazıradan rahmet-i İlahiye ile kurtulurlar.

13.Şua (305)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bu eski ve yeni iki Medrese-i Yusufiyedeki şiddetli imtihanda sarsılmayan ve dersinden vazgeçmeyen ve yakıcı çorbadan ağızları yandığı halde talebeliğini bırakmayan ve bu kadar tehacüme karşı kuvve-i maneviyesi kırılmayan zâtları ehl-i hakikat ve nesl-i âti alkışlayacakları gibi, melaike ve ruhanîler dahi alkışlıyorlar diye kanaatım var. Fakat içinizde hastalıklı ve nazik ve fakirler bulunmasıyla, maddî sıkıntı ziyadedir. Ve buna karşı da herbiriniz herbirisine birer tesellici ve ahlâkta ve sabırda birer nümune-i imtisal ve tesanüd ve taltifte birer şefkatli kardeş ve ders müzakeresinde birer zeki muhatab ve mücîb ve güzel seciyelerin in'ikasında birer âyine olmanız, o maddî sıkıntıları hiçe indirir diye düşünüp ruhumdan ziyade sevdiğim sizler hakkında teselli buluyorum.

Yüzyirmi yaşında bulunan Mevlâna Hâlid'in (K.S.) cübbesini size bir gün göndereceğim. O zât onu bana giydirdiği gibi, ben de onun namına sizin herbirinize teberrüken giydirmek için hangi vakit isterseniz göndereceğim.

Yeni geldiğimiz zaman çiçek aşısı doktoru beni aşıladı. O kolum çıban oldu ve şişti, o şiş aşağıya iniyor, beni yatırmıyor, abdestte sıkıntı veriyor. Acaba benim vücudum aşuya gelmez

veyahut başka bir mana var! Yirmi sene evvel beni Ankara'da aşıladılar, şimdiye kadar o aş yeri arasına işliyor, rahatsızlık veriyor. Bu da öyle olmasın diye hatırıma geldi, sizde nasıl?

Said Nursî

13.Şua (307)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bugün, büyük ve merhum kardeşim Molla Abdullah ile Hazret-i Ziyaeddin hakkındaki malûmunuz muhavereyi tahattur ettim. Sonra sizi düşündüm. Kalben dedim: Eğer perde-i gayb açılrsa, bu sebatsız zamanda böyle sebat gösteren ve bu yakıcı, ateşli hallerden sarsılmayan bu samimî dindarlar ve ciddî müslümanlar eğer herbiri bir veli, hattâ bir kutub görünse, benim nazarımda şimdi verdiğim ehemmiyeti ve alâkayı pek az ziyadeleştirecek ve eğer birer âmi ve âdi görünse, şimdi verdiğim kıymeti hiç noksan etmeyecek diye karar verdim. Çünkü böyle pek ağır şerait altında iman kurtarmak hizmeti, herşeyin fevkindedir. Şahsî makamlar ve hüsn-ü zanların ilâve ettikleri meziyetler, böyle dağdağalı, sarsıntılı hallerde hüsn-ü zanlarını kırmakla muhabbetleri azalır ve meziyet sahibi dahi onların nazarlarında mevkiini muhafaza etmek için tasannua ve tekellüfe ve sıkıntılı vakara mecburiyet hisseder. İşte hadsiz şükür olsun ki, bizler böyle soğuk tekellüflere muhtaç olmuyoruz.

Said Nursî

13.Şua (309)

Kardeşlerim!

Gerçi yeriniz çok dardır, fakat kalbinizin genişliği o sıkıntıya aldırılmaz, hem yerlerimize nisbeten daha serbesttir. Biliniz: En esaslı kuvvetimiz ve nokta-i istinadımız, tesanüddür. Sakın sakın bu sıkıntıların verdiği asabîlik cihetiyle birbirinizin kusuruna bakmayınız. Kısmet ve kadere itiraz hükmünde olan şekvalar ve "Böyle olmasaydı şöyle olmazdı" diye birbirinizden gücenmeyiniz. Ben anladım ki, bunların hücumundan kurtulmak çaremiz yoktu, ne yapsaydık onlar bu hücumu yapacak idiler. Biz sabır ve şükür ve kazaya rıza ve kadere teslim ile mukabele ederek tâ inayet-i İlâhiye imdadımıza gelinceye kadar, az zamanda ve az amelde pek çok sevab ve hayrat kazanmağa çalışmalıyız.

Oradaki kardeşlerimize çok selâm ve selâmetlerine dua ediyoruz.

Said Nursî

13.Şua (310)

Aziz, sıddık kardeşlerim!

Bu dünyanın hayatı pek çabuk değişmesine ve zevaline ve fena ve fânî, akibetsiz lezzetlerine ve firak ve iftirak tokatlarına karşı bir ehemmiyetli medar-ı teselli ise, samimî dostlar ile görüşmektir. Evet bazan birtek dostunu bir-iki saat görmek için, yirmi gün yol gider ve yüz lirayı sarfeder. Şimdi bu acib, dolsuz zamanda samimî kırk-elli dostunu birden bir-iki ay görmek ve Allah için sohbet etmek ve hakikî bir teselli alıp vermek; elbette başımıza gelen bu

meşakkatler ve zayıat-ı maliye ona karşı pek ucuz düşer, ehemmiyeti kalmaz. Ben kendim, buradaki kardeşlerimden on sene firaktan sonra bir tekini görmek için bu meşakkatı kabul ederdim. Teşekki kaderi tenkid ve teşekkür kadere teslimdir.

13.Şua (312)

Aziz kardeşlerim! Evvel âhir tavsiyemiz: Tesanüdünüzü muhafaza; enaniyet, benlik, rekabetten tahaffuz ve itidal-i dem ve ihtiyattır.

Said Nursî

13.Şua (314)

Kardeşlerim!

Bunun gibi teselliye dair evvelce yazılan küçük mektublar arasına okunsa ve Meyve'nin hususan âhirleri beraber mütalaa edilse ve hatıra gelen Risale-i Nur'un mes'eleleri müzakere olsa, inşâallah talebe-i ulûmun şerefini kazandırır. İmam-ı Şafiî (K.S.) gibi büyük zâtlar, "Talebe-i ulûmun hattâ uykusu dahi ibadet sayılır" diye ziyade ehemmiyet vermişler. Böyle medresesiz bir zamanda, böyle azab yerlerde, böyle yüksek talebelik yüzünden yüz sıkıntı da olsa aldırmmamal veyahut خَيْرُ الْأُمُورِ أَحْمَرُهَا deyip o meşakkatler yüzünden ferahla gülmeliyiz.

Amma fakir arkadaşların çoluk ve çocuk ve idare ciheti ise; musibette kendinden ziyade musibetliye ve nimette daha noksaniyetliye bakmak kaide-i Kur'aniye ve imaniye ve Nuriyeye binaen, yüzde seksen adamdan daha ziyade rahattırlar. Şekvaya hiç hakları olmadığı gibi, seksen derece bir şükür üstüne haktır. Hem burada kısmetimizi almak, yemek; kader-i İlahî tayin etmişti. Adalet-i rahmet bizi toplattırdı, çoluk çocuk Rezzak-ı Hakikîlerine emanet edildi, muvakkaten o nezaret vazifesinden mezuniyet verdi. Nasılki bir gün bütün bütün elini çektirecek, azledecek. Madem hakikat budur, وَنِعْمَ الْوَكِيلُ deyip teslim ile şükretmeliyiz.

FENN-İ BELAGAT

25.Söz (411)

Hem nasıl medeniyet-i hazıra, hikmet-i Kur'anın ilmî ve amelî i'cazına karşı mağlub oluyor. Öyle de: Medeniyetin edebiyat ve belâgatı da, Kur'anın edeb ve belâgatına karşı nisbeti: Öksüz bir yetimin muzlim bir hüznün ile ümitsiz ağlayışı, hem süflî bir vaziyette sarhoş bir ayyaşın velvele-i gınasının (şarkı demektir) nisbeti ile, ulvî bir âşıkın muvakkat bir iftiraktan müştakane, ümidkârane bir hüznün ile gınası (şarkısı); hem zafer veya harbe ve ulvî fedakârlıklara sevk etmek için teşvikkârane kasaid-i vataniyeye nisbeti gibidir. Çünkü edeb ve belâgat, tesir-i üslûb itibariyle ya hüznün verir, ya neş'e verir. Hüznün ise, iki kısımdır: Ya fakd-ül ahabdan gelir, yani ahabsızlıktan, sahibsizlikten gelen karanlıklı bir hüznündür ki; dalalet-âlûd, tabiatperest, gafletpîşe olan medeniyetin edebiyatının verdiği hüznündür. İkinci hüznün, firak-ul ahabdan gelir, yani ahab var, firakında müştakane bir hüznün verir. İşte şu hüznün, hidayet-eda, nur-eşân Kur'anın verdiği hüznündür. Amma neş'e ise, o da iki kısımdır: Birisi, nefsi hevesatına teşvik eder. O da tiyatrocu, sinemacı, romancı medeniyetin edebiyatının şe'nidir. İkinci neş'e, nefsi susturup, ruhu, kalbi, aklı, sırrı maaliyata, vatan-ı aslîlerine, makarr-ı ebedîlerine, ahab-ı uhrevîlerine yetişmek için latif ve edebli masumane bir teşviktir ki, o da Cennet ve saadet-i ebediyeye ve rû'yet-i cemalullaha beşeri sevkeden ve şevke getiren Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın verdiği neş'edir. İşte قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا

الْقُرْآنَ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ifade ettiği azîm mana ve büyük hakikat, kasır-ül fehm olanlarca ve dikkatsizlikle mübalağalı bir belâgat için muhal bir suret zannediliyor. Hâşâ! Mübalağa değil, muhal bir suret değil, ayn-ı hakikat bir belâgat ve mümkün ve vaki' bir surettedir.

O suretin bir vechi şudur ki; yani, Kur'andan tereşşuh etmeyen ve Kur'anın malı olmayan ins ve cinnin bütün güzel sözleri toplansa, Kur'anı tanzir edemez, demektir. Hem edememiş ki, gösterilmiyor. İkinci vecih şudur ki: Cin ve insin hattâ şeytanların netice-i efkârları ve muhassala-i mesaîleri olan medeniyet ve hikmet-i felsefe ve edebiyat-ı ecnebiye, Kur'anın ahkâm ve hikmet ve belâgatına karşı âciz derekesindedirler, demektir. Nasıl da nümunesini gösterdik.

13.Söz (137)

Kur'an-ı Hakîm ile felsefe ulûmunun mahsul-ü hikmetlerini, ders-i ibretlerini, derece-i ilimlerini müvazene etmek istersen; şu gelecek sözlere dikkat et!

İşte Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bütün kâinattaki âdiyat namıyla yâdolunan, hârikulâde ve birer mu'cize-i kudret olan mevcudat üstündeki âdet ve ülfet perdesini keskin beyanatıyla yırtıp, o hakaik-i acibeyi zîşuura açıp, nazar-ı ibretlerini celbedip, ukûle tükenmez bir hazine-i ulûm açar.

Felsefe hikmeti ise, bütün hârikulâde olan mu'cizat-ı kudreti, âdet perdesi içinde saklayıp, cahilane ve lâkaydane üstünde geçer. Yalnız hârikulâdelikten düşen ve intizam-ı hilkatten huruc eden ve kemal-i fitrattan sukut eden nadir ferdleri nazar-ı dikkate arzeder, onları birer ibretli hikmet diye zîşuura takdim eder. Meselâ: En câmi' bir mu'cize-i kudret olan insanın hilkatini âdi deyip lâkaydlıkla bakar. Fakat insanın kemal-i hilkatinden huruc etmiş, üç ayaklı yahut iki başlı bir insanı bir velvele-i istiğrabla nazar-ı ibrete teşhir eder. Meselâ: En latif ve umumî bir mu'cize-i rahmet olan bütün yavruların hazine-i gaybdan muntazam iâşelerini âdi görüp, küfran perdesini üstüne çeker. Fakat intizamdan şüzuz etmiş, kabîlesinden cûda olmuş, yalnız olarak gurbete düşmüş, denizin altında olan bir böceğin bir yeşil yaprakla iâşesini görür, ondan tecelli eden lütuf ve keremle hazır balıkçıları ağlatmak ister *{(Haşiye): Amerika'da aynen bu vakia olmuştur.}*. İşte Kur'an-ı Kerim'in ilim ve hikmet ve marifet-i İlahiye cihetiyle servet ve gınası; ve felsefenin ilim ve ibret ve marifet-i Sâni' cihetindeki fakr ve iflasını gör, ibret al!

İşte bu sırdandır ki: Kur'an-ı Hakîm, nihayetsiz parlak, yüksek hakikatları câmi' olduğundan, şiirin hayalatından müstağnidir. Evet Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın i'caz derecesindeki kemal-i nizam ve intizamı ve kitab-ı kâinattaki intizamat-ı san'atı, muntazam üslûblarıyla tefsir ettikleri halde; manzum olmadığının diğer bir sebebi de budur ki: Âyetlerinin herbir necmi, vezin kaydı altına girmeyip tâ ekser âyetlere bir nevi merkez olsun ve kardeşi olsun ve mabeynlerinde mevcut münasebet-i maneviyeye rabıta olmak için, o daire-i muhita içindeki âyetlere birer hatt-ı münasebet teşkil etsin. Güya serbest herbir âyetin, ekser âyetlere bakar birer gözü, müteveccih birer yüzü var. Kur'an içinde binler Kur'an bulunur ki, herbir meşreb sahibine birisini verir. Nasılki Yirmibeşinci Söz'de beyan edildiği gibi; Sure-i İhlas içinde otuzaltı Sure-i İhlas mikdarınca herbiri zil-ecniha olan altı cümlelerin terkiyatından müteşekkil bir hazine-i ilm-i tevhid bulunur ve tazammun ediyor. Evet nasılki semada olan intizamsız yıldızların sureten adem-i intizamı cihetiyle herbir yıldız, kayıd altına girmeyip herbirisi ekser yıldızlara bir nevi merkez olarak daire-i muhitasındaki -birer birer- herbir yıldızla mevcudat beynindeki nisbet-i hafiyeye işaret olarak birer hatt-ı münasebet

uzatıyor. Güya her bir tek yıldız, necm-i âyet gibi umum yıldızlara bakar birer gözü, müteveccih birer yüzü vardır. İşte intizamsızlık içinde kemal-i intizamı gör, ibret al! وَمَا عَلَّمَاهُ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ

Hem âyet-i وَمَا يَنْبَغِي لَهُ sırrını da bununla anla ki: Şiirin şe'ni; küçük ve sönük hakikatları, büyük ve parlak hayallerle süslendirip beğendirmek ister. **Halbuki Kur'anın hakikatları; o kadar büyük, âlî, parlak ve revnakdardır ki, en büyük ve parlak hayal, o hakikatlara nisbet edilse; gayet küçük ve sönük kalır.** Meselâ: يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكَتُبِ يُغْشَى اللَّيْلُ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ gibi hadsiz hakikatları buna şahiddir.

25.Söz (368)

İ'cazı vardır ve mevcuddur. Çünkü Ceziret-ül Arab ahalisi o asırda ekseriyet-i mutlaka itibariyle ümmi idi. Ümmilikleri için mefahirlerini ve vukuat-ı tarihiyelerini ve mehasin-i ahlâka yardım edecek durub-u emsallerini kitabet yerine şiir ve belâgat kaydıyla muhafaza ediyorlardı. Manidar bir kelâm, şiir ve belâgat cazibesıyla eslaftan ahlafa hâfızalarda kalıp gidiyordu. İşte şu ihtiyac-ı fitrî neticesi olarak o kavmin manevî çarşı-yı ticaretlerinde en ziyade revaç bulan, fesahat ve belâgat metaı idi. Hattâ bir kabîlenin belig bir edibi, en büyük bir kahraman-ı millîsi gibi idi. En ziyade onunla iftihar ediyorlardı. İşte İslâmiyetten sonra âlemi zekâlarıyla idare eden o zeki kavim, şu en revaçlı ve medar-ı iftiharları ve ona şiddet-i ihtiyaçla muhtaç olan belâgatta akvam-ı âleminden en ileride ve en yüksek mertebede idiler. Belâgat, o kadar kıymetdar idi ki, bir edibin bir sözü için iki kavim büyük muharebe ederdi ve bir sözüyle musalaha ediyorlardı. Hattâ onların içinde "Muallakat-ı Seb'a" namıyla yedi edibin yedi kasidesini altınla Kâ'be'nin duvarına yazmışlar, onunla iftihar ediyorlardı. İşte böyle bir zamanda, belâgat en revaçlı olduğu bir anda Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan nüzul etti. Nasılki zaman-ı Musa Aleyhisselâm'da sihir ve zaman-ı İsa Aleyhisselâm'da tıp revaçta idi. Mu'cizelerinin mühimmi o cinsten geldi. İşte o vakit bülega-yı Arabı, en kısa bir suresine mukabeleye davet etti: وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ fermanıyla onlara meydan okuyor. Hem der ki: "İman getirmezseniz mel'un sunuz. Cehennem'e gireceksiniz." Damarlarına şiddetle vuruyor. Gururlarını dehşetli surette kırıyor. O kibirli akıllarını istihfaf ediyor. Onları bidayeten i'dam-ı ebedî ile ve sonra da Cehennem'de i'dam-ı ebedî ile beraber dünyevî i'dam ile de mahkûm ediyor. Der: "Ya muaraza ediniz, yahut can ve malınız helâkettedir."

İşte eğer muaraza mümkün olsaydı acaba hiç mümkün mü idi ki, bir-iki satırla muaraza edip davasını ibtal etmek gibi rahat bir çare varken, en tehlikeli, en müşkilâtli muharebe tarîkı ihtiyar edilsin? Evet o zeki kavim, o siyasî millet ki, bir zaman âlemi, siyasetle idare ettiği halde, en kısa ve rahat ve hafif bir yolu terketsin? En tehlikeli ve bütün mal ve canını belaya atacak uzun bir yolu ihtiyar etsin, hiç kabil midir? Çünkü bir edibleri, birkaç hurufatla muaraza edebilseydi; Kur'an, davasından vazgeçerdi. Onlar da maddî ve manevî helâketten kurtulurlardı. Halbuki muharebe gibi dehşetli, uzun bir yolu ihtiyar ettiler. Demek, muaraza-i bilhuruf mümkün değildi, muhaldî. Onun için muharebe-i bis-süyufa mecbur oldular.

Hem Kur'anı tanzir etmek, taklidini yapmak için gayet şiddetli iki sebep vardı. Birisi; düşmanın hırs-ı muarazası. Diğeri; dostlarının şevk-i taklididir ki, şu iki saik-i şedid altında milyonlar Arabî kitablar yazılmış ki hiçbirisi ona benzemez. Âlim olsun, âmi olsun her kim ona ve onlara baksa kat'iyen diyecek ki: "Kur'an, bunlara benzemez. Hiçbirisi onu tanzir edemez." Şu halde, ya Kur'an bütününün altındadır. Bu ise, bütün dost ve düşmanın ittifakıyla battaldır, muhaldîr. Veya Kur'an, o yazılan umum kitabların fevkindedir.

Eğer desen: Nasıl biliyoruz ki, kimse muarazaya teşebbüs etmedi? Kimse kendine güvenemedi mi ki, meydana çıksın? Birbirinin yardımı da mı faide etmedi?

Elcevab: Eğer muaraza mümkün olsaydı, alâküllihal kat'î teşebbüs edilecekti. Çünkü izzet ve namus mes'elesi, can ve mal tehlikesi vardı. Eğer teşebbüs edilseydi, alâküllihal kat'î tarafdar pek çok bulunacaktı. Çünkü hakka muarız ve muannid daima kesretli idi. Eğer tarafdar bulsaydı, alâküllihal iştihar bulacaktı. Çünkü küçük bir mücadele, beşerin nazar-ı istiğrabını celbedip destanlarda iştihar eder. Şöyle acib bir mücadele ve vukuat ise gizli kalamaz. İslâmiyet aleyhinde tâ en çirkin ve en şeni' şeylere kadar nakledilir, meşhur olur. Halbuki muarazaya dair Müseylime-i Kezzab'ın bir-iki fıkrasından başka nakledilmemiş. O Müseylime'de çendan belâgat varmış. Fakat hadsiz bir hüsn-ü cemale mâlik olan beyan-ı Kur'ana nisbet edildiği için, onun sözleri hezeyan suretinde tarihlere geçmiştir. İşte Kur'anın belâgatındaki i'caz, kat'iyen iki kerre iki dört eder gibi mevcuddur ki, iş böyle oluyor.

19.Mektub (181)

Eğer denilse: İ'caz-ı Kur'an belâgattadır. Halbuki umum tabakatın hakları var ki, i'cazında hisseleri bulunsun. Halbuki belâgattaki i'cazı, binde ancak bir muhakkik âlim anlayabilir?

Elcevab: Kur'an-ı Hakîm'in her tabakaya karşı bir nevi i'cazı vardır. Ve bir tarzda, i'cazının vücudunu ihsas eder. Meselâ: Ehl-i belâgat ve fesahat tabakasına karşı, hârikulâde belâgattaki i'cazını gösterir. Ve ehl-i şiir ve hitabet tabakasına karşı; garib, güzel, yüksek üslûb-u bedîin i'cazını gösterir. O üslûb herkesin hoşuna gittiği halde, kimse taklid edemiyor. Mürur-u zaman o üslûbu ihtiyarlatmıyor, daima genç ve tazedir. Öyle muntazam bir nesir ve mensur bir nazımdır ki; hem âlî, hem tatlıdır. Hem kâhinler ve gaibden haber verenler tabakasına karşı, hârikulâde ihbarat-ı gaybiyedeki i'cazını gösterir. Ve ehl-i tarih ve hâdisat-ı âlem üleması tabakasına karşı, Kur'andaki ihbarat ve hâdisat-ı ümem-i sâlife ve ahval ve vakıat-ı istikbaliye ve berzahiye ve uhreviyedeki i'cazını gösterir. Ve içtimaiyat-ı beşeriye üleması ve ehl-i siyaset tabakasına karşı, Kur'anın desatir-i kudsiyesindeki i'cazını gösterir. Evet o Kur'andan çıkan şeriat-ı kübra, o sırr-ı i'cazı gösterir. Hem maarif-i İlahiye ve hakaik-i kevniyede tevaggul eden tabakaya karşı, Kur'andaki hakaik-i kudsiye-i İlahiyedeki i'cazı gösterir veya i'cazın vücudunu ihsas eder. Ve ehl-i tarikat ve velayete karşı, Kur'an bir deniz gibi daima temevvüde olan âyâtının esrarındaki i'cazını gösterir ve hâkeza... Kırk tabakadan her tabakaya karşı bir pencere açar, i'cazını gösterir.

Hattâ yalnız kulağı bulunan ve bir derece mana fehmeden avam tabakasına karşı, Kur'anın okunmasıyla başka kitablara benzemediğini, kulak sahibi tasdik eder. Ve o âmi der ki: "Ya bu Kur'an bütün dinlediğimiz kitabların aşağısındadır. Bu ise, hiçbir düşman dahi diyemez ve hem yüz derece muhaldir. Öyle ise, bütün işitilen kitabların fevkindedir.

19.Mektub(184)

Hazret-i Musa Aleyhisselâm'ın zamanında sihrin revacı olduğundan, mühim mu'cizatı ona benzer bir tarzda geldiği; ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın zamanında ilm-i Tıb revaçta olduğundan, mu'cizatının galibi o cinsten geldiği gibi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın dahi zamanında Ceziret-ül Arab'da en ziyade revaçta dört şey idi:

Birincisi: Belâgat ve fesahat.

İkincisi: Şiir ve hitabet.

Üçüncüsü: Kâhinlik ve gaibden haber vermek.

Dördüncüsü: Hâdisat-ı maziye ve vakıat-ı kevnîye bilmek idi.

İşte Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan geldiği zaman, bu dört nevi malûmat sahiblerine karşı meydan okudu:

Başta ehl-i belâgata birden diz çöktürdü. Hayretle Kur'anı dinlediler.

İkincisi ehl-i şiir ve hitabet, yani muntazam nutuk okuyan ve güzel şiir söyleyenlere karşı öyle bir hayret verdi ki, parmaklarını ısırttı. Altun ile yazılan en güzel şiirlerini ve Kâ'be duvarlarına medar-ı iftihar için asılan meşhur "Muallakat-ı Seb'a"larını indirtti, kıymetten düşürdü.

Hem gaibden haber veren kâhinleri ve sahirleri susturdu. Onların gaybî haberlerini onlara unutturdu. Cinnîlerini tardettirdi. Kâhinliğe hâtime çekti.

Hem ümem-i salifenin vekayiine ve hâdisat-ı âlemin ahvaline vâkıf olanları hurafattan ve yalandan kurtarıp, hakikî hâdisat-ı maziye ve nurlu olan vekayi-i âlemi onlara ders verdi.

İşte bu dört tabaka, Kur'ana karşı kemal-i hayret ve hürmetle onun önüne diz çökerek şakird oldular. Hiçbirisi, hiçbir vakit birtek sureyle muarazaya kalkışamadılar.

11.Şua (257)

Her insan kıymetli bir sözünü ve filini bâkileştirmek için iştiyakla kitabet ve şiir, hattâ sinema ile hıfzına çalışır.

Mesnevi-i Nuriye (195)

Âyetlerin bahsettikleri hakikatler, şiirlerin bahsettikleri hayalattan pek vâsi ve pek yüksektir. Bu itibar ile şiirden addedilmemiştir. Hem de, âyetler, sahibinin şuanat ve e'falinden bahseder. Şiir ise, fuzulî olarak gayrdan bahseder. Hem de filcümle âdi şeylerden bahsi hârikulâdedir. Şiirin hârikulâdelerden bahsi, alelekser âdîdir.

İşarat-ül İ'caz (122)

Birinci Tarîk: Arab kavmi maarifsiz, bedevi bir millet idi. Muhitleri de, onlar gibi bedevi bir muhit idi. Divanları, şiir idi. Yani medar-ı iftihar olan hallerini, şiir ile kayd u muhafaza ederlerdi. İlimleri, belâgat idi. Medar-ı iftiharları, fesahat idi. Sair kavimlerden fazla bir zekâyâ mâlik idiler. Başka insanlara nisbeten cevval fikirleri vardı. İşte Arab kavmi böyle bir vaziyette iken ve zihinleri de bahar çiçekleri gibi yeni yeni açılmaya başlarken, birdenbire Kur'an-ı Azîmüşşan yüksek belâgatıyla, hârika fesahatıyla mele-i a'lâdan yeryüzüne indi. Arabların medar-ı iftiharları ve timsal-i belâgatları olan ve bilhâssa Kâ'be duvarında teşhir edilmek üzere altun suyu ile yazılmış "Muallakat-ı Seb'a" ünvanıyla anılan en meşhur ediblerin en belig ve en fasih eserlerini iftihar listesinden sildirtti. Maahaza Hazret-i Muhammed (A.S.M.), Kur'anla muarazaya ve Kur'ana bir nazire yapılmasına onları şiddetle davet etmekten geri durmuyordu, damarlarına dokunduruyordu, techil ve terzil ediyordu. O hazretin yaptığı böyle şiddetli hücumlara karşı, o ümera-i belâgat ve hükkâm-ı fesahat ünvanıyla anılan Arab edibleri, bir kelime ile dahi mukabelede bulunamadılar. Halbuki kibr ü

azametleri, enaniyetleri ve göklere kadar çıkan gururları iktizasınca, gece-gündüz çalışıp Kur'ana bir nazire yapmalı idiler ki, âleme karşı rezil ü rüsvay olmasınlar. Demek bu mes'elenin uhdesinden gelemeliklerinden, yani Kur'anın bir benzerini yapmaktan âciz kaldıklarından, sükûta mecbur olmuşlardır. İşte onların bu ızdırarî sükûtları aczlerini meydana çıkardı. Ve bunların aczlerinden de, i'caz-ı Kur'anın güneşi tulû' etmiştir.

İkinci Tarîk: Kelâmların hasiyetlerini, kıymetlerini, meziyetlerini bilip altunlarını bakırından tefrik eden bütün ehl-i tahkikten, tedkikten, tenkidden, dost ve düşmanlar tarafından Kur'an-ı Kerim sure sure, âyet âyet, kelime kelime mihenk taşına vurularak, altundan maada bir bakır eseri görülmemiştir. Bu ağır imtihandan sonra, Kur'an-ı Azîmüşşan'ın ihtiva ettiği mezaya, letaif, hakaikin hiçbir beşer kelâmında bulunmadığına şehadet etmişlerdir. Onların sıdk-ı şehadetleri şöylece isbat edilebilir: Kur'anın insan âleminde yaptığı büyük inkılab ve tebeddül; ve şark ve garbı içine alan tesis ettiği din, diyanet; ve zamanın geçmesiyle gençlik ve şebabiyetini ve tekerrür ettikçe halâvetini muhafaza etmesi gibi hârîka halleri, **إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ** âyetini okuyup ilân ediyorlar.

FENN-İ BEYAN

21.Söz (275)

Eşya mabeynlerinde, bazı münasebat-ı hafîye bulunur. Hattâ hiç ümid etmediğin şeyler içinde münasebet ipleri bulunur. Ya bizzât bulunur veya senin hayalin, meşgul olduğu san'ata göre o ipleri yapmış, onları birbiriyle bağlamış. Şu sırr-ı münasebettendir ki, bazan bir mukaddes şeyi görmek, bir mülevves şeyi hatıra getirir.

Fenn-i Beyan'da beyan olunduğu gibi, "Hariçte uzaklık sebebi olan zıddiyet ise, hayalde sebep-i kurbiyettir." Yani: İki zıddın suretlerinin cem'ine vasıta, bir münasebet-i hayaliyedir.

Bu münasebetle gelen tahattura, tedai-yi efkâr tabir edilir. Meselâ: Sen namazda, münacatta, Kâ'be karşısında, huzur-u İlahîde iken, âyâtı tefekkürde olduğun bir halde; şu tedai-yi efkâr, seni tutup en uzak malayaniyat-ı rezileye sevkeder. Senin başın, böyle bir tedai-yi efkâra mübtela ise, sakın telaş etme. Belki intibaha geldiğin anda, dön. "Aman ne kusur ettim" deyip tedkikle meşgul olup durma. Tâ o zaîf münasebet, senin dikkatinle kuvvet peyda etmesin. Zira teessür gösterdikçe, ehemmiyet verdikçe, senin o zaîf tahatturun melekeye döner. Bir maraz-ı hayalî olur. Korkma, maraz-ı kalbî değil. Şu nevi tahattur ise, galiben ihtiyarsızdır. Hususan hassas asabîlerde daha galibdir. Şeytan, şu nevi vesvesenin madenini çok işlettirir. Şu yaranın merhemi şudur ki:

Tedai-yi efkâr, galiben ihtiyarsızdır. Onda mes'uliyet yoktur. Hem tedaide, mücaveret var; temas ve ihtilat yoktur. Onun için, efkârın keyfiyetleri, birbirine sirayet etmez, birbirine zarar vermez. Nasılki şeytan ile melek-i ilham, kalb taraflarında mücaveretleri var ve fücra ve ebrarın karabetleri ve bir meskende durmaları, zarar vermez. Öyle de, tedai-yi efkâr saikasıyla istemediğin pis hayalat, gelip nezih efkârın içine girse; zarar vermez. Meğer kasden olsa veya zarar zannıyla onunla ziyade meşgul olsa. Hem bazan kalb yoruluyor. Fikir, kendini eğlendirmek için rastgele bir şeyle meşgul olur. Şeytan fırsat bulur, pis şeyleri önüne seriyor, sürüyor.

25.Söz (378)

Lafzındaki fesahat-ı hârikasıdır. Evet **Kur'an manen üslûb-u beyan cihetiyle fevkalâde belig olduğu gibi, lafzında gayet selis bir fesahati vardır. Fesahatin kat'î vücuduna, usandırmaması delildir. Ve fesahatin hikmetine, fenn-i beyan ve maânînin dâhî ülemasının şهادetleri bir bürhan-ı bahirdir.**

Evet binler defa tekrar edilse usandırmıyor, belki lezzet veriyor. Küçük basit bir çocuğun hâfızasına ağır gelmiyor, hıfzedebilir. En hastalıklı, az bir sözden müteazzi olan bir kulağa nâhoş gelmiyor, hoş geliyor. Sekeratta olanın damağına şerbet gibi oluyor. Zemzeme-i Kur'an onun kulağında ve dimağında, aynen ağzında ve damağında mâ-i zemzem gibi lezzetli geliyor.

25.Söz (395)

Madem Kur'an bir hutbe-i ezeliyedir. Hem muhtelif, tabaka tabaka olarak asırlar üzerinde ve arkasında oturup dizilmiş bütün benî-Âdeme hitab ediyor, ders veriyor. Elbette o muhtelif efhama göre müteaddid manaları dercedip irade edecektir ve iradesine emareleri vaz'edecektir. Evet "İşarat-ül İ'caz"da şuradaki manalar misillü kelimat-ı Kur'aniyenin müteaddid manalarını İlm-i Sarf ve Nahv'in kaideleriyle ve İlm-i Beyan ve Fenn-i Maânî'nin düsturlarıyla, Fenn-i Belâgat'ın kanunlarıyla isbat edilmiştir.

Bununla beraber ulûm-u Arabiyece sahih ve usûl-i diniyece hak olmak şartıyla ve Fenn-i Maânîce makbul ve İlm-i Beyanca münasib ve belâgatça müstahsen olan bütün vücuh ve maânî, ehl-i içtihad ve ehl-i tefsir ve ehl-i usûl-üd din ve ehl-i usûl-ül fikhın icmalarıyla ve ihtilaflarının şهادetiyle Kur'anın manalarındandır.

O manalara, derecelerine göre birer emare vaz'etmiştir. Ya lafziyedir, ya maneviyedir. O maneviye ise, ya siyak veya sibak-ı kelâmdan veya başka âyetten birer emare o manaya işaret eder. Bir kısmı yirmi ve otuz ve kırk ve altmış, hattâ seksen cild olarak muhakkikler tarafından yazılan yüzbinler tefsirler, Kur'anın câmiyet ve hârikıyet-i lafziyesine kat'î bir bürhan-ı bahirdir. Her ne ise... Biz şu sözde herbir manaya delalet eden emareyi kanunuyla, kaidesiyle göstersek söz çok uzanır. Onun için kısa kesip kısmen "İşarat-ül İ'caz"a havale ederiz.

25.Söz (413)

Birinci Nur: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın heyet-i mecmuasında raik bir selaset, faik bir selâmet, metin bir tesanüd, muhkem bir tenasüb, cümleleri ve heyetleri mabeyninde kavî bir teavün; ve âyetler ve maksadları mabeyninde ulvî bir tecavüb olduğunu İlm-i Beyan ve Fenn-i Maânî ve Beyanî'nin Zemahşerî, Sekkakî, Abdülkahir-i Cürcanî gibi binlerle dâhî imamların şهادetiyle sabit olduğu halde; o tecavüb ve teavün ve tesanüdü ve selaset ve selâmeti kırarak, bozarak sekiz-dokuz mühim esbab bulunurken, o esbab bozmağa değil, belki selasetine, selâmetine, tesanüdüne kuvvet vermiştir. Yalnız, o esbab bir derece hükmünü icra edip, başlarını perde-i nizam ve selasetten çıkarmışlar. Fakat nasılki yeknesak, düz bir ağacın gövdesinden bir kısım çıkıntılar, sivricikler çıkar. Lâkin ağacın tenasübünü bozmak için çıkmıyorlar. Belki, o ağacın zînetli tekemmülüne ve cemaline medar olan meyveyi vermek için çıkıyorlar. Aynen bunun gibi, şu esbab dahi, Kur'anın selaset-i nazmına kıymetdar manaları ifade için sivri başlarını çıkarıyorlar.

İşte o Kur'an-ı Mübin, yirmi senede hacetlerin mevkileri itibariyle necim necim olarak, müteferrik parça parça nüzul ettiği halde, öyle bir kemal-i tenasübü vardır ki, güya bir defada nâzil olmuş gibi bir münasebet gösteriyor. Hem o Kur'an, yirmi senede, hem muhtelif,

mütebayin esbab-ı nüzule göre geldiği halde, tesanüdün kemalini öyle gösteriyor; güya bir sebep-i vâhidle nüzul etmiştir. Hem o Kur'an, mütefavit ve mükerrer suallerin cevabı olarak geldiği halde, nihayet imtizac ve ittihadı gösteriyor. Güya bir sual-i vâhidin cevabıdır. Hem Kur'an mütegayir, müteaddid hâdisatın ahkâmını beyan için geldiği halde, öyle bir kemal-i intizamı gösteriyor ki, güya bir hâdis-e-i vâhidin beyanıdır. Hem Kur'an mütehalif, mütenevvi halette hadsiz muhatabların fehimlerine münasib üslûblarda tenezzülât-ı kelâmiye ile nâzil olduğu halde, öyle bir hüsn-ü temasül ve güzel bir selaset gösteriyor ki, güya halet birdir, bir derece-i fehimdir; su gibi akar bir selaset gösteriyor. Hem o Kur'an mütebaid, müteaddid muhatabîn esnafına müteveccihen mütekellim olduğu halde, öyle bir sühulet-i beyanı, bir cezalet-i nizamı bir vuzuh-u ifhamı var ki; güya muhatabı bir sınıftır. Hattâ herbir sınıf zanneder ki, bil'asale muhatab yalnız kendisidir. Hem Kur'an, mütefavit mütederric irşadî bazı gayelere îsal ve hidayet etmek için nâzil olduğu halde, öyle bir kemal-i istikamet, öyle bir dikkat-i müvazenet, öyle bir hüsn-ü intizam vardır ki; güya maksad birdir.

İşte bu esbablar, müşevveşiyetin esbabı iken, Kur'anın i'caz-ı beyanında, selaset ve tenasübünde istihdam edilmişlerdir. Evet kalbi sekamsız, akli müstakim, vicdanı marazsız, zevki selim her adam Kur'anın beyanında güzel bir selaset, rânâ bir tenasüb, hoş bir ahenk, yekta bir fesahat görür. Hem basîresinde selim bir gözü olan görür ki, Kur'anda öyle bir göz vardır ki, o göz bütün kâinatı zahir ve bâtını ile vâzih, göz önünde bir sahife gibi görür, istediği gibi çevirir, istediği bir tarzda o sahifenin manalarını söyler. Şu Birinci Nur'un hakikatini misaller ile tavzih etsek, birkaç mücellled lâzım. Öyle ise, sair risale-i arabiyemde ve "İşarat-ül İ'caz"da ve şu yirmibeş aded Sözlerde şu hakikatın isbatına dair olan izahatla iktifa edip misal olarak mecmu-u Kur'anı birden gösteriyorum.

32.Söz (616)

Malûmdur ki: Fenn-i Belâgatta bir lafzın, bir kelâmın mana-yı hakikîsi, başka bir maksud manaya sırf bir âlet-i mülâhaza olsa, ona "lafz-ı kinaî" denilir. Ve "kinaî" tabir edilen bir kelâmın mana-yı aslîsi, medar-ı sıdk ve kizb değildir.

Belki kinaî manasıdır ki, medar-ı sıdk ve kizb olur. Eğer o kinaî mana doğru ise, o kelâm sadıktır. Mana-yı aslî, kâzib dahi olsa sıdkını bozmaz. Eğer mana-yı kinaî doğru değilse; mana-yı aslîsi doğru olsa, o kelâm kâzibdir. Meselâ: Kinaî misallerinden: (Fılanün tavîl-ün necad) denilir. Yani: "Kılıncının kayışı, bendi uzundur." Şu kelâm, o adamın kametinin uzunluğuna kinayedir. Eğer o adam uzun ise, kılıncı ve kayışı ve bendi olmasa de, yine bu kelâm sadıktır, doğrudur. Eğer o adamın boyu uzun olmazsa; çendan uzun bir kılıncı ve uzun bir kayışı ve uzun bir bendi bulunsa, yine bu kelâm kâzibdir. Çünkü mana-yı aslîsi, maksud değil.

İşte Onuncu Söz'ün ve Yirmiikinci Söz'ün hikâyeleri gibi, sair Sözlerin hikâyeleri, kinaiyat kısmındandır ki, begayet doğru ve gayet sadık ve mutabık-ı vaki' olan hikâyelerin sonlarındaki hakikatlar, o hikâyelerin mana-yı kinaiyeleridir. Mana-yı aslîleri, bir temsil-i dûrbînîdir. Nasıl olursa olsun, sıdkına ve hakkaniyetine zarar vermez. Hem o hikâyeler birer temsildirler. Yalnız umuma tefhim için lisan-ı hal, lisan-ı kal suretinde ve şahs-ı manevî, bir şahs-ı maddî şeklinde gösterilmiştir.

8.Şua (731)

Malûmdur ki; ilm-i belâgatta ve fenn-i beyanda uzak ve gizli manalara delalet etmek için karine tabir ettikleri emarelerden ve münasebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mana ve gizli ve

işarî olan bir mefhum, karinenin kuvvetine göre sarîh ve zahîr manası gibi kabul edilir. İşte bu kaideye binaen, bu işarî manaların herbirisine müteaddid karineler, emareler bulunduğu gibi sair arkadaşları da ona karineler olur. Risale-i Nur'un mecmuundan haber veren sarîh fıkralar dahi herbirisine kuvvetli bir karinedir.

Sikke-i Tasdik-i Gaybi (122)

Ben itiraf ediyorum ki; ben bu zeyilleri unutmuştum. İmam-ı Ali'nin (R.A.) bu ihtarı ile tahattur ettim. Şakk-ı Kamer'i sâbıkan yazdım. Şimdi bu anda sahabeler hakkındaki zeyli hatırladım. İşte **madem ilm-i belâgat ve fenn-i beyanda birtek karine ile mecazî bir mana murad olunabilir ve birtek münasebetle, bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mana-yı işarî olarak kabul edilir.**

Elbette zahîr ve çok karinelerden ve emarelerden kat'-ı nazar, yalnız bu iki yerde tam zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve zeyl manasında olan بَعْدَهَا kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi, tam bir karinedir ki; Hazret-i İmam-ı Ali (R.A.) mana-yı hakikîsinden başka bir mana-yı mecazî ve işarîyi dahi ifade etmek istiyor.

Muhakemat (15)

Hem de usûl-i mukarrerendir: Sıdk ve kizb yahut tasdik ve tekzib; kinayat ve emsallerinde, fenn-i Beyan'da "maânî-i ûlâ" tabir olunan suret-i manaya raci' değildirler. Ancak "maânî-i sânevî" ile tabir olunan maksad ve garaza teveccüh ederler.

Meselâ: "Filanın kılıncının bendi uzundur" denilse; kılıncı olmazsa da, fakat kameti uzun olursa, yine hüküm doğrudur, yalan değildir. Hem de nasıl kelâmı bir kelime, istiareye karine-i mecazdır. Öyle de; kelime-i vâhid hükmünde olan Kelâmullah'ın bir kısım âyâtı, sair ihvanının hakikat ve cevherlerine karine ve rehnüma ve komşularının kalblerindeki sırlara delil ve tercüman oluyolar.

Muhakemat (44)

Bir kelâmı, her fehme gelen şeylerde mütekellim muahaze olunmaz. Zira mesûk-u lehülkelâmıdan başka mefhumlar irade ile deruhde eder. İrade etmezse, itib olunmaz. Fakat garaz ve maksada mutlaka zâmindir.

Fenn-i beyanda mukarrerdir: Sıdk ve kizb, mütekellimin kasd ve garazının arkasında gidiyorlar. Demek maksud ve mesâk-ı kelâmı olan muahaze ve tenkid mütekellime aittir. Fakat kelâmın müstetbeatı tabir olunan telvihat ve telmihatında ve suver-i maânî ve tarz-ı ifade ve maânî-i ûlâ tabir olunan vesail ve üslûb garazında olan günah ve muahaze; mütekellimin zimmetinde değil, belki örf ve âdete ve kabul-ü umumîye aittir. Zira tefhim için, kabul-ü umumî ve örf, ihtiram olunur. Hem de eğer hikâyeye ise, hâlel ve hata mahkiyyun anı'a aittir. Evet mütekellim suver ve müstetbeatta muahaze olunmaz. Zira onlara el atmak, semeratını almak için değildir. Belki daha yukarı makasıdın dallarına çıkmak içindir. Eğer istersen kinaî şeylere dikkat et. Meselâ: "Filanın kılıncının bendi uzundur" ve "Ramadı çoktur" denildiği vakit, o adam uzun ve sahî ola... Ramad ve kılıncı hiç olmazsa da kelâm sadıktır. Eğer istersen misal ve müsül-i faraziyeye dikkat et. Göreceksin: İştihardan neş'et eden kıymet ve kuvvet ile müdavele-i efkâr ve akıllar arasında sefarete müstaid oluyolar. Hattâ Mesnevî sahibi ve Sa'dî-i Şirazî gibi en doğru müellif ve en muhakkik hakîm, o müsül-i faraziyeyi istihdam ve istimal etmelerinden, müşahhat görmemişlerdir. Eğer bu sır sana

göründü ve ışıkladı: Mumunu ondan yandır, kıssat ve hikâyetin köşelerine git. Zira cüz'de cari olan, bazan küllde dahi cari olabilir.

Muhakemat (106)

Evet kıssa-i Musa meşhur darb-ı meseldeki tefarik-ul asâdan daha nâfi'dir. Nasıl o asâ ne kadar parçalansa yine bir işe yarar. Kıssa-i Musa dahi öyledir. Bu hâsiyetine binaendir ki, Kur'an yed-i beyza-i mu'ciz-ül beyaniyle o kıssayı aldı. Ve suver-i müteaddidede gösterdi. Herbir ciheti hüsn-ü istimal etti. **Fenn-i beyanın seharesi, belâgatına secde ber zemin-i hayret ve muhabbet ettiler.**

Muhakemat (112)

Malûm olsun ki; fenn-i maânî ve beyanın mezayasının belâgatça mühim bir şartı, kasden ve amden garazın cihetine emarat ile işaret ve alâmatın nasbıyla kasd ve amdini göstermektir. Zira onda tesadûf bir para etmez.

Fenn-i bediîn ve tezyinat-ı lafzîyenin şartı ise, tesadûf ve adem-i kasddır. Veyahut tesadûfî gibi tabiat-ı manaya yakın olmaktır.

Telvih: Pûşide olmasın ki tabiata ve hakikat-ı hariciyeye delalet eden ve hükm-ü zihnîyi kanun-u haricî ile rabteden; tabir caiz ise perdeyi delerek, altındaki hakkı gösteren âletlerin en sekkabı لـ nin şu hâsiyetine binaendir ki Kur'anda kesretle istimal olunmuştur.

FENN-İ HİKMET-ÜL EŞYA

25.Söz – 436

Felsefe ve hikmet-i insaniye, dünyaya sabit bakar; mevcudatın mahiyetlerinden, hasiyetlerinden tafsilen bahseder. Sâni'ine karşı vazifelerinden bahsetse de, icmalen bahseder. Âdeta kâinat kitabının yalnız nakış ve huruflarından bahseder, manasına ehemmiyet vermez. Kur'an ise, dünyaya geçici, seyyal, aldaticı, seyyar, kararsız, inkılabcı olarak bakar. Mevcudatın mahiyetlerinden, surî ve maddî hâsiyetlerinden icmalen bahseder. Fakat Sâni' tarafından tavzif edilen vezaif-i ubudiyetkâranelerinden ve Sâni'in isimlerine ne vechile ve nasıl delalet ettikleri ve evamir-i tekviniye-i İlahiye karşı inkıyadlarını tafsilen zikreder. İşte felsefe-i beşeriye ile hikmet-i Kur'aniyenin şu tafsil ve icmal hususundaki farklarına bakacağız ki, mahz-ı hak ve ayn-ı hakikat hangisidir göreceğiz.

İşte nasıl elimizdeki saat, sureten sabit görünüyor. Fakat içindeki çarkların harekâtıyla, daimî içinde bir zelzele ve âlet ve çarklarının ızdırabları vardır. Aynen onun gibi; kudret-i İlahiyenin bir saat-ı kübrası olan şu dünya, zahirî sabitiyetiyle beraber daimî zelzele ve tegayyürde, fena ve zevalde yuvarlanıyor. Evet dünyaya zaman girdiği için, gece ve gündüz, o saat-ı kübranın sâniyelerini sayan iki başlı bir mil hükmündedir. Sene, o saatin dakikalarını sayan bir ibre vaziyetindedir. Asır ise, o saatin saatlerini ta'dad eden bir iğnedir. İşte zaman, dünyayı emvac-ı zeval üstüne atar. Bütün mazi ve istikbali ademe verip, yalnız zaman-ı hazırı vücuda bırakır.

Şimdi zamanın dünyaya verdiği şu şekil ile beraber, mekân itibariyle dahi yine dünya zelzeleli, gayr-ı sabit bir saat hükmündedir. Çünkü cev-v-i hava mekânı çabuk tegayyür ettiğinden, bir halden bir hale sür'aten geçtiğinden bazı günde birkaç defa bulutlar ile dolup

İşte dünya, dünya cihetiyle şu yedi rûkûn üzerinde bina edilmiştir. Şu rûkûnler, daim onu sarsıyor. Fakat şu sarsılan ve hareket eden dünya, Sâni'ine baktığı vakit, o harekât ve tegayyûrat, kalem-i kudretin mektubat-ı Samedaniyeyi yazması için o kalemin işlemesidir. O tebeddûlât-ı ahval ise, esma-i İlahiyenin cilve-i şununatını ayrı ayrı tavsifat ile gösteren, tazelenen âyineleridir. İşte dünya, dünya itibariyle hem fenaya gider, hem ölmeğe koşar, hem zelzele içindedir. Hakikatta akarsu gibi rihlet ettiği halde, gaflet ile sureten incimad etmiş, fikr-i tabiatla kesafet ve küduret peyda edip âhirete perde olmuştur. İşte felsefe-i sakime tedkikat-ı felsefe ile ve hikmet-i tabiiye ile ve medeniyet-i sefilhenin cazibedar lehviyatıyla, sarhoşane hevesatıyla o dünyanın hem cûmudetini ziyade edip gafleti kalınlaştırmış, hem küduretle bulanmasını taz'îf edip Sâni'i ve âhireti unutturuyor.

اَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَ الْاَرْضِ * اَفَلَمْ يَنْظُرُوا اِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا * اَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا اَنْ
اِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ * وَتَفُحَّ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِيهَا اِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ اِذَا السَّمَاءُ كُوِّرَتْ
يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ
اِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ * وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ * وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيَرَبِّكُمْ اَيَّاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ *
اَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَ الْاَرْضِ * اَفَلَمْ يَنْظُرُوا اِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا * اَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا اَنْ
اِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ * وَتَفُحَّ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِيهَا اِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ اِذَا السَّمَاءُ كُوِّرَتْ
يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ
اِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ * وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ * وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيَرَبِّكُمْ اَيَّاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ *

Meselâ: Hakikat-ı mevcudattan bahseden Hikmet-ül Eşya, Cenab-ı Hakk'ın (Celle Celalühü) "İsm-i Hakîm"inin tecelliyat-ı kübrasını müdebbirane, mürebbbiyane; eşyada, menfaatlarında ve maslahatlarında görmekle ve o isme yetişmekle ve ona dayanmakla şu hikmet hikmet olabilir. Yoksa, ya hurafata inkılab eder ve malayaniyat olur veya felsefe-i tabiiye misillü dalalete yol açar.

26.Lem'a (240)

ESBAB

Nasılki göze görülmeyen eczalı bir mürekkeple yazılan bir kitaba, o yazıyı göstermeye mahsus bir ecza sürülse; o koca kitab, birden herbir göze vücudunu gösterip kendini okutturur. Aynen öyle de; o Kadîr-i Ezelî'nin ilm-i muhitinde, herşeyin suret-i mahsusası bir mikdar-ı muayyen ile taayyün ediyor. O Kadîr-i Mutlak emr-i Kün Feyekûn ile, o hadsiz kudretiyle ve nafiz iradesiyle, o yazıya sürülen ecza gibi, gayet kolay ve sühuletle kudretin bir cilvesi olan kuvvetini o mahiyet-i ilmiyeye sürer, o şeye vücud-u haricî verir; göze gösterir, nukuş-u hikmetini okutturur.

Eğer bütün eşya birden o Kadîr-i Ezelî'ye ve Alîm-i Külli Şey'e verilmezse; o vakit sinek gibi en küçük bir şeyin vücudunu, dünyanın ekser nevilerinden hususî bir mizan ile toplamak lâzım gelmekle beraber, o küçük sineğin vücudunda çalışan zerreler o sineğin sırr-ı hilkatini ve kemal-i san'atını bütün dekaikiyle bilmekle olabilir. Çünkü esbab-ı tabiiye ile esbab-ı maddiye, bilbedahe ve umum ehl-i aklın ittifakıyla, hiçten icad edemez. Öyle ise, her halde onlar icad etse, elbette toplayacak. Madem toplayacak, hangi zîhayat olursa olsun, ekser anasır ve enva'ından nümuneler, içinde vardır. Âdeta kâinatın bir hülâsası, bir çekirdeği hükmündedir. Elbette o halde bir çekirdeği bütün bir ağaçtan, bir zîhayatı bütün rûy-i zeminden ince eleklerle eleyip ve en hassas bir mizan ile ölçüp toplattırmak lâzım geliyor. Ve madem esbab-ı tabiiye cahildir, camiddir; bir ilmi yoktur ki bir plân, bir fihriste, bir model, bir program takdir etsin, ona göre manevî kalıba gelen zerratı eritip döksün; tâ dağılmasın, intizamını bozmasın.

Halbuki herşeyin şekli, heyeti hadsiz tarzlarda olabildiği için, hadsiz hadd ü hesaba gelmez eşkaller, mikdarlar içinde, bir tek şekil ve mikdarda sel gibi akan anasırın zerreleri dağılmayarak, muntazaman, mikdarsız, kalıpsız birbiri üstünde kitle halinde durdurmak ve zîhayata muntazam bir vücud vermek; ne derece imkândan, ihtimalden, akıldan uzak olduğu görünüyor. Elbette kimin kalbinde körlük yoksa, görür.

Evet bu hakikata binaen *لَهُ اجْتَمَعُوا* bu âyet-i azîmenin sırrıyla *{(Haşiye): Yani Allah'tan başka bütün çağırdığınız ve ibadet ettiğiniz şeyler toplansalar, bir sineği hakedemezler.}* bütün esbab-ı maddiye toplansa, onların ihtiyarları da olsa, bir tek sineğin vücudunu ve o vücudun cihazatını mizan-ı mahsusla toplayamazlar. Toplasalar da, o vücudun mikdar-ı muayyenesinde durduramazlar. Durdursalar da, daima tazelenmekte olan ve o vücuda gelip çalışan zerratı, muntazaman çalıştıramazlar. Öyle ise; bilbedahe esbab, bu eşyaya sahib çıkamazlar. Demek sahib-i hakikîleri başkadır.

Evet öyle bir sahib-i hakikîleri var ki; *مَا خَلَقَكُمْ وَلَا يَعْتَكُم إِلَّا كَفْسٌ وَاحِدَةٌ* âyetinin sırrıyla, bütün zeminin yüzündeki zîhayatı, bir sineğin ihyası kadar kolay yapar. Bir baharı, birtek çiçek kolaylığında icad eder. Çünkü toplamağa muhtaç değil. Emr-i Kün Feyekûn'e mâlik olduğundan ve her baharda hadsiz mevcudat-ı bahariyenin madde-i unsuriyesinden başka, hadsiz sıfât ve ahval ve eşkallerini hiçten icad ettiğinden ve ilminde herşeyin plânı, modeli, fihristesi ve programı taayyün ettiğinden ve bütün zerrat onun ilim ve kudreti dairesinde hareket ettiklerinden, kibrit çakar gibi herşeyi nihayet kolaylıkla icad eder. Ve hiçbir şey, zerre mikdar hareketini şaşırılmaz. Seyyarat mutî' bir ordusu olduğu gibi, zerrat dahi muntazam bir ordusu hükmüne geçer.

Madem o kudret-i ezeliyeye istinaden hareket ediyorlar ve o ilm-i ezelînin düsturuyla çalışıyorlar; işte o eserler, o kudrete göre vücuda gelir. Yoksa o küçük, ehemmiyetsiz şahsiyetlerine bakmakla o eserler küçülmez. O kudrete intisab kuvvetiyle bir sinek, bir

Nemrud'u gebertir. Karınca, Firavun'un sarayını harab eder. Zerre gibi küçük çam tohumu, dağ gibi koca bir çam ağacının yükünü omuzunda taşıyor. Bu hakikatı çok risalelerde isbat ettiğimiz gibi, nasılkı bir nefer, askerlik vesikasıyla padişaha intisab noktasında yüzbin defa kendi kuvvetinden fazla, bir şahı esir etmek gibi eserlere mazhar olur. Öyle de herşey, o kudret-i ezeliyeye intisabıyla, yüzbin defa esbab-ı tabiiyenin fevkinde mu'cizat-ı san'ata mazhar olabilir.

Elhasıl; herşeyin nihayet derecede hem san'atlı, hem sühuletli vücudu gösteriyor ki, muhit bir ilim sahibi olan bir Kadîr-i Ezelî'nin eseridir. Yoksa yüzbin muhal içinde, değil vücuda gelmek, belki imkân dairesinden çıkıp, imtina' dairesine girecek ve mümkün suretinden çıkıp, mümteni' mahiyetine girecek ve hiçbir şey vücuda gelmeyecek, belki de vücuda gelmesi muhal olacaktır.

İşte bu gayet ince ve gayet kuvvetli ve gayet derin ve gayet zahir bir bürhan ile şeytanın muvakkat bir şakirdi ve ehl-i dalaletin ve ehl-i felsefenin bir vekili olan nefsim sustu. Ve lillahirhamd, tam imana geldi. Ve dedi ki: Evet bana öyle bir Hâlık ve Rab lâzım ki, en küçük hatırat-ı kalbimi ve en hafî niyazımı bilecek ve en gizli ihtiyac-ı ruhumu yerine getirdiği gibi, bana saadet-i ebediyeyi vermek için, koca dünyayı âhirete tebdil edecek ve bu dünyayı kaldırıp âhireti yerine kuracak, hem sineği halkettiği gibi semavatı da icad edecek, hem Güneş'i semanın yüzüne bir göz olarak çaktığı gibi bir zerreyi de gözbebeğimde yerleştirecek bir kudrete mâlik olsun. Yoksa sineği halkedemeyen, hatırat-ı kalbime müdahale edemez, niyaz-ı ruhumu işitemez.. semavatı halketmeyen, saadet-i ebediyeyi bana veremez. Öyle ise benim Rabbim odur ki; hem hatırat-ı kalbimi ıslah eder, hem cevvi havayı bulutlarla bir saatte doldurup boşalttığı gibi, dünyayı âhirete tebdil edip, Cennet'i yapıp, kapısını bana açar; "Haydi gir!" der.

İşte ey nefsim gibi bedbahtlık neticesinde bir kısım ömrünü nursuz felsefî ve ecnebi fûnununa sarfeden ihtiyar kardeşlerim! Kur'anın lisanındaki mütemadiyen "Lâ İlahe İllâ Hu" ferman-ı kudsîsinden ne kadar kuvvetli ve ne kadar hakikatlı ve hiçbir cihette sarsılmaz ve zedelenmez ve tegayyür etmez kudsî bir rûkn-ü imanîyi anlayınız ki, nasıl bütün manevî zulûmatı dağıtır ve manevî yaraları tedavi eder.

20.Mektub (233)

Dördüncü Fıkra: صُنْعُهُ فِي ذَٰكَ...الخ ibaresidir. Meali şudur ki: Sâni'-i Zülcelal'in âlem-i ekberdeki san'atı o derece manidardır ki; o san'at, bir kitab suretinde tezahür edip, kâinatı bir kitab-ı kebir hükmüne getirdiğinden, akl-ı beşer, hakikî fenn-i hikmet kütüphanesini ondan aldı ve ona göre yazdı. Ve o kitab-ı hikmet, o derece hakikatla bağlı ve hakikattan meded alıyor ki, büyük Kitab-ı Mübin'in bir nüshası olan Kur'an-ı Hakîm şeklinde ilân edildi. Hem nasılkı kâinattaki san'atı, kemal-i intizamından kitab şekline girdi; insandaki sıbgatı ve nakş-ı hikmeti dahi, hitab çiçeğini açtı. Yani o san'at, o derece manidar ve hassas ve güzeldir ki; o makine-i zîhayattaki cihazatı, fonograf gibi nutka geldi, söylettirdi. Ve öyle bir ahsen-i takvim içinde bir sıbga-i Rabbaniye vermiş ki; o maddî, cismanî, camid kafada; manevî, gaybî, hayatdar olan beyan ve hitab çiçeği açıldı. Ve o insan kafasındaki kabiliyet-i nutk u beyana, o derece ulvî cihazat ve istidad verdi ki; Sultan-ı Ezelî'ye muhatab olacak bir makamda inkişaf ettirdi, terakki verdi. Yani fitrat-ı insaniyedeki sıbgat-ı Rabbaniye, hitab-ı İlahî çiçeğini açtı. Hiç mümkün müdür ki: Kitab derecesine gelen bütün mevcudattaki san'ata ve hitab makamına gelen insandaki o sıbgata, Vâhid-i Ehad'den başkası karışabilsin? Hâşâ!..

İşarat-ül İ'caz (12)

Kur'andaki anasır-ı esasiye ve Kur'anın takib ettiği maksadlar; tevhid, nübüvvet, haşır, adalet ile ibadet olmak üzere dördttür. Bu dört unsuru beyan edeceğiz.

Sual: Kur'anın şu dört hedefe doğru yürüdüğü neden malûmdur?

Cevab: Evet benî-âdem, büyük bir kervan ve azîm bir kabile gibi mazinin derelerinden gelip, vücut ve hayat sahrasında misafir olup, istikbalin yüksek dağlarına ve müzeyyen bağlarına müteveccihen kabile kabile müteselsilen yürümekte iken, kâinatın nazar-ı dikkatini celbetti. "Şu garib ve acib mahluklar kimlerdir? Nereden geliyorlar? Nereye gidiyorlar?" diye ahvallerini anlamak üzere hilkat hükûmeti, fenn-i hikmeti karşılıklarına çıkardı. Ve aralarında şöyle bir muhavere başladı:

Hikmet: Nereden geliyorsunuz? Nereye gidiyorsunuz? Bu dünyada işiniz nedir? Reisiniz kimdir?

Bu suale, benî-âdem namına, emsali olan büyük peygamberler gibi, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm, nev'-i beşere vekaleten karşısına çıkarak şöyle cevabda bulundu:

Ey hikmet! Bu gördüğün insanlar, Sultan-ı Ezelî'nin kudretiyle yokluk karanlıklarından ziyadar varlık âlemine çıkarılan mahluklardır. Sultan-ı Ezelî, bütün mevcudatı içinde biz insanları seçmiş ve emanet-i kübrayı bize vermiştir. Biz haşır yoluyla saadet-i ebediyeye müteveccihen hareket etmekteyiz. Dünyadaki işimiz de, o saadet-i ebediye yollarını temin etmekle, re's-ül malımız olan istidadlarımızı nemalandırmaktır. Ve şu azîm insan kervanına, bundan sonra Sultan-ı Ezelî'den risalet vazifesiyle gelip riyaset eden benim. İşte o Sultan-ı Ezelî'nin risalet beratı olarak bana verdiği Kur'an-ı Azîmüşşan elimdedir. Şübhen varsa al, oku!

Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın verdiği şu cevaplar, Kur'andan muktebes ve Kur'an lisanıyla söylenildiğinden; Kur'anın anasır-ı esasiyesinin şu dört maksadda temerküz ettiği anlaşılıyor.

FENN-İ HARB

Hutbe-i Şamiye (106)

Nasılki bir tabib-i hâzık ve bir mühendis-i mahirin nâmeşru harekâtı için, onların tıp ve hendeselerinden mani-i istifade olamaz. Kezalik fenn-i harbde tecrübeli ve o san'atta mahir ve hamiyet-i İslâmiye ile münevver-ül fikir zabitlerinizin bazılarının cüz'î nâmeşru harekâtı için, itaatınıza hâlel vermeyiniz. Zira fenn-i harb, mühim bir san'attır. Hem de sizin kıyamınız; şeriat-ı garra, -yed-i beyza-i Musa gibi- sair sebep-i tefrika ve teşettüt-ü efkâr olan cem'iyetleri bel' etti. Sahirleri de secdeye mecbur eyledi. Harekâtınız bu inkılabda ilâç gibi idi ki, fazla olsa zehire münkalib olur. Ve hayat-ı İslâmiyeyi fena bir hastalığa hedef eder. Hem de himmetinizle bizdeki istibdad şimdilik mahvoldu. Lâkin terakkiler için Avrupa'nın istibdad-ı manevîsi altındayız. Nihayet derecede ihtiyat ve itidal lâzımdır.

Yaşasın şeriat-ı garra!.. Yaşasın askerler!..

Said Nursî

17.Lem'a(126)

Evet Fâtır-ı Hakîm, Kitab-ı Mübin'in düsturlarını gayet güzel bir surette ve muhtasar bir tarzda ve has bir lezzette ve mahsus bir ihtiyaçta icmal edip derceder. Herşey öyle has bir lezzet ve mahsus bir ihtiyaç ile amel etse, o Kitab-ı Mübin'in düsturlarını bilmeyerek imtisal eder. Meselâ: Hortumlu sivrisinek dünyaya geldiği dakikada hanesinden çıkar; durmayarak insanın yüzüne hücum eder, uzun asâsıyla vurur, âb-ı hayat fişkırır, içer. Hücumdan kaçmakta, erkân-ı harb gibi meharef gösterir. Acaba bu küçük, tecrübesiz, yeni dünyaya gelen mahluka bu san'atı ve bu fenn-i harbi ve su çıkarmak san'atını kim öğretmiş ve nerede öğrenmiş? Ben, yani bu bîçare Said itiraf ediyorum ki: Eğer ben o hortumlu sineğin yerinde olsaydım; bu san'atı, bu kerr u ferr harbini ve su çıkarmak hizmetini çok uzun dersler ve çok müteaddid tecrübelerle ancak öğrenebilirdim.

19.Mektub (147)

Muhallim İbn-i Cüsame'dir ki, Âmir İbn-i Azbat'ı gadr ile katletmişti. Halbuki Âmir'i Resul-i

Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onu cihad ve harb için kumandan edip, bir bölük ile göndermişti. Muhallim de beraberdi. Bu gadrin haberi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a yettiği vakit hiddet etmiş. **لَا تَغْفِرَ لِمُحْلِمٍ** diye beddua buyurmuş. Yedi gün sonra o Muhallim öldü. Kabre koydular, kabir dışarıya attı. Kaç defa koydularsa yer kabul etmedi. Sonra mecbur oldular; iki taş ortasında muhkemce bir duvar yapılmış, o surette yer altında setredilmiş.

10.Söz (52)

Nasıl şu zamanda manevra meydanında harb usûlünde, "Silâh al, süngü tak." emriyle koca bir ordu baştan başa dikenli bir meşegâha benzediği gibi; her bir bayram gününde resm-i geçit için: "Formalarınızı takıp, nişanlarınızı asınız." emrine karşı ordugâh, seraser rengârenk çiçek açmış müzeyyen bir bahçeyi temsil ettiği misillü; öyle de rûy-i zemin meydanında, Sultan-ı Ezelî'nin nihayetsiz enva'-ı cünudundan melek ve cinn ve ins ve hayvanlar gibi şuursuz nebatat tائفesi dahi, hıfz-ı hayat cihadında Emr-i □□□□ □□□□□□□□ ile: "Müdafaa için silâhlarınızı ve cihazatınızı takınız." emr-i İlahîyi aldıkları vakit, zemin baştan aşağıya bütün ondaki dikenli ağaçlar ve nebatlar süngücüklerini taktıkları zaman, aynen süngülerini takmış muhteşem bir ordugâha benziyor.

Hem baharın herbir günü, herbir haftası, birer tafe-i nebatatın birer bayramı hükmünde olduğu için, herbir tائفesi dahi kendi Sultanının o tائفeye ihsan ettiği güzel hediyeleri teşhir için ona taktığı murassa' nişanları birer resm-i geçit tarzında o Sultan-ı Ezelî'nin nazar-ı şuhud ve işhadına arzettiğinden ve öyle bir vaziyet gösterdiğinden, bütün nebatat ve eşcar güya "San'at-ı Rabbaniye murassaatını ve çiçek ve meyve denilen fitrat-ı İlahiyenin nişanlarını takınız, çiçekler açınız." emr-i Rabbaniyeyi dinliyorlar ki, rûy-i zemin dahi gayet muhteşem bir bayram gününde, şahane resm-i geçitte, sürmeli formaları ve murassa' nişanları parlayan bir ordugâhı temsil ediyor. İşte şu derece hikmetli ve intizamlı teçhizat ve tezyinat; elbette nihayetsiz kadîr bir sultanın, nihayet derecede hakîm bir hâkimin emriyle olduğunu kör olmayanlara gösterir.}

16.Lem'a (104)

Bu yakında İngiliz ve İtalya gibi ecnebilerin bu hükûmete ilişmesiyle, eskiden beri bu vatandaki hükûmetin hakikî nokta-i istinadı ve kuvve-i maneviyesinin menbaı olan hamiyet-i İslâmiyeyi tehyic etmekle şeair-i İslâmiyenin bir derece ihyasına ve bid'aların bir derece def'ine medar olacağı halde, neden şiddetle harb aleyhinde çıktın ve bu mes'elenin asayişle

halledilmesini dua ettin ve şiddetli bir surette mübtedilerin hükûmetleri lehinde tarafdar çıktın? Bu ise, dolayısıyla bid'alara tarafgirliktir?

Elcevab: Biz, ferec ve ferah ve sürur ve fütuhât isteriz. Fakat kâfirlerin kılınacı ile değil. Kâfirlerin kılınçları başlarını yesin; kılınçlarından gelen faide bize lâzım değil. Zâten o mütemerrid ecnebilerdir ki, münafıkları ehl-i imana musallat ettiler ve zındıkları yetiştirdiler. Hem harb belası ise hizmet-i Kur'aniyemize mühim bir zarardır. Bizim en fedakâr ve en kıymetdar kardeşlerimizin ekserisi kırkbeşten aşağı olduğundan, harb vasıtasıyla vazife-i kudsiye-i Kur'aniyeyi bırakıp askere gitmeye mecbur olacaktılar. Benim param olsa, hüsn-ü rızam ile, böyle kıymetdar kardeşlerimin herbirisini askerlikten kurtarmak için, bedel-i nakdiye bin lira kadar da olsa, verirdim. Böyle yüzer kıymetdar kardeşlerimizin hizmet-i Kur'aniye-i Nuriyeyi bırakıp maddî cihad topuzuna el atmakta, yüzbin lira kendi zararımızı hissediyordum. Hattâ Zekâî'nin bu bir-iki sene askerliği, belki bin lira kadar manevî faidesini kaybettirdi. Her ne ise... Kadir-i Küll-i Şey, bir dakikada bulutlarla dolmuş cev-v-i havayı süpürüp temizleyerek, semanın berrak yüzünde ziyadar güneşi gösterdiği gibi, bu zulümatlı ve rahmetsiz bulutları da izale edip hakaik-i şeriâtı güneş gibi gösterir ve ucuz ve dağdağasız verebilir. Onun rahmetinden bekleriz ki, bize pahalı satmasın. Baştakilerin başlarına akıl ve kalblerine iman versin, yeter. O vakit kendi kendine iş düzelir.

17.Lem'a (131)

Meşhurdur ki: Bir zaman İslâm kahramanlarından ve Cengiz'in ordusunu müteaddid defa mağlub eden Celaled-din-i Harzemşah harbe giderken, vüzerası ve etbâı ona demişler: "Sen muzaffer olacaksın, Cenab-ı Hak seni galib edecek." O demiş: "Ben Allah'ın emriyle, cihad yolunda hareket etmeye vazifedarım, Cenab-ı Hakk'ın vazifesine karışmam; muzaffer etmek veya mağlub etmek onun vazifesidir." İşte o zât bu sır-ı teslimiyeti anlamasıyla, hârika bir surette çok defa muzaffer olmuştur.

22.Lem'a (172)

Kanunu tatbik edenler evvelâ kendilerine tatbik ettikten sonra başkasına tatbik edebilirler. Siz kendinize tatbik etmediğiniz bir düsturu başkasına tatbik etmekle, herkesten evvel siz düsturunuzu, kanununuzu kırıyorsunuz ve karşı geliyorsunuz. Çünkü bu müsavat-ı mutlaka kanunun bana tatbikini istiyorsunuz. Ben de derim: Ne vakit bir nefer, bir müşirin makam-ı içtimaîsine çıkarsa ve milletin o müşire karşı gösterdikleri hürmet ve teveccüh'e iştirak ederse ve onun gibi o teveccüh ve hürmete mazhar olursa veyahut o müşir, o nefer gibi âdileşirse ve o neferin sönük vaziyetini alırsa ve o müşirin vazife haricinde hiçbir ehemmiyeti kalmazsa.. hem eğer, en zeki ve bir ordunun muzafferiyetine sebebiyet veren bir erkân-ı harb reisi, en aptal bir neferle teveccüh-ü âmmeye ve hürmet ve muhabbette müsavata girerse; o vakit sizin bu müsavat kanununuz hükmünce bana şöyle diyebilirsiniz: "Kendine hoca deme! Hürmeti kabul etme! Faziletini inkâr et! Hizmetçine hizmet et! Dilencilere arkadaş ol!"

Mesnevi-i Nuriye (75)

Evet hatt-ı harbde siperde oturup müdafaa eden bir nefer, etrafında bulunan boş siperlere gitmeyip, bulunduğu siper içinde diğer bir pencereyi açması elbette bir ihtiyaca binaendir.

Tarihçe-i Hayat (69)

Harbiye Nezaretindeki askerler içine cuma günü ülema ile beraber gittim. Gayet müessir nutuklarla sekiz tabur askeri itaata getirdim. Nasihatlarım tesirini sonradan gösterdi. İşte nutkun sureti:

Ey asakir-i muvahhidîn! Otuz milyon Osmanlı ve üçyüz milyon İslâmın nâmusu ve haysiyeti ve saadeti ve bayrak-ı tevhidi, bir cihette sizin itaatınıza vâbestedir. Sizin zabitleriniz bir günah ile kendi nefesine zulmetse, siz bu itaatsizlikle üçyüz milyon İslâma zulmediyorsunuz. Zira bu itaatsizlikle uhuvvet-i İslâmiyeyi tehlikeye atıyorsunuz. Biliniz ki: Asker ocağı cesîm ve muntazam bir fabrikaya benzer. Bir çark itaatsizlik etse, bütün fabrika herc ü merc olur. Asker neferatı siyasete karışmaz. Yeniçeriler şahiddir.

Siz Şeriat dersiniz, halbuki Şeriata muhalefet ediyorsunuz ve lekedar ediyorsunuz. Şeriatla, Kur'anla, hadîsle, hikmetle, tecrübeyle sabittir ki: Sağlam dindar, hakperest ulü-l emre itaat farzdır. Sizin ulü-l emriniz, üstadınız; zabitlerinizdir. Nasılki mahir mühendis, hâzık tabib bir cihette günahkâr olsalar, tıp ve hendeselerine zarar vermez. Kezalik münevver-ül efkâr ve fenn-i harbe aşına, mektebli, hamiyetli, mü'min zabitlerinizin bir cüz'î nâmeşru hareketi için itaatınıza hâlel vermekle Osmanlılara, İslâmlara zulmetmeyiniz! Zira itaatsizlik yalnız bir zulüm değil, milyonlarca nüfusun hakkına bir nevi tecavüz demektir. Bilirsiniz ki, bu zamanda bayrak-ı tevhid-i İlahî sizin yed-i şecaatinizdedir. O yed'in kuvveti de itaat ve intizamdır. Zira bin muntazam ve mutî asker, yüzbin başıbozuğa mukabildir. Ne hacet, yüz sene zarfında otuz milyon nüfusun vücuda getirmediği böyle pekçok kan döktüren inkılabları siz itaatınızla kan dökmeden yaptınız.

Bunu da söylüyorum ki: Hamiyetli ve münevver-ül fikir bir zabiti zayı' etmek, manevî kuvvetinizi zayı' etmektir. Zira şimdi hüküm-ferma, şecaat-i imaniye ve akliye ve fenniyedir. Bazan bir münevver-ül fikir, yüze mukabildir. Ecnebler size bu şecaatle galebeye çalışıyorlar. Yalnız şecaat-i fitriye kâfi değil...

Elhasıl: Fahr-i Âlem'in fermanını size tebliğ ediyorum ki: İtaat farzdır. Zabitinize isyan etmeyiniz. Yaşasın askerler!.. Yaşasın meşruta-i meşrua!..

Tarihçe-i Hayat (113)

Avcı hattında dolaşırken vücuduna dört gülle isabet etmiş, fakat geri çekilmemiş ve gönüllülerin cesareti kırılmaması için sipere dahi girmemiştir. Hattâ bunu işiten vali Memduh Bey ve kumandan Kel Ali, "Aman geri çekilsin!" diye haber gönderdikleri zaman, demiş:

-Bu kâfirlerin güllesi beni öldürmeyecek...

Hakikaten üç gülle, ölecek yerine isabet ettiği halde; biri hançerini, diğeri tütün tabakasını delip geçmiş ve kendisine bir zarar vermemiştir.

Geceleyin vali ve kumandan Kel Ali ve ahali kurtulduktan, gönüllüler ve askerler çekildikten sonra; bir kısım fedakâr talebeleriyle Bitlis'te bakiyye kalan bir kısım bîçareler için, kendilerini feda etmek fikriyle kaçmazlar. Sabahleyin düşmanın bir taburu ile müsademe ederler, arkadaşlarının çoğu şehid olur. Hattâ yeğeni ve fedakâr bir talebesi olan Ubeyd dahi kendi bedeline şehid düştükten sonra düşmanın üç sıra askerini yararak geçip, hayatta kalan üç talebesiyle pek acib bir surette su üzerinde bulunan bir sütünye girer. Hem yaralı, hem ayağı kırık bir halde; otuzüç saat su ve çamur içinde kalır. Tüfek ellerinde, o vaziyet-i müdhişe içinde, üst kattaki odada düşman askeri ve zabitleri bulunduğu halde, kemal-i

istirahat-ı kalble ve ahalinin kurtulmasının sevinciyle sürur içinde, beraberindeki arkadaşlarına teselli vererek der:

-Karşımıza ne vakit çoklukla düşman askerleri gelirse; o vakit silâhlarımızı kullanacağız, kendimizi ucuza satmayacağız, bir-iki düşmana kurşun atmayacağız...

Latif bir inayet-i İlahiyedir ki; otuzüç saat, onlar Rus askerlerini gördükleri ve Ruslar da onları aradıkları halde bulamadılar. Bu esnada Bedüzzaman, talebeleri olan gönüllü fedailere hitaben:

-Arkadaşlar! Durmayınız...Sizlere hakkımı helâl ettim, beni bırakınız, siz kendinizi kurtarmaya çalışınız, demesi üzerine, fedakâr ve kahraman talebeler:

-Sizi bu halde bırakıp gidemeyiz; şehid olursak, yine hizmetinizde olsun, deyip kalırlar. Sonra Ruslar esir edip; Van, Celfa, Tiflis, Kiloğrif, Kosturma'ya sevkederler.

Ermeni fedaileri meşhurdur; hattâ öyle rivayet ederler ki: "Fedailerin yüzleri, kızarmış kömür üstüne tutulup gözleri patlama derecesine gelse dahi, yine sır vermezler." İşte Ruslar o zaman diyorlardı ki: "Bedüzzaman'ın gönüllüleri, Ermeni fedailerinin fevkindedir! Bunun içindir ki, bizim Kazaklarımızı imhada fazla muvaffak olmuşlardır."

FENN-İ TİP

20.Söz (263)

Meselâ: Tıbb bir fendir, hem bir san'attır. Onun da nihayeti ve hakikatı; Hakîm-i Mutlak'ın Şâfi ismine dayanıp, eczahane-i kübrası olan rûy-i zeminde rahîmane cîlvelerini edviyelerde görmekle tıbb kemalâtını bulur, hakikat olur.

29.Mektub (403)

İnsana en mühim bir ilâç nev'inden maddî ve manevî bir perhizdir ve tıbben bir hımyedir ki: İnsanın nefsi, yemek içmek hususunda keyfemayeşa hareket ettikçe, hem şahsın maddî hayatına tıbben zarar verdiği gibi; hem helâl-haram demeyip rast gelen şeye saldırmak, âdetâ manevî hayatını da zehirler. Daha kalbe ve ruha itaat etmek, o nefse güç gelir. Serkeşane dizginini eline alır. Daha insan ona binemez, o insana biner. Ramazan-ı Şerifte oruç vasıtasıyla bir nevi perhize alışır; riyazete çalışır ve emir dinlemeyi öğrenir. Bîçare zaîf mideye de, hazımdan evvel yemek yemek üzerine doldurmak ile hastalıkları celbetmez. Ve emir vasıtasıyla helâli terkettiği cihetle, haramdan çekinmek için akıl ve şeriattan gelen emri dinlemeğe kabiliyet peyda eder. Hayat-ı maneviyeyi bozmamağa çalışır.